

ÜNNEPI IGEHIRDETÉSEK
A DEBRECENI REFORMÁTUS HITTUDOMÁNYI
EGYETEM LEGÁTUSAI SZÁMÁRA

2019–2020

Ünnepi igehirdetések
a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
legátusai számára
2019–2020

Szerkesztette:
Horsai Ede

Kiadja a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
Felelős kiadó: Dr. Kustár Zoltán rektor
Nyomda: Monaprint Bt.
Felelős vezető: M. Szabó Monika
Debrecen, 2019

TARTALOM

Karácsonyi ünnepkör

„Dicsőség a magasságban, béke a földön”	
Szenteste – Zsoldos Tibor (Debrecen–Kistemplom)	6
„Indulj el és imádd!”	
Bukáné Zakar Zsuzsanna (Debrecen–Ebes–Szepes)	12
„Karácsonyi örökdedések”	
Nagy Gábor (Debrecen–Szabadságtelep)	20
„Isten kinőhetetlen ajándéka”	
Lovász Krisztián (Hajdúsámson) Karácsony 2. napjára	31
„Felragyog neked Krisztus”	
Zsoldos Tibor (Debrecen–Kistemplom) Karácsony második napjára	37

Húsvéti ünnepkör

„Jézus utolsó földi imádsága”	
Nagypéntek délelőtt – Nagy Gábor (Debrecen–Szabadságtelep)	44
„Nincs, ami kincs” – Nagy Gábor (Debrecen–Szabadságtelep)	
Húsvét első napján délelőttre	55
„Eljött Jézus”	
Lovász Krisztián (Hajdúsámson) Délutánra	65
„Egyszerű beszélgetés az Élő Krisztussal”	
Bukáné Zakar Zsuzsanna (Debrecen–Ebes–Szepes)	
Húsvét 2. napjára	71
„Áldozat és jutalom”	
Zsoldos Tibor (Debrecen–Kistemplom)	
Húsvét második napjára	79

Pünkösdi ünnepkör

„A hangos pünkösdi halk és szelíd hangja”

Nagy Gábor (Debrecen–Szabadságtelep)

Pünkösdi 1. napja délelőtt 86

„Pünkösdi, amikor minden a helyére kerül”

Lovász Krisztián (Hajdúsámson) 94

„Kitartás Lélek által”

Bukáné Zakar Zsuzsanna (Debrecen–Ebes–Szepes) 100

„Pünkösdi szelek”

Zsoldos Tibor (Debrecen–Kistemplom)

Pünkösdhétfő 109

KARÁCSONYI ÜNNEPKÖR
2019

„Dicsőség a magasságban, békesség a földön”

Szenteste

Zsoldos Tibor (Debrecen - Kistemplom)

Előima: *Köszönjük a karácsonyt, mindazt, ami már eddig is erre az ünnepre készített bennünket. Köszönjük a külső fényeket, amelyek körülvesznek minket, és már hetek óta jelzik számunkra az ünnep érkezését. Tőled kérjük és várjuk azt az igazi, belső fényt, világosságot, amellyel csak Te tudsz megajándékozni bennünket.*

Segíts az ünnep órájában azokra is gondolnunk, akiknek nincs fény az életükben ezen a napon sem, azokra, akik szenvednek testi vagy lelki kínoktól, gyásztól, a magánytól vagy éppen az otthontalanságtól. Te azt ígérted, hogy az a nép, amely sötétségben jár, lát majd nagy világosságot, és nem marad örökké a sötétségben.

Kérünk, tedd ezt most valósággá közöttünk! Vedd el tőlünk mindazt, ami árnyék, ami szomorúság, és segíts meg minket abban az igyekezetünkben, hogy a Te közeledbe érkezzünk. Segítsd meglátnunk a karácsonyi történetben a mennyei fényt, ami át tudja melegíteni egész lényünket, és amely által mások felé is képesek leszünk szeretetet sugározni.

Legyen ez is úgy igazzá közöttünk, ahogyan teljesítetted ígéretedet, és elküldted egyszülött Fiadat közénk az első karácsonykor. Teremtő, újjáteremtő szavaddal légy közöttünk, Szentlélek Úristen! Ámen.

Textus: Lukács 2,13-14

Kedves Testvérek! Karácsonyt ünneplő Gyülekezet! A karácsony szentesti istentiszteletek még gyorsan változó világunkban is azok az ünnepi alkalmak, amikor a legkülönbözőbb korosztályok egyszerre hallgatják Isten Igéjét. Számptalan gyülekezetben szokássá lett, hogy ilyenkor gyermekek jönnek a templomba, több helyen szolgálnak is az istentiszteleten, és bizonyára rajtuk kívül mások is vannak, akik nem beszélnek és nem értik a régies és idegen szavakkal megterhelt teológiai nyelvet. Éppen ezért egyszerűen szeretném elmondani a lényegét. Ez nem leegyszerűsítést jelent, hanem csak annyit, hogy egyetlen igazságot vizsgálunk meg, de azt kicsit alaposabban, mélyebben.

1./ Egy történettel kezdem. A szívet melengető igaz történet éppen ott, és akkor történt meg, ahol, és amikor azt senki sem várhatta volna. Az első világháború poklában a franciaországi lövészárkokba szorult német katonák és a francia-angol seregek frontján. 1914 karácsonyán a németek kicsi karácsonyfákat kaptak ajándékba a hátszárkból. Miután szenteste meggyújtották a rájuk erősített gyertyákat, a karácsonyfákat kítették a lövészárkok tetejére, és elkezdtek énekelni a „*Csendes éj, szentséges éj...*”-t. Erre a front másik oldalán szintén lövészárkokban karácsonyozó skót katonák dudaszóval kezdték el kísérni a németek által megkezdett karácsonyi dalt.

A spontán közös éneklés következménye végül az lett, hogy a katonák mindkét oldalon kimásztak a lövészárkaikból, és a senki földjén találkoztak egymással. Eleinte óvatosan, aztán egyre bátrabban kezdtek el kezét rázni, és beszélgetni, kommunikálni egymással. Nemsokára már önfeláden társalogtak, csoportokban nevetgéltek.

A fegyverszünetet kihasználva a harcoló felek eltemették a senki földjén maradt bajtársaik tetemeit: a németek és az

angolok közösen adtak végtisztességet elhunyt bajtársaiknak. Az egyik katona valahonnan előhozott egy labdát is, és a két nemzet fiai barátságos futballmérkőzést vívtak egymással.

A példa ragadós lett, karácsony napjaiban a hosszú frontvonalon másutt is békét kötöttek egymással a szembenálló felek. A tisztek kétségbeesetten próbálták meg visszaállítani a háborús rendet, és felszítani a harci szellemet, de ez még az ünnep elteltével is csak nagyon nehezen sikerült nekik. Volt, ahol hadbíróssággal, és azonnali főbelövetéssel fenyegették meg az ellenséggel békülni akarókat. Az egyik tábornok azt a rendeletet adta ki, hogy írják össze a fegyverszünetben részt vett tisztek neveit, hogy azok elnyerhessék méltó büntetésüket. A megtorlástól való félelem miatt a legtöbb katona újra felvette a harcot.

A béke nagyszerű napjai után végül mindenütt újra elindult háború, és egészen 1918-ig tartott, és az igazi technikai újításokat, mint a tankokat, harci repülőket, vegyi fegyvereket a háború ezután következő szakaszában vetették be. A béke vágyára tehát a válasz a növekvő brutalitás, emberek millióinak a halála volt.

2./ Ebben a történetben benne van az ember háborús természete, a béke utáni sóvárgása, próbálkozásai, azok kudarca, és bújtatottan, „a sorok között” számomra kiolvasható belőle még a karácsony evangéliuma is.

a./ Az első megállapítás, amit a történet alapján tehetünk, így hangzik: nincs olyan gonosz világ, ahol ne lehetne a szeretet útjára lépni. A háború poklában is lehet békére törekedni. Katonákban, akiknek azt ígérték, hogy karácsonyra otthon lesznek a szeretteiknél, olyan erős volt a béke utáni vágy, hogy ha már nem lehetettek otthon a szeretteik körében, legalább a lövészárkokban keresték a béke útját. Valószínűleg ők maguk

csodálkoztak a legjobban, amikor az addig gyűlölt ellenséggel felfedezték azt, hogy ez lehetséges. Az ember legbensőbb lelki igénye sohasem a veszekedésre, a harcra és konfliktusra van, hanem a megbékélésre, az egymással való békességre. Éppen ezért lehet, szabad törekedni a békére, mert ez Istentől való, megfelel lelkünk legbensőbb vágyakozásának.

b./ A másik fontos megjegyzés, amit a történet kapcsán megérthetünk, az a békességre törekvés nehézségeivel szembesít bennünket. Nem lehet büntetlenül a béke útját járni, mert valahol – és inkább előbb, mint utóbb –, de mindig ellenállásba ütközik az, aki békét akar. Általában ezért fulladnak ki a mi jó szándékú béketörekvéseink is, mert a jóakaratumk beleütközik az ellenerők túlerejébe, és kifulladás, előbb-utóbb megsemmisül, ahogyan ott a háború földjén is. Mert milyen háború az, ahol a harcoló felek az ellenséggel kezdenek el barátkozni? Hogy lesz majd ebből végül fényes győzelem?

Igaza van X. Pius pápának, aki egyszer a jó és a rossz erők küzdelmével kapcsolatban ezt mondta: *„A rosszak csak azért olyan erősek, mert a jók olyan gyengék.”* A legtöbb esetben van valami gyengeség a jóra való törekvésekben, a jóra való törekvéseinkben. Mitől lehetnének a jók erősebbek? Erre a kérdésre már nem az első világháborús háborús történetből, hanem az az első karácsony történetéből kaphatjuk meg a választ.

3./ Az angyali szózat sorrendje mutatja a béke felé vezető utat. Sokan vannak, akik kívülről is megtanulták már a karácsonyi történetnek ezt a részletét: ***„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”***

Meggyőződése, hogy nem lényegtelen az angyali szózatban ez a sorrend. Először azt halljuk, hogy *„dicsőség a*

magasságban Istennek”, majd ezután azt, hogy „a földön békesség, és az emberekhez jóakarát”. Aki igazán „békességet akar a földön”, annak először, mindenekelőtt az Isten valóságában, „dicsőségében” kell elmerülnie. És ha ebben a szándékában eltökélt és kitartó, akkor meg fogja kapni azokat az erőket és látásokat, amelyek megerősítik őt abban, hogy a „földi békességért” és az „emberek közötti jóakaratért” munkálkodjon.

Pár évvel ezelőtt egy újságíró könyvet írt az 1914-es fegyverszünetek történetéről. Nagyon megragadott, mert nagyon találónak tartom azt a címet, amelyet a könyvének adott: *„Kis béke a nagy háborúban”*.

Lehet ebben a *„nagy háborúban”*, ami ma körülöttünk és sokszor bennünk is zajlik, kinek-kinek magában egy *„kis békét”* megvalósítani. Ez nem egy egyszer, s mindenkorra szóló belső rendíthetetlenséget jelent, de egy újra és újra megélhető belső lelki egyensúlyt. Ehhez magunktól az utat sem tudjuk, az erőnk sem áll rendelkezésre, ehhez Isten segítsége kell.

Az első karácsonykor az jött el közénk, aki egész életével felülmúlhatatlan példát mutatott nekünk arra, hogy meg lehet valósítani a lelkünkben Istennek azt a békességét, amely valóban *„minden értelmet meghalad”* (Filippi 4:7), és amellyel szemben végső soron nem tud győzni semmilyen gonosz emberi indulat sem. Ezzel az isteni békességgel tud majd Jézus így imádkozni a kereszten kivégzőiért: ***„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”*** (Lukács 23:34).

A körülöttünk lévő *„nagy háborúban”* lehet *„kis békességre”* jutni, és ez a *„kis békesség”* annál nagyobb lehet majd bennünk, minél inkább az *„Isten békessége”* tölt el bennünket. És minél nagyobb mértékben tölt el minket, annál inkább lesz bizonyossá bennünk annak reménysége, hogy egyszer

teljességre jut majd „Isten nagy békessége” az egész világmindenségben.

Istent dicsőítve legyen békességes a karácsonyunk, és segítsünk erőnk szerint másokat is abban, hogy békességre jussanak Istennel és önmagukkal! Ámen.

Utóima: *Édesatyánk! Köszönjük karácsony ünnepét, a béke ígéretét. Olyan jó egy kicsit megnyugodni a közeledben, és reménykedni abban, hogy egyszer a béke valóban körbeér majd a földön.*

Bocsásd meg nekünk, teremtményeidnek, hogy ebből most még szinte semmi sem látszik megvalósulni. Megszámlálhatatlanul sok a vizsály körülöttünk, és hány van, amelyet még ma is öldöklő fegyverekkel vívnak, és a frontokon ma is emberek hálnak meg.

Urunk! Erősíts bennünket a karácsony örömhírével! Segíts mindennél komolyabban vennünk Téged, mert általad lehet tisztább a lelkünk, nagyobb a békességünk, erősebb a jóra való törekvésünk! Vezess minket a Te dicsőséged minél teljesebb megismerésére, mert csak ez lehet az erőforrása mindannak a jónak, amit te szeretnél adni rajtunk keresztül ennek a világnak!

Ajándékozz meg bennünket igazi „szent estével”, amely beragyogja az ünneplésünket, és elkísér a szürke hétköznapiakba is!

Áldd meg azokat, akiknek ma nincs karácsonyuk, és áldj meg minket, hogy minél több ember felé lehessünk a Te békességed hírnökei! Ámen.

„Indulj el és imádd!”

Bukáné Zakar Zsuzsanna (Debrecen-Ebes-Szepes)

Lekció: Mt 2,1-12

Előima: Szerető Mennyei Atyánk, Jézus Krisztus által! Hálaadással állunk meg szent színed előtt a Te házában, ünneppel a szívünkben. Olyan jó érezni a közelségedet, olyan jó tudni földre lehajló szeretetedről. Köszönjük, hogy megjelent az a csillag az égen, köszönjük neked a világ világosságát, Krisztust. Jöttünk a szent hajlékba hallani a jó hírt, az üzenetet, s kérni az útmutatást, hogy ne tévedjünk el.

Megvalljuk tenéked, hogy mindenben rád szorulunk, nélküled félünk és eltévedünk. Ha nem fogod kezünket és nem tanácsolsz minket, rossz döntéseink következményei ránk zuhannak. Nincs más menedékünk csak a te irgalmad, amelyről hisszük, hogy nekünk is adatik. Szólj most hozzánk szent igéd által, s Szentlelked világítsa meg számunkra az igazságot!

Az értünk született Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Textus: Mt 2,10-11

Kedves Testvéreim, Szeretett Gyülekezet! Örülni nagyon jó érzés, örülni, boldognak lenni.

Mindnyájunknak vannak olyan emlékeink, amelyekről azt gondoljuk, hogy soha nem felejtjük el őket, mert akkor voltunk igazán boldogok. Maradéktalanul boldognak lenni igencsak ritka és múlandó érzés, hisz a boldog pillanatokhoz az az emlék is társul, hogy olyan hamar elröppentek, rövid ideig tartottak,

mert örülünk szívből, de olyan gyorsan jön valami, ami az örömet elviszi.

Már jön valami új, ami történik, és többnyire az már nem az örömről szól.

Jézus születése történetében kiemelt fontossága van az örömnek: örömet hirdetnek az angyalok a pásztoroknak, s most halljuk a bölcsek történetéből, hogy nagy volt az örömük, mikor meglátták a csillagot.

Három útmutatást ad nekünk Istennek a most elhangzott igéje. Útmutatást ahhoz, hogy az örömünk maradandó legyen, hogy úgy érezzük, célba ért az életünk, hogy úgy érezzük nem tévesztettük el az irányt, az utat és jó úton járunk. Hiszen mindannyian arra vágyunk, hogy úgy érezzük, az életünk nem hiábavaló, ki tud teljesedni, megtaláljuk az örömet, megtaláljuk a boldogságát, leginkább Isten kegyelmében, kegyelme által.

Szeretném a három útmutatást három felszólításban összefoglalni.

1. Az első felszólítás így hangzik: Rakd össze!

Biztos sok gyerek kapott összerakós játékot karácsonyra. Nem tudom, hogy hol tart a karácsonyi játékoknak a sorsa, hogy van-e még életképes és működőképes közöttük. Az én régebbi emlékeim arról szólnak, hogy rövid életűek olykor-olykor ezek a karácsonyi játékok. Az összerakós játékoknál megvan az esély arra, hogy esetleg hetek, hónapok múlva is még össze lehet rakni. Jó játék a legó, mert kreatívvá teszi a gyermeket, sok mindent lehet belőle építeni és rá lehet csodálkozni, hogy kis pici elemek, melyek nem rég még a dobozban voltak, vagy kiborítva a szőnyegen egy ügyes gyerek vagy egy ügyes apuka

által valami gyönyörűszép alkotássá álltak össze. Mikor az elemeit látjuk, még nem is látjuk az egészet, de amikor összeáll, akkor azt látjuk, hogy igen, valami szép építmény jött ki belőle.

Rakd össze! Nem a legóról szól ez az üzenet. Életünk elemeiről, részeiről szól most ez a felszólítás. Mindent megad nekünk az Isten ahhoz, hogy az életünk rendben legyen, teljes legyen és örömünk legyen. A baj ott kezdődik, ha az ember rosszul rakja össze az elemeket és akkor nem illeszkedik össze és nem fog működni. Isten karácsonykor azt az örömhírt hirdeti nekünk, hogy mindent megad, amire szükségünk van és bevon bennünket a vele való közösségbe azáltal is, hogy együtt működhetünk vele. Összerakhatjuk az elemeket. És itt van előttünk a példa! Három, távoli vidéken élő ember, aki elindul, hogy összerakja a dolgokat. Azt mondják, hogy az a legvalószínűbb, hogy Babilóniából érkeztek a bölcsek, a Szentföldről Keletre, mintegy 800 km-ről indultak. Most is nagy távolság 800 km, akkor még nagyobb távolságnak számított, amikor nem volt se autó, se vonat, csak a gyaloglás volt, meg az állatok hátán utazás. Nagy vállalkozás volt olyan távolságról elindulni, és miért? Azért, mert összerakták az elemeket. És az elemek összerakása után valami olyan modellt kaptak, ami működött.

Mit kaptak ők? Csillagot kaptak. Amiről azt mondják a tudósok, hogy nem is egy új csillag volt, hanem egy nagyon ritka és különleges csillag együttállás. A Jupiternek és a Szaturnusznak a találkozása, az együttállása egy bizonyos csillagképben, ami közel 800 évente ismétlődik meg, tehát igazán ritka égi jelenség. S miután ők a csillagokkal sokat foglalkoztak és csillagnyelven jól tudtak, összerakták az elemeket, hogy ezek a csillag együttállások mit jelentenek. Azt olvasták ki belőle, hogy a zsidóknál valami különleges dolog történik. Valami olyan király született, aki még soha nem született erre a világra, és azért gondolták azt, hogy el kell nekik indulniuk, meg kell

látniuk ezt a királyt. Ők a csillagok nyelvén kapták az üzenetet. Ők ezen a nyelven értettek.

Ma az ember már nem ért a csillagok nyelvén, azt mondják, hogy fényszennyezés van, és ez igaz is, ha egy kis egyszerű lámpa bevilágít az ember szemébe, az az egész csillagos eget elhomályosítja. Ez nagy igazságtalanság a távoli napokkal és csillagokkal szemben, de ez egy fizikai tény és valóság. Nem értünk a csillagokhoz, nem is látjuk őket jól, meg sokszor nem is nézünk az ég felé. Ez az igazság. De nekünk is megvan a saját életünk és a saját nyelvünk, és azt mondja a Szentírásban Isten, hogy Ő a mi nyelvünkön szól hozzánk. Mintha ezt mondaná: a te életed elemeiben ugyanúgy ott vagyok, mint ahogy ott voltam a csillagokban és üzentem a bölcseknek. A kérdés az, hogy össze tudjuk-e rakni? Megtaláljuk-e a szívünkben, a lelkünkben a vágyakozást, hogy szeretnénk megérteni az életünket, az Isten üzenetét, és összerakjuk-e az életünket az Isten üzenetével, hogy egy egészet alkosson. Ez egy gyönyörűsép életprogram. Akarunk örömet az életünkben?

Rakjuk össze az élet elemeit azzal, amit az Isten ad nekünk az igével, a kijelentéssel, Jézus szavával. Ez a legnagyobb csoda, ami történhet velünk, hogy az életünk harmóniában lesz az Isten igéjével, az Isten kijelentésével. Csoda, ha az elemek összeállnak és egy egészet alkotnak. Csoda, ha nem háborgunk, hogy ez vagy az miért történik és miért engedte meg az Isten, hogy ez velünk megtörténjen, hanem azt mondjuk, hogy ez odailik, odavaló, mert anélkül nem lennénk azok, akik vagyunk. Az elemek között ott van a lehetőség: megtanulni a saját fájdalmamból, a saját nyomorúságomból, a saját mulandóságomból, hogy ezekkel is indítani akar az Úr, hogy keressem Őt, hogy gondolkozzak a Krisztus dolgain. Szükségünk van arra, hogy az életünk elemei a helyére kerüljenek. Ekkor találjuk meg a tiszta örömet az életünkben.

2. A második útmutatás így hangzik: Indulj el!

Több száz kilométer. Nem volt rövid út. Nem véletlen, hogy ez a történet vízkeresztí történet, tehát a karácsony utáni időszakra mutat rá, merthogy a bölcseknek idő kellett, hogy Betlehembe megérkezzenek. Hetekig tartott. Fárasztó volt? Minden bizonnyal. Lemondással járt? Igen. Ha most meg tudnánk kérdezni a bölcseket, hogy szerintetek megérte elindulni és vállalni a fáradságot? Biztos vagyok benne, hogy azt mondanák, hogy igen, sőt hát kiviláglik a történetből, hogy örültek, leborultak, imádták, és igen, megérte nekik elindulni és követve a csillagot Isten szerint cselekedni. Isten felé haladt az életük. Minden út az első lépéssel kezdődik, ezt szokták mondani. A leghosszabb út is az első lépéssel kezdődik. Ha nem tesszük meg az első lépést, nem tesszük meg a hosszú utat sem. Isten azt mondja, hogy vállaljuk minden nap azt a bizonyos lépést, amely felé vezet. Tegyük meg minden nap becsülettel, szeretettel, ami a feladatunk. Induljunk el! Ne kérdezzük a távolságot! Ne kérdezzük, meddig fog tartani. Azt se kérdezzük, hogy megéri-e, azt érezni kell belül, hogy indulnunk kell. Mert összeállt a kép, mert ki tudjuk mondani magunknak: szükségem van Istenre. Szükségem van a vele való kapcsolatra, és akkor indulok.

Legyen mindig időnk, amit oda tudunk szentelni Istennek, legyen mindig megszentelt pillanat az életünkben minden nap, amikor elfeledkezünk a világról, és hagyjuk, hogy a csillag vezessen. S elfeledkezünk a gondokról, a bajról és felnézünk az Isten dicsőségére. Nézzünk fel a csillagra! Itt van, a református templomok jelzője. A templom, s az Úr asztalán a Biblia, ha kinyitjuk, ott ragyog benne az Isten kijelentése, az Isten szava, az Isten lénye. Induljunk el! Keressük örömmel! Kövessük a csillagot: Élünk hitből, hit által. Ez a karácsonyi örömmüzenetnek az egyik hívó szava. Boldogok szeretnénk lenni? Induljunk el az Isten útján, amely Krisztushoz vezet.

3. Van egy harmadik üzenet is, egy harmadik felszólítás: Érkezz meg és imádd!

Rendes, tisztességes ember oda megy, ahová mondja, és ahová indul. Nagyon fontos az indulás, de nagyon fontos a megérkezés is, hisz a megérkezés a célba érést jelenti. Ha oda akarunk megérkezni, ahová indulunk, Isten közelébe, akkor valóban oda kell megérkeznünk. Ez miért komoly feladat? Mert látjuk, hogy a bölcseknek is volt egy kitérés. Először rossz helyre mentek. A logikájuk érthető. Királyt keresünk, hol keressük? Fővárosban, a királyi palotában. De a lehető legrosszabb helyen keresték, egy féltékeny királynál. Oda kell megérkezni, ahová indultunk. A kitérőtől függetlenül, a kitérő ellenére. Nem szabad feladni, amikor az első próbálkozás nem jár sikerrel. Ne torpanjunk meg, mikor úgy érezzük, hogy nem is oda jutottunk, ahová vártuk, mert nem találjuk az Istent. Nem szabad feladni, tovább kell lépni. Meg kell érkezni Istenhez, meg kell érkezni Krisztushoz. A csillag vezet, mert Isten világosságot gyújt és utat mutat. És amikor megérkeztünk, ott meg lehet pihenni. Ez egy csodálatos lehetőség. Mikor hosszú útról az ember úgy érzi, hogy megérkezett Istenhez és le tud borulni elé és imádkozhatjuk őt.

Ma mindenre használja az ember ezt a szent szót, pedig imádni Istent kell. És ez a történet is eszméltet bennünket, hogy imádni egyedül az Istent kell és Istent szabad. Imádni azt, akihez imádkozunk. Imádni azt, aki előtt le tudunk térdelni alázattal, szeretettel és hittel. Azt mondja Isten igéje, hogy ha őeléje oda tudunk térdelni és imádni tudjuk őt, akkor az olyan tartást ad nekünk, hogy minden élethelyzetben meg tudunk állni. Nem leszünk kiszolgáltatottak. Nem leszünk olyan értelemben kiszolgáltatottak, hogy kuncsoráljuk a szeretetet a másiktól. Nem érezzük a hiányt, hanem a szívünkbe árad az Isten szeretete és nincs arra szükségünk, hogy könnyörödjünk a másíknak, ha az imádságaink Istenhez visznek bennünket.

Higgyük el, hogy ez a boldogságnak nagy kulcsa, nagy titka, hogy Istent imádjuk egyes-egyedül. Hogy őbenne bízunk, hogy rátesszük az életünket. De ez csak akkor működik az életünkben, ha megérkezünk hozzá. Útközben erről nincs szó, hogy ezek a bölcsek bárki előtt letérdeltek volna. Még Heródes előtt sem. Mert érezték, hogy nem ő az a király, akit keresnek nem az a hely, ahová indultak. Tovább kell menniük. De láttuk, hallottuk, a csillag vezette őket. Isten nem hagy el minket, akkor sem, amikor az életünk éppen kerülő úton van. Ő ad megérkezést, és ez egy nagyon fontos dolog: Krisztushoz érkezni meg.

A boldogság, a tiszta öröm kulcsa itt található meg és itt kell tudnunk leborulni. Ez talán az egyik boldogság kulcs: mi előtt, ki előtt borulunk le, és mi előtt, ki előtt nem borulunk le. Ez egy óriási nagy kérdés az ember életében. Karácsony második napján Isten ígéje arra bízta bennünket, hogy csak őelőtte boruljunk le, ott viszont igen és adjuk oda az ajándékainkat. A kérdés, hogy mit tudunk mi adni Istennek? Mit tudunk mi adni Krisztusnak? Övé a dicsőség. Övé a hatalom. Övé az egész teremtettség, ő a tulajdonosa, ő a megváltója. Az ő kezében van ennek a világnak a sorsa, az utolsó idők is az ő kezében vannak, mit tudok én adni neki? Mit adtak a bölcsek? Persze aranyat, tömjént és mirhát, ezek jelképes ajándékok: az arany arról szól, Jézus király, megilleti őt a legnagyobb dicsőség. A tömjén azt jelenti, hogy ő a legnagyobb pap, aki a legtökéletesebb áldozatot mutatja be, amikor saját magát adja majd oda a világért. Hiszen a tömjént a templomban használták. A mirha pedig előrevetíti Jézus áldozatát, mert a mirhából készült kenetet pedig a halottak megkenésére használták. Jelképes ajándékok. Kifejezik, hogy Jézus kicsoda valójában, hogy a világmindenség ura, az egyetlen igaz király, hogy ő a főpap, aki feláldozza magát és ő az áldozat is, aki odaadja magát ezért az egész világért.

De valójában mit adnak még ajándékba a bölcsek? Hát önmagukat. Amikor odavonulnak, amikor örömet éreznek, amikor azt mondják, hogy igen, most érkezett célba az életünk. Igen, örülök, mert ez most egy teljes és tökéletes pillanat. A mi életünk is akkor lesz teljes, boldog, örömmel teli, ha odaborulunk és önmagunkat adjuk neki. Ha nem imádunk mást, csak őt. Ha naponta kapcsolatban vagyunk egymással és azt mondom, „*vedd elmém, lelkem és szívem, hadd adjam néked mindenem*”, ahogy a karácsonyi énekben van. Én vagyok, csak én, egy múlandó ember, de én magamat, a mulandósággal, a gyarlósággal, az óemberemmel, az újemberemmel a te kezébe teszem le Istenem. Hogyan szólt a három hívás? Ha örömet akarunk az életünkbe, rakjuk össze, az elemeit, ne hagyjuk, hogy szétfolyjon, lássuk meg benne az Isten üzenetét. Induljunk el az úton vállalva a fáradságokat is, hogy az Isten útján járjunk. És érkezzünk is meg, és imádjuk az Istent! Így legyen. Ámen.

Utóima: *Felséges Istenünk, Megváltó Krisztusunk! Hála szívvel köszönjük meg Neked, hogy eljöttél közénk, hogy megajándékoztál minket önmagaddal. Köszönjük, hogy életünk minden eseményében kísérsz bennünket, szólsz hozzánk, buzdítasz arra, hogy a te utadon járjunk. Hála, hogy vagyunk, amikor a te békességed szállást vesz szívünkben, amikor közeledben érezzük a tiszta örömet és boldogságot.*

Kérünk téged, hogy maradj velünk ezután is, ne tántorodjon el az életünk tőled, hanem keressünk téged minden nap. Bizalommal helyezzük kezébe magunkat, szeretteinket, családjunkat, gyülekezetünket. Téged kérünk légy a szegények, árvák, özvegyek, betegek gyámolítója. Segíts, hogy felismerjük, amikor általunk akarsz segíteni a felebarátainknak.

Rád bízunk Egyházunkat, népünket és az egész teremtett világot. Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen.

„Karácsonyi őrkdések”

Nagy Gábor (Debrecen – Szabadságtelep)

Lekció: Máté 2,1-8

Imádkozzunk! *Mindenható Istenünk, dicsőítünk, mert úgy szeretted ezt a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Áldunk és magasztalunk téged kimondhatatlan ajándékodért, Jézusért. Köszönjük, hogy a karácsony számunkra a Te irántunk való meg nem érdemelt szeretetednek az ünnepe lehet.*

Magasztalunk téged, megváltó Urunk Jézus Krisztus, hogy elhagytad a mennyei dicsőséget és eljöttél erre a földre bűnben élő gyermekeid közé, hogy visszavezess minket az Atyához.

Köszönjük Urunk az ünnep csendjét és hangulatát. De alázatosan kérünk, ajándékozz nekünk ennél sokkal többet. Ajándékozz meg most minket a Te igéddel, mert a Te Igéd igazság. Kérünk, őrizd meg szívünket és gondolatainkat, hogy ebben az ünnepi órában ne legyen több más senki, hanem Krisztus, kiben kell bízni! Ámen.

Textus: Zsoltárok 121

Kedves Testvérek! Ünneplő Gyülekezet! Egyetlen szó ragadott most meg a készülés során ebből a számtalanszor hallott karácsonyi történetből, ez pedig az, hogy a betlehemi pásztorok „őrkdtek” a szabad ég alatt a nyájuk mellett.

Őrködtek. Erről a szóról bizonyára kinek-kinek más-más emlék, élmény ugrik be elsőre. Édesanyáknak talán az, hogy mennyiszer kellett a gyermekük ágya mellett őrködni, amikor

lázal küzdöttek. Idősebb férfiaknak talán a katonai őrskégek jutnak eszükbe, amikor a laktanya kerítésének sarkaiban felállított őrbódében kellett éjjel-nappal őrködniük. A tanítók talán a délutáni napközis felügyeletre gondolnak, amikor ezt a szót hallják: „*őrködték*”, hiszen olyankor nekik kell vigyázniuk a nebulók testi épségére.

Az első karácsonyi éjszakán a betlehemi pásztorok is őrködték. A rájuk bízott nyájra figyeltek oda, azt őrizték azon a bizonyos titokzatos éjszakán is. De nemcsak Betlehemben őrködték karácsonykor, hanem Jeruzsálemben is. Heródes király és a nép szellemi-vallási vezetői is nagyon vigyáztak valamire, amit meg akartak őrizni maguknak. Mint ahogy mindeközben maga Isten is vigyázott, éberen őrködött karácsonykor is, ahogy alapigénkben is olvastuk: „*Bizony nem szunnyad, nem alszik Izrael őrizője! Az Úr a te őriződ, az Úr a te oltalmad jobb kezéd felől*” (Zsolt 121,4-5). Legyen szó ezért ma erről a háromféle karácsonyi őrködésről!

1. Mit őriztek Jeruzsálemben? Kezdjük ezzel! A napkeleti bölcsek látogatásának történetéből tudjuk, hogy Jeruzsálemben, illetve Júdeában Heródes volt a király akkor. Az ő feladata a nép biztonságának, békéjének, jólétének az őrzése lett volna. Heródes viszont sokkal inkább a maga hatalmát őrizte, mindentől és mindenkitől. Amikor a bölcsek megérkeztek Jeruzsálembe, természetesen a királyi palotában keresték a zsidók új uralkodóját. Hol máshol lenne egy királyi gyerek, akinek az érkezését égitestek együttállása is jelezte? Persze azt nem sejtették, hogy milyen az a király, akinek a palotája ajtaján kopogtattak.

Nagy Heródes Kr. e. 40 és 4. között uralkodott Palesztinában a rómaiak támogatásával. Félig edómíta, azaz pogány lévén a zsidók lenézték és megvetették. Ha nincs Róma, Heródes nem lett volna király. Őt magát hallatlan dicsvágy jellemezte.

Mindent megtett, ami a dicsőségét és uralmát növelte, s mindent és mindenkit eltávolított az útjából, ami azt veszélyeztette. Uralkodása alatt tömegeket öletett meg. A saját édesanyját is megölette, nehogy ő legyen helyette a király. Kivégeztette feleségét és megfojtatta három fiát is féktelen féltékenységeiben. Augustus császár azt mondta róla: *„Inkább lennék Heródes disznaja, mint a fia.”* Érthető, hogy miért olvassuk, hogy nemcsak Heródest fogta el nyugtalanság a bölcsek érkezésével, hanem az egész várost. Ettől a hatalom ittas embertől minden kitelik. Teljesen rá illik a betlehemi gyermekek megöletése is. Amint hírért veszi az új zsidó király megszületésének, nem tud másra gondolni, mint hogy ki kell őt végezni. De nem tudja, hol keresse. Ezért kérdezi meg a főpapokat, és ezért kéri meg hazug módon titokban a bölcseket, hogy majd ha megtalálták, jöjjenek vissza, mondják meg neki, hogy ő is elmeheessen és imádhassa.

Heródes tehát a hatalmát őrzi, neki ez a legértékesebb. Ám különös módon, indirekt formában, minden ravaszsága, gonoszsága, üldözési mániája arra mutat, hogy van miért félnie az új zsidó királytól. Van mitől tartania, hiszen miért is mozgósítaná később a katonáit egy kisgyermek ellen! Jézus valóban fenyegeti az ő uralmát.

Mint ahogy ma is fenyegeti minden ember önmaga, vagy mások feletti uralmát. Hiszen amint az ember megérzi, hogy Jézus Krisztus királyként, úrként igényt tart az ő élete feletti hatalomra, azonnal megindul egy belső harc. Ki üljön a trónon? Én, aki felépítettem az egzisztenciámat, én, aki kialakítottam az életstílusomat, én, akinek határozott tervei vannak az életről, én, aki büszke vagyok arra, aki lettem, vagy Jézus? Ő ugyanis ma is azt üzeni, hogy aki Őt akarja követni, az tagadja meg magát, szeresse Őt teljes szívéből, teljes lelkéből és teljes erejéből, és naponta kérdezze meg Tőle: „mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?”

Jézus Úrként való elismerése egyben a saját életünk feletti uralom elvesztése, illetve átadása. Ha Ő az Úr, akkor Ő irányít. Ezt őrizte Heródes olyan féltékenyen. Sok mai Heródes is így van ezzel. Jézus asszisztálhat a problémáinkban, megmaradhat a vallásos életük részének, de nem válhat élet-halál Urává az életükben. Segíthet, ha rossz döntést hoztam, kihúzzhat a pácból. Mellém állhat, ha félek nyitni, megnyílni mások felé, hogy erősítse az önbizalmamat. Csodát tehet, ha összecsapnak a fejem felett a hullámok és kihúzzák a talajt a lábam alól. De ha megtette, amire kértem, leléphet. Csakhogy Ő ennyivel nem éri be. Azért Isten, hogy ne albérletbe költözzön a szívünkbe, és ne a cselédszobában jusson neki hely az életünkben. Karácsonykor az Isten lett emberré Őbenne. Azért, hogy az emberré lett Isten nagypénteken a golgotai kereszten tegyen eleget az emberiség minden bűnéért. Ezért ünnepeljük karácsonykor Isten hozzánk lehajló, megváltó szeretetét. Isten az Ő Fiában mindent odaadott nekünk és értünk, azért, hogy mi is odaadjuk magunkat neki.

Te mit őrzöl, mit tartasz távol Tőle? Van, aki a kapcsolatait, van, aki az anyagi jólétét, van, aki a szenvedélyeit, van, aki a karrierjét, van, aki vallási függetlenségét. Mit kéne elengedned, ha leborulnál előtte? Mit kéne azonnal elhagynod, miben kellene rögtön változtatnod? Mi lenne az, amiben csak a belé vetett bizalom, és a neki való engedelmisség őrizne meg, s nem látnál biztos garanciát magad előtt? Életed, mindennapjaid mely területeit őrzöd féltékenyen Jézustól? Vigyázzunk, nehogy kiskirályokká, kis Heródesekké váljunk a magunk kis birodalmaiban, mert az életünk feletti hatalom látszólagos, ideig-óráig való megőrzése az üdvösségünk elvesztésével járhat! Heródes talán, ha két évig maradt hatalmon ezután, aztán meghalt. A Jézus uralmától

való őrizkedésünkben nehogy megmaradjunk önmagunk imádásának, az önmagunkba vetett hitnek a rabságában, mert akkor mindent elveszíthetünk!

De nemcsak a korabeli hatalom képviselője, Heródes őrizte a hatalmát Jézustól, hanem a korabeli értelmiség képviselői, a főpapok és az írástudók is őrizték a maguk szellemi integritását Tőle. A bölcsek naiv kérdése után ugyanis Heródes *„összehívatta a nép valamennyi főpapját és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak”* (Mt 2,4). A király parancsára azonnal összegyűlnek, a kérdésére korrekt teológiai szakértelemmel és helyes bibliaismerettel felelnek, de ezenkívül nem szólnak, nem kérdeznek, nem is tesznek semmit. Nem érdekli őket, hogy miért kérdezi meg Heródes a leendő Messiás születési helyét, és nem indulnak el a bölcsekkel. Nyugtalanság, izgalom fogta el egész Jeruzsálemet, kivéve őket. Őket nem hozza lázba a zsidók új királyáról, a Messiás születéséről szóló hír. Hogy lehet ez? Hogy lehetséges, hogy megadják a helyes választ, majd pedig minden úgy megy tovább, mint korábban? Ők nem félnek Jézus uralmától, egyszerűen csak nem érdekli őket ez az egész. Ők Izrael írástudói és főpapjai, a korabeli értelmiség. A király szava, akitől az egzisztenciájuk függött, az érdekes, az fontos volt számukra. Isten szava, az Ige, az nem volt izgalmas nekik, mert ők voltak a „független értelmiség”. Pedig a végső létük, az igazi egzisztenciájuk Istentől, attól az Úrtól függött, aki épp az ő idejükben, ott a közelükben lett emberré. Tőle függték mindnyájan, csak ezt nem hitték el. Ők a kívülállásukat, az ideológiai semlegességüket, a vallási felsőbbrendűségüket őrizték.

Az értelmiség, az írástudók örök kísértése ez a látszólagos szellemi függetlenség, amit még attól az Istentől is meg akarnak őrizni, aki minden tudás és ismeret forrása. Emögött pedig az az önhitt gondolat áll, hogy ők nem szorulnak rá erre

az Úrra. Nekik nincs szükségük Isten gondviselésére, mert ők tudnak gondoskodni magukról és másokról. Nekik nincs szükségük megváltásra és Megváltóra, mert ők büntelenek. Nekik nincs szükségük szabadulásra és Szabadítóra, mert ők nem foglyai senkinek és semminek. Egyfajta hűvös, cinikus kívülrállás jellemezte egykor Izrael vallási és politikai elitjét, ami viszont nem más, mint önáltatás, illúzió. Ott van a kezükben a prófétai tekercs, tudják, hol kell kikeresni a választ, azonnal tudják idézni is, csak épp egyáltalán nem gyakorol semmi hatást az életükre!

S ebben bizony óriási figyelmeztetés van számunkra is. Mert ez azt jelenti, hogy Bibliával a kezünkben, Isten Igéjével a szánkban is távol tarthatja, megőrizheti az ember a szívét az Úrtól. Széles körű teológiai ismeretekkel, alapos bibliai tudással is, sőt akár ezek helyes alkalmazásával is elveszhet valaki a bűneiben, Jézus nélkül. Mert az Isten országába nem a hitnek az elméleti, ismereti része által lehet belépni, hanem egyedül a személyes, szívbeli bizalomnak azzal a döntésével, hogy átadom Jézusnak az életem feletti uralmat!

Ezért kérdi tőlünk maga Jézus, hogy nem kísért-e bennünket ez a totális lelki passzivitás? Meg tudunk-e még indulni azon, hogy a világmindenség Ura értünk emberé lett? Nem fenyeget-e minket az értelmiségi fanyalgás, ami semmiben nem talál már semmi lelkesítőt, semmi örömtelit, mert tele van a szív és a lélek az ismerettel, a magunk bölcsességével?

Ne értsük félre persze az Igét! Nem a hatalommal, a tudással vagy a vallásgyakorlással van baj önmagában, hanem azzal, amikor ezeket bálványozzuk. Ha ezekhez úgy ragaszkodunk, hogy ezektől reméljük a boldogságunkat, akkor ezek megakadályozhatnak abban, hogy az élő Jézussal találkozzunk, hogy Őt mi is leborulva imádjuk, és életünk Urának nevezzük!

Akkor hiába van Bibliánk, hiába lakunk néhány lépésre a templomtól!

2. Mit őriztek Betlehemben? Ezek a névtelen betlehemi pásztorok a rájuk bízott értéket, a birka, vagy kecskenyáját őrizték. Miközben aludt az egész világ, ők akkor is ébren őrködtek és vigyáztak a rájuk bízott állatokra. Mert a nyáját éjjel is sokféle veszedelem fenyegette. A szükséges pihenést úgy oldották meg, hogy felváltva őrködtek, de mindig voltak, akik ébren voltak akkor is, amikor a világ aludt, és őrizték azt, amit rájuk bízta. Bár ők a korabeli társadalom kivetettjei, akiknek még a népszámlálás idején sem kell sehova se menniük, mert nem is tartoznak sehova, mégis becsülettel végzik a munkájukat.

Ebben az egyszerű tényben fontos figyelmeztetés van. Mert ezen a világon ma nagy altatás folyik. Számtalan módon kínál bódulást a világ. A világ, s annak fejedelme, az ördög, szét akar verni, össze akar zúzni minden olyan természetes közösséget, amely hozzájárulhat ahhoz, hogy az ember ébren maradjon és a felelőssége friss maradjon és gondolkozzék. A házasságot, a családot, a faluközösséget, a nemzetet. Néha a gyülekezeteket is, s kínál helyette műközségeket, virtuális kapcsolatokat, látogat barátságokat csak azért, hogy minél többen szokjanak le a gondolkodásról, főleg a kritikus és önkritikus gondolkodásról. Felejtsek el a múltjukat, a gyökereiket, ne gondoljanak a jövőjükre, vagyis ne mérlegeljék soha cselekedeteik következményeit, mert ebben a mámorosan alvó, vagy félálomba szenderült állapotban azt csinálhat a gonosz velük, amit akar, s arra kényszerítheti őket, amire akarja.

Igen, mindent elkövet az ősellenség, hogy tönkretégye az ünnepünket és tönkretégyen bennünket. Hogy rá ne ébredjünk valós állapotunkra. Hogy komolyan ne vegyük azt, hogy Isten nélkül a bűn állapotában vagyunk, ami maga a végleges

pusztulás. Hogy meg ne halljuk a karácsonyi örömhírt, hogy van szabadulás, mert megszületett a Szabadító. Hogy ne jussunk az Ige közelébe, ahol Isten beszélhetne velünk, hogy ne higgyünk, és ne üdvözlünk, s nehogy osztályrészünk legyen az a nagy öröm, amiről itt az angyal a pásztoroknak beszélt.

Nagyon nagy szükség volna ezért arra, hogy minél többen legyünk, akik megőrizzük a józanságunkat akkor is, ha sokan kínálják a különböző mámorító szereket és módszereket. Élet-halál kérdés, hogy minél többen legyünk, akik megtanulnak virrasztani, s akik őrizzük ennek a világnak a sötét éjszakájában is mindazt, amit Isten ránk bízott. Őrizzük a teremtet világot, amelynek őrizőjévé tette Isten az első emberpárt. Legalább a saját kis életünkben óvjuk azt a környezetet, amivel egyszer majd el kell számolnunk Isten előtt. Őrizzük egymást, nehogy olyanok legyünk, mint Káin, aki még Istennek is hanyagul vetette oda: „*Talán őrzője vagyok a testvéremnek?*” Őrizzük azokat, akikért Isten felelősekké tett: a házastársunkat és a házasságunkat, ha van, a családukat, a gyerekeink, unokáink tiszta gondolkodását, a helyes és szép magyar beszédet, azokat a kulturális kincseket, amelyeket rajtunk kívül egyetlen nép sem őriz meg ezen a világon, mert azt Isten nekünk, magyaroknak adta. Őrizzük mindazt, ami minket emberré, magyarrá, európaivá tesz, hiszen soha nem látott belső romlás és külső fenyegetés veszélyezteti! És őrizői vagyunk önmagunknak is, ahogy az Ige mondja: „*Minden féltve őrzött dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert onnan indul ki az élet.*” Ady írja Intés az őrzőkhöz című versében: „*Őrzők, vigyázatok a strázsán, Az Élet él és élni akar, Nem azért adott annyi szépet, Hogy átvádoljanak most rajta Véres s ostoba feneségek.*”

Ki, mi a mi nyájunk? Kik a ránk bízottak? Kikkel tartozom felelősséggel Isten előtt? „*Őrállóvá tettelek téged*” – mondta az Úr egykor prófétájának, s mondja most neked. Rád vannak

bízva mások, akik nem tudják, nem látják, nem hallják, amit te, mert te már ismerheted az Urat, ők még nem. Vigyázz rájuk, mert az ördög nem alszik. De – és ez ma a nagy karácsonyi örömhír számunkra – ahogy hallottuk alapigénkben, Isten sem alszik.

3. Mit őriz Isten? Legyen hát ez az utolsó kérdésünk. A zsoltáros így fogalmazott: *„Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ”* (Zsolt 121,3) Isten védi és őrzi azt, ami, és aki az Övé. Egyfelől mondhatjuk, hogy akkor az Úr őrzi az egész világot és benne mindent és mindenkit. Hiszen a teremtés jogán minden az Övé. Ami nem jelenti azt, hogy semminek és senkinek semmi bántódása nem eshet, de azt igen, hogy a látható és láthatatlan világnak van gazdája, van Ura, aki a kezében tart mindent és mindenkit. Még a Heródeseket is. Ezért nem ölethette meg a betlehemi gyermekekkel együtt Jézust is. Mert az Atya őrizte a Fiút, míg be nem töltötte földi küldetését. Hiába támadt rá később is a gonosz, amíg Ő nem adta magát önként oda a kereszten, semmi hatalma nem volt felette. S különösen is vigyáz ez az éber Úr mindenre, ami már a megváltás jogán is az Övé. Az Ő népére, gyermekeire, akikért ez a jászolban fekvő istenember felnőve a vérét, életét adta, rád és rám. Heidelbergi Káténk így vall erről: *„Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejemről.”*

Az idézett 121. zsoltár egy zarándokének. A vándor előtt hegyként tornyosulnak az akadályok, miközben keresi, hogy honnan jöhet a segítsége. De amint feljebb emeli szemét a hegyeknél, a nehézségeknél, meglátja az eget és földet alkotó Urat, aki vigyáz rá, aki nem alszik, aki megőrizi életét minden bajtól és végül célba juttatja őt.

Meddig emelted idén a tekinteted? Csak a hegyekig? A föléd magasodó megpróbáltatásokig? Jaj, nem fog sikerülni: a

felvételi, a vizsga, a diplomamunka, az álláskeresés! Jaj, hogyan fogom megtalálni a pályámat, a társamat, a hivatásomat, a helyemet? Jaj, mit kezdjek a házasságommal, a kamaszgyerekemmel, az idősödő szüleimmel, a főnökömmel? Jaj, hová forduljak a betegséggemmel, a félelmeimmel, a magányommal, az emlékeimmel? Jaj, mi lesz ezzel a világgal, amelynek a Heródesei ma is démoni erővel próbálják irtani mindazt, ami a hatalmukat fenyegeti? Ezernyi domb és hegy tornyosult előttünk 2019-ben is!

De csak eddig láttál? Vagy felemelted a lelki tekinteted, a szíved e világ Urának, s benne az Ő népe őriző Pásztorának, Istennek a magasságáig is? Nem mindegy. Mert aki Isten látószögéből szemléli a dolgokat, többet láthat az átlagembernél. Az a hit szemével nézheti a saját és a környezete életét. Az nemcsak a veszedelmeket, hanem a veszedelmek feletti Urat is láthatja, aki szereti és megtartja az Ő gyermekeit. Az a kudarcokban a hitét és jellemét formáló isteni metszőollót látja. A nehéz, akár ellenséges indulatú emberekben Isten csiszoló eszközeit, smirgli testvéreit, a betegségekben és fájdalmakban a bizonyágtételre való alkalmát, a megoldhatatlannak tűnő problémákban, a maga tehetetlenségének átélésében az Isten elé való leborulás lehetőségét. S aki Isten szemével, a hit szemével lát, az a karácsonyban sem egy giccses ajándékozási lázat, nem egy romantikus családi ünnepet, hanem az Istennek irántunk való végtelen szeretetének a megtestesülését látja.

Ne a főnöki, családfői, szülői befolyásunkat, ne a vallási, szellemi függetlenségünket őrizzük hát az értünk emberré lett Istentől, hanem őrizzük az ördög minden támadásától Vele és általa a ránk bízott értékeket, hogy egyszer majd jó és hű szolgaként állhassunk meg előtte a végső számadáskor! Így legyen! Ámen.

Imádkozzunk! *Mennyei Édesatyánk! Köszönjük, hogy a betlehemi éjszakában nem csak a pásztorok örködték nyájuk felett, nemcsak Heródes őrizte féltve őrzött hatalmát, és nem csupán a főpapok és írástudók őrizték szent tudományukat és vallási függetlenségüket, hanem Te is örködtél és őrizted azt, aki és ami a Tiéd. Köszönjük, hogy Te örködtél a gyermek Jézus felett, s ezért nem eshetett bántódása. Ezért nem ölhetette Őt meg Heródes, sem későbbi gyűlölői, míg be nem töltötte földi küldetését.*

Köszönjük, hogy ugyanígy örködsz a mi életünk felett is, olyannyira, hogy „még egy hajszál sem eshetik le fejünkről a te tudtodon kívül”. Köszönjük, hogy Te örködsz sok sebből vérző népünk és egyházunk felett is! Kérünk, Te vigyázz arra a teremtet világra, melynek ugyan őrizőjévé tettél bennünket, de mi azt egyre jobban csak tönkretesszük és elpusztítjuk. Add Urunk, hogy a mi szívünkben tudjuk őrizni karácsony legnagyobb ajándékát, irántunk való szeretetednek megtestesülését, a mi Urunkat, Jézus Krisztust!

Könyörgünk hozzád a betegekért. Adj szívükbe reménységet, békességet. Kiáltunk a gyászolókért. Különösen azokért, akiknek ez az első olyan karácsonyuk, amikor egyedül maradtak. A te Szentlelked valós vigasztalásával ajándékozd meg őket. Könyörgünk minden nyomorúságban lévő, nélkülöző embertársunkért, akik félelmek között élnek.

Kiáltunk hozzád üldözött keresztyén testvéreinkért. Vedd körül őket védelmeddel és adj nekik állhatatosságot, hogy mindvégig ragaszkodjanak hozzád. Kérünk, töltsd meg gazdag tartalommal ünnepünket és ajándékozz meg minket olyan drága kincsekkel, amiknek örülhetünk, amiből élhetünk, amikkel másokat is gazdagíthatunk, amiket az ünnep után is megőrizhetünk. Ámen.

„Isten kinőhetetlen ajándéka”

Lovász Krisztián (Hajdúsámson)

Karácsony 2. napjára

Lekció: Lukács 2,1-11

Előima: *Felséges Istenünk, Atyánk, a Jézus Krisztusban! Álmélkodással csodáljuk véghetetlen szeretetedet, mellyel mostani ünnepünket is megszentelted. Hálás szívvel állunk előtted, amikor azt élhetjük át, hogy a lehajtott fejünket, csüggedő szívünket és fáradt tekintetünket mennyei fénnel tisztítod és vezeted. Köszönjük a te mennyei fényedet, a mi Urunk Jézus Krisztust, aki a lehető legközelebb hajolt a szívünkhöz.*

A szavakat is csak keressük, amikor szembesülünk azzal a csodával, hogy ugyan mi most egy kicsi gyermek felett állunk, de benne a Szentháromság Isten van velünk. Mennyi gyengédség, mennyi békesség és mennyi jószándék árad ebből a találkozásból, mely egyre erősebben ragad meg, és az üdvösség felé segít minket.

Ez az ünnepi pillanat felbecsülhetetlen ajándék a mi számunkra, hiszen az emberkereső szeretet Életet kínál nekünk a testté lett Igében, Jézus Krisztusban. Add, hogy ezt a ránk találást komolyan vegyük, szívünket megnyissuk, és, hogy ez a mennyei evangélium segítse lelkünket boldoggá tenni.

Szentlelked és Igéd által szenteld meg ezt az istentiszteletet, hogy itt és most átélt csoda lehessen, hogy másképp megyünk haza, mint ahogy elindultunk! Az értünk született Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg imádságunkat! Ámen

Textus: Jelenések 1,17

„Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.”

Másfél napja van az embervilág különleges ajándékőrületben. Szenteste az átadás öröme, és a kicsomagolás páratlan feszültsége, majd pedig a használatbavételi próbálkozások kíváncsisága járta át az otthonokat. Felnőttek és gyerekek néztek dobozokba és csomagolópapírok takarása mögé ragyogó szemmel. Sok ajándék rövidtávra, sok pedig hosszabb távra készült. Egy dologban azonban minden karácsonyfa alatti meglepetés megegyezik: **egyszer kinövi az ember...**

Ha ruhanemű, azért, ha játék, akkor azért, ha használati eszköz, akkor pedig azért, mert elhasználjuk. Ezzel semmi baj nincs alapvetően, de mégis van benne egy elgondolkodtató tény. Ha minden karácsony után egyszer úgyis kinövi az ember a dolgait, akkor vagy a karácsonynak nincs értelme, vagy **olyat kell ajándékozni, amit nem lehet kinöni...**

Kedves Testvéreim! Bízom benne, hogy abban az egyben mindenkivel egyetértünk, hogy valóban minden ajándékot ki lehet nőni. A többiben pedig akkor segítsen nekünk a karácsonyi tudósítás és egy különleges beszélgetés.

Akár a Máté evangéliumát, akár a Lukácsét olvassuk, van egy-egy pont az Úr Jézus születése körül, amikor az ember finoman szólva is megriad. Ez sokkal több, mint meglepődés. Valami hallatlan megtorpanás, ami az addig megszokott gondolkodást, életvitelt, és élettempót teljesen feltartóztatja. Olyan élmény ez, amit szem nem látott, fül nem hallott, ember szíve meg sem sejtethet, mert éppen azt készítette el Isten az Őt keresőknek.

Viszont amikor az ember így, szemtől szemben kell, hogy megálljon az Istennel, ott mindig nagy a rémület. Szoktuk úgy is mondani: *„Nem tudtam hova lenni...”* Rémület az ember kicsisége és az Isten hatalmas volta miatt. Az ember szentségtelensége és az Isten szentsége miatt; az ember tökéletlensége és az Isten tökéletessége miatt. Mindezt látva érthetjük meg, hogy **föld és ég találkozásából a föld soha nem jöhet ki győztesen**. Mindig ez a matéria, ez az anyag, ez a por és hús-vér húzza a rövidebbet...

Tehát szükséges, hogy ebben a karácsonyi találkozásban is, és egyébként minden ember-Isten találkozásban, ezt az emberben tapasztalható zavart valami oldja. Ez az a bizonyos ajándék.

Igen, van egy olyan ajándék, amit nem lehet kinőni. **Ez az ajándék így szól: Ne félj!** Nincs csomagolva, nincs takargatva, még kódolva sem, ezért bárki kapja, szívében páratlan csoda játszódik le. Gyermekek és felnőtt fülnek is kedves, de különösen is az emberi szívet tudja igazán felmelegíteni. Ez a karácsonyi evangélium rövid foglalata. Hangzott Józsefnek, hogy *„...ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát...”*; és a pásztoroknak, hogy *„Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet...”*

Tulajdonképpen nem történik más, minthogy a megijedt, aggódó és a *„hova lenni”* nem tudó embert megnyugtató szó találja meg. Mondjuk úgy, hogy féleleműzés történik. S ha jól belegondolunk a karácsonyi eseményekbe, azért félelemmel bőven találkozunk. József előtte, a pásztorok utána, Heródes meg közben... Nincs olyan, akinél különböző okból, de ne lenne félelem.

Ilyen az élet. Mindig történik valami. Mindig hallani valamiről, ami félelmet okoz bennünk. Az első pillanattól kezdve programozva vagyunk a félelemre. Először ujjongunk a

megfogant picike életnek, utána 9 hónapig a láthatatlansága miatt vannak félelmeink, utána meg „*a kisgyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond*” mindennapos tapasztalatok igazolják, hogy okunk mindig van és lesz a félelemre. Talán nem is tudjuk már, hogy milyen a félelemmentes élet. Talán el sem hisszük, hogy létezik ilyen. Pedig...

... igen, létezik félelemmentes élet. Karácsony éjszakája ebbe a félelemtől besötétedett világba hozta el a fényt. Addig sok reménységről, örömről és szabadításról nem tudott Isten népe beszélni, bár az egyiptomi szabadulást mai napig ünneplik. Sokszor a féleleműzést összekeverték az Isten-űzéssel, azaz az ember hűtlen, éppen Teremtőjétől való elszakadásban tengette az életét; és Ádámék bűnesete óta világossá lett, hogy **az Istentől elszakadt ember ugyan sok mindent nem tud már, de egyet igen: félni, és abban nagyon jó.**

Karácsony evangéliuma ebben a két szóban summázható. Ne félj! Azaz, Isten ebből az eltávolodásból közel, egészen közel lép az emberhez. Valaki egyszer azt mondta, hogy karácsonykor nem történt más, minthogy Isten egy kisszékre ült az ember mellé. S mennyire igaza van, mert micsoda biztonságot tud adni nekünk, ha ül mellettünk valaki. Az étkezőasztalnál, a betegágyon, a templompadban, és egyáltalán ahol vagyunk.

Isten karácsonykor felkeresi az embert ott, ahol van. Mosolyban, vagy bánatban, családban, vagy magányban, vagy családi magányban. Isten jön, Jézus Krisztusban. S akik olvassuk a Bibliát, jusson eszünkbe, hogy **Jézus valahányszor jön, mindig ez az első szava: ne félj! Ezzel építi a hidat az ember és Őközé** Az isteni instrukció csak ezután jön.

A Jelenések könyvéből idézett önmegnevezés pedig maga a csoda. Kibeszélhetetlen gazdagsággal bír.

Ő a kezdet. „Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.” A Kolossé levél szerint (1,7) Jézus már volt, létezett a teremtés előtt. Ő a kezdet nélküli kezdet, és a vég nélküli vég, aki ebből a megközelíthetetlenségéből lépett elő karácsonykor, emberré lett, hogy **az Atyától elszakadt embert kézen fogja**. Jóllehet János apostol nem szakadt el tőle, de igen messzire szakadt Patmosz szigetén mindenkitől. Kelltt hát neki az életerő, hogy az elszigetelődésből ne lehessen elszakadás. Isten kézen akarja fogni az embert.

Téged és engem. Akik eme kézen fogás nélkül nemcsak beleöszülünk, vagy belekopaszodunk, hanem bele is pusztulunk ebbe az életbe. Félelemből nem élhetünk, nem dönthetünk, ebből ki kell nőni Jézussal. Az elszigetelődés veszélyben egyetlen gyógyszer segíthet: Ne félj!

Jézus nemcsak a kezdet, hanem ő a vég is. Egyrészt mindenki szolgálaként az emberiség utolsó helyére indult. A sor végére állt, engedve megalázni és felszegeztetni magát. Mindezt azért, hogy átvegye a mi bűneinket és vállalja, még ha három napra is, az Atyától való elszakadást, hogy feltámadása által, aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Másrészt pedig ő az, aki életutunk végén várni fog. Aki ölelésébe akar fogadni, hogy még az a végső elindulás, a halál se válasszon el minket tőle.

Nos, ezért figyeljünk nagyon Isten igazi karácsonyi ajándékára, mert mindenkinek erre van szüksége. Mert **annak, hogy nem kell félni, egyetlen oka van, Jézus Krisztus**. Az Ő személye, az Ő munkája, akinek évezredek távlatában is érezhető az ereje. Ő az első és az utolsó. Mindennek kezdete és vége. Nyugodtan kijelenthetjük, hogy **Ő az életünk értelme**. Karácsonyi munkája az, hogy bennünket is megelevenít. Mellénk ül és elkezdi - már a pusztta jelenlétével is - oszlatni a bennünk lévő ködöt.

Ő Isten kinőhetetlen ajándéka! Valahányszor fogjuk kezét, ha sokszor kiáltunk hozzá, és nem tudunk nem rá gondolni magasban és mélyben, Ő az élő, szent és örök Atya kinőhetetlen, megunhatatlan, és elhasználhatatlan ajándéka. Igen, ajándék. Emberi ésszel és szívvel elképzelhetetlen, de mégis a mienk. Életet kínál; fogadjuk hát nyitott szívvel és így biztosan félelemmentes életünk lesz! Ámen

Utóima: *Mennyei Édesatyánk! Hálatelt szívvel borulunk eléd a szavaidból kapott áldásokért. Újra a legérzékenyebb pontunkra és a legnagyobb szükségünkre találtál, amikor a te kinőhetetlen és el nem múló ajándékozód kínálod Fiadban, Jézus Krisztusban. Hála a szívünk, hogy az ajándékozás számunkra így örök tartalommal telítődhet meg.*

Magasztalunk téged, hogy éppen azt nyújtsd át gyermekeidnek, amire kicsinek és nagynak egyaránt szüksége van, ami két szóba sűríthető, hallható és tovább adható: Ne félj! Édesatyai törődésed és biztonságot adó ölelésed ebben a megnyugtató mondatban minket is lelkesít. S ettől kezdve már nem az elszigetelődés, vagy a félelem bénító ereje, hanem a te mindent elbíró szereteted járja át életünket. Köszönjük a Jézus Krisztusban aláhajló irgalmadat, és azt, hogy így nyerünk új értelmet és új távlatot mindennapjainkban.

Engedd meg Istenünk, hogy az itt átvett mennyei javakkal indulhassunk a többiek felé; a családba, a munkahelyre, a gyülekezeti tagokhoz, hogy így lehessünk mi magunk is ajándékká erősek és gyengék között! Légy velünk most és életünk minden napján Jézus Krisztus érdeméért kérünk! Ámen

„Felragyog neked Krisztus”

Zsoldos Tibor (Debrecen - Kistemplom)

Karácsony második napjára

Lekció: Lukács 2,8-20

Előima: *Édesatyánk! Köszönjük az első karácsony csodáját, a Te ajándékozó szeretetedet, amellyel Fiadat küldted el hozzánk.*

Köszönjük ezt a mostani karácsonyt, az ünnepet, az ajándékokat, a család és a gyülekezet közösségét, az élet Igéjét, Krisztust, aki által új élettel ajándékozol meg minket. Segíts nekünk megszentelnünk ezt az ünnepet!

Köszönjük, hogy nem vagy türelmetlen velünk szemben, és második napot is adtál nekünk, hogy minél inkább megérthessük a karácsony titkát. Kérünk, adj nekünk és másoknak is minél többet magadból, a Te igaszágaidból.

Eléd hozzuk azoknak az életét, akiknek nincs igazi ünnepük, mert egyedül vannak, megszorodottak, betegek, megterhelt az életük. Add, hogy ők is megtapasztalják a Te teremtető, újjáteremtő szereteted erejét.

Áldd meg ünneplésünket! Legyen áldás az Ige hirdetésén, hallgatásán. Tedd igazán széppé az ünnepet, Te magad légy közöttünk!

Textus: Efézus 5,14

Karácsonyt Ünneplő Gyülekezet! Ezt a verset eredetileg nem Jézus születéséről, hanem a keresztre feszített, feltámadott Krisztusról mondta az Efézusi levél írója. Nem Jézus földi életének a kezdő, hanem a végső pontjára tekintettel fogalmazta meg Pál ezt a két mondatot. Mégis, van ebben az idézetben egyetlen szó, amely szinte kínálja magát arra, hogy a karácsonyi igehirdetés alapigéje legyen. Ez az egy szó pedig így hangzik: „*felragyog*”. „*Felragyog neked a Krisztus*”.

1./ Ha e kifejezés felől szemléljük a karácsonyi beszámolókat, akkor valószínűleg János evangéliuma jut legelőször az eszünkbe. Ő a maga teológiai és a filozófiai kevert nyelvén így foglalta össze az első karácsonyt: ***Az Ige – vagyis maga Jézus – volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.***

Minden bizonnyal a karácsony lényegének ez a fajta megfogalmazása vezette a 16. században a festők egy kisebb csoportját arra, hogy úgy kezdjék el megfesteni a karácsonyi történetet, hogy a képeik közepén látható kisdetről áradjon szét a fény, ő legyen a fényforrás, aki a betlehemi éjszakában maga körül mindenkit megvilágít.

És valóban, az első karácsonyról írt evangéliumi történetekben azt láthatjuk, hogy a kisdetről megállókban szinte látható módon „*felragyog*” ez a földöntúli fény. A hosszabb igeszakaszban a pásztorok történetét idéztem újra az emlékezetünkbe, de ugyanebben a „*felragyogásban*” volt része a napkeleti bölcseknek, Máriának, Erzsébetnek, Józsefnek, Simeonnak és Annának is. Megjelent a „*világosság*”, és „*felragyogott*” az emberek életében.

2./ A „*felragyogás*” itt található szava valójában a napfelkeltére utal, arra a pillanatra, amikor a nap teljes fényességében megjelenik az égen, és elűzi a sötétséget. Mindenki ismeri az

éjszaka és a napfelkelte közötti lényeges különbséget. Az éjszakában a körülöttünk lévő világ sötétségbe borul, a tárgyak elvesztik színeiket, körvonalaikat, a tájékozódás nehezzé, sokszor szinte lehetetlenné válik. Amikor pedig felragyog a nap, akkor láthatóvá válnak a körvonalak, kiszínesedik körülöttünk a világ, minden életre kel.

Az első keresztyének így élték meg a saját hitüket: eddig a sötétségben botorkáltunk, nem láttuk a dolgokat igazi valóságukban, most pedig már mindent sokkal jobban látunk, egyszerre elevenné, színessé lett a világ körülöttünk. „*Felragyogott*” nekünk a Krisztus, ezért most már el tudunk igazodni ebben a világban.

Amikor felragyog a Krisztus, akkor nemcsak Ő maga lesz fénylővé, hanem a közelében lévő embereket is megvilágítja, az egész életet átvilágítja, akkor az egész élet értelmet nyer, értelmessé, élhetővé válik.

E „felragyogás” felől lesz érthető az is, ami egyébként felfoghatatlan lenne, hogy miért mentek az első keresztyének még a halálba is a keresztyénüldözések idején a hitükért. Ez az isteni „*ragyogás*” annyira eltöltötte őket, hogy még a vértanúságot is vállalni tudták.

3./ Hogyan lehet ide eljutni? Emberi erőfeszítések útján semmiképpen sem. Emberileg leginkább csak egyet lehet tenni, és ezt sajnos sokszor tesszük is, akadályokat lehet gördíteni a „*felragyogás*” útjába.

a./ Mindenekelőtt azzal akadályozhatjuk magunkban a „*mennyei fény felragyogását*”, ha a figyelmünket nem befelé, a lelkünk felé, hanem kifelé, a külső világunk dolgai felé fordítjuk. A mai, a modern emberre alapvetően jellemző, hogy felértékeli a kézzelfogható, anyagi világot, és a másik oldalon

kevésre becsüli a bensőben végbemenő történeteket, a lélek rezdüléseit.

Bennünket, az Isten népét is magával sodorhatja ez az anyagiasság szemlélet. Mi is szívesen vennénk, ha Isten látványos külső csodákban bizonyítaná magát nekünk. Ma is hamar népszerűek lesznek azok a vallásos csoportok, amelyek csodás gyógyulásokat ígérnek a híveiknek. Jézus sorrendje azonban nem kívülről befelé, hanem belülről kifelé. Gyógyítási történeteiben először mindig belül, a betegek emberek lelkében indul el a döntő változás: „*megbocsáttattak a te bűneid*”, és majd csak utána jön a külső változás: „*kelj fel és járj*”. Jézusnál előbb mindig a belsőn, a lelken van a hangsúly, minden külsőképpen is megnyilvánuló üdvös változás onnan kiindulva veszi kezdetét.

A „*Krisztus felragyogása*” felé vezető úton az első nagy lecke tehát ez: elfogadni és gyakorolni Jézus sorrendjét. Figyeljünk jobban a lelkünk rezdüléseire, és imádságainkban is inkább kérjünk belső világosságot, belső erőt, mint külső csodákat.

b./ Azok közül, akik már tanulatják a befelé figyelést, jelentkezik egy másik probléma. Lehet elmélyülten olvasni a Szentírást, figyelemmel hallgatni az igehirdetéseket, komolyan venni az imádságot, de mindabból, ami ezekből a forrásokból szembe jön velünk, hajlamosak vagyunk csak azt komolyan venni, amit a magunk számára kényelmesnek ítélünk.

Ha azt érzem, hogy kevés a szeretet az életemben, akkor hajlamos vagyok mindig csak az isteni vigasztalásokra rezonálni, ha pedig egy tetterre kész, energikus alkat vagyok, akkor nagy kísértésem Istennek csak az ilyen irányú üzeneteit meghallani. A többit pedig elintézem azzal, hogy azok nem fontosak, vagy nem aktuálisak, nem nekem szólnak.

Kétségtelen, hogy az ilyen egyoldalú hitből is áramlanak az isteni erők: ebből is csordogál valamiféle „*túlnani erő*”, isteni Lélek, de ez még messze van még attól, amit Pál „*felragyogás*” alatt ért. Az valahol ott kezdődik, amikor válogatás nélkül komolyan veszem Istennek minden hozzám intézett szavát.

c./ *Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.* A felébredés minden esetben ott válik lehetségessé, ahol már nem én leszek a középpontban, nem a saját gondjaim, félelmeim, önzéseim töltenek el engem, hanem magának Jézusnak a szavai. A felébredés ott lesz valósággá, ahol már nem a saját szememmel nézem a világot, hanem Jézus Krisztus felől értelmezem önmagam, másokat és az egész mindenséget. Ahol ez történik, ott hamarosan valósággá lesz a „*Krisztus felragyogása*”. Isten engedelmességünk által maga bizonyítja be nekünk azt, hogy érdemes az Ő szabályai szerint élni ebben a világban.

„*Felragyog neked a Krisztus*”. Lehet, hogy karácsony tájékán azért is kell az a sok külső, mesterséges fény, mert már rég nem ragyog fel bennünk az első karácsony fénye? Pedig ennek a „*ragyogásnak*” a lehetősége a mi számunkra ugyanúgy szent lehetőség, ahogy az az első keresztyének életében is az volt.

Állítólag a drágakövek világában van olyan opálkő, amely ránézésre úgy néz ki, mint egy darab kavics, de amely a kézbe vétel után, az emberi tenyér melegének a hatására csodálatos színekben kezd el pompázni. Jézus ügye, ilyen ügy. Ahol valóban „*emberi meleget*” adnak hozzá, ott csodálatosan felragyog. Az első karácsony óta ez mindnyájunk számára nagyszerű lehetőség. Legyen ilyen karácsonyunk! Ámen.

Imádkozzunk! Köszönjük a karácsony felragyogását! Segíts bennünket úgy követni Téged, úgy hallgatni az Igét, úgy

énekelni Neked dicséreteket és úgy imádkozni, hogy közben mi is átéljük azt a világosságot, amelyik átmelegíti a lelkünket és megvilágosítja az értelmünket!

Bocsáss meg nekünk azért, amiért gyakran megelégszünk karácsony idején a külső fényekkel, és nem törekszünk a belső tisztulásra, tisztánlátásra! Bocsásd meg eltompultságunkat és vakságunkat, amelyek megakadályoznak bennünket abban, hogy Téged meglássunk! Kérünk, könyörülj rajtunk! Tedd a mostani ünnepünket megszentelt idővé, amelyben először vagy újra, de felfénylik nekünk a karácsony csodája! Adj nekünk igazi karácsonyi örömet, amely nem múlik el nyomtalanul az ünnep végeztével!

Édesatyánk! Könyörgünk azokért, akik mindeddig bezárkóztak előtted! Könyörülj rajtuk, ajándékozd meg őket is a Te mennyei világosságoddal, hogy meglássák a Te legnagyobb ajándékodat, szent Fiadat, megváltó Urunkat!

Hallgass meg most minket, és add, hogy a karácsony öröme és békeessége vezessen bennünket életünk minden napján! A mi Urunk, Jézus Krisztus által kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

HÚSVÉTI ÜNNEPKÖR
2020

„Jézus utolsó földi imádsága”

Nagypéntek délelőtt

Nagy Gábor (Debrecen – Szabadságtelep)

Lekció: Zsoltárok 31,1-6

Imádkozzunk! *Dicsőséges, szabadító, megváltó Urunk, Jézus Krisztus! Áldunk és magasztalunk téged mindazért, amit több mint 2000 évvel ezelőtt ezen a napon, ott a golgotai kereszten véghezvittél értünk. Köszönjük, hogy életedet adtad miattunk, helyettünk és érettünk, azért, hogy nekünk újra szabad utunk lehessen az elveszített Atyához.*

Köszönjük, hogy a te golgotai kereszthalálad által van nekünk menetelünk ahhoz az Istenhez, akit érted és általad így szólíthatunk: „Atyám”! Köszönjük, hogy ami nagypénteken történt az nem a véletlen műve volt, hanem a te megváltói akaratod beteljesülése. Kérünk téged, Szentlélek Isten, könyörülj meg most rajtunk, hogy hadd tudjuk úgy szemlélni lélekben az egyszülött Fiú golgotai keresztjét, mint amely még most is áll és ahová mi odavihetjük életünk minden terhét, bűnét, nyomorúságát.

Így kérünk, hogy a mi gyásztól nehéz szívünknek Te adj vigasztalást! Ha tanácstalanok volnánk, Te mutass nekünk jó utat! Kérünk, hogy a bennünk lévő indulatokat, haragot, keserűséget csendesítsd le! Kereszted előtt leborulva, hadd tudjunk mi is békejobbot nyújtani egymásnak, hiszen Te megbékéltetted ezt a világot és az embert az Atyával. Így kérünk, Szentháromság Isten, légy közöttünk, és szólíts meg minket Igéd által! Ámen.

Textus: Lukács 23,44-46

Szeretett Testvérek! Bizonyára alig van köztünk olyan, aki ne ismerné, és ne tudná folytatni azt a kedves kis esti, gyermekimádságot, amely így szól: *„Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem. De a tiéd, nyitva Atyám, amíg alszom, vigyáz reám”*. A legtöbb szülő ennek különböző változataira tanítja meg gyermekét, amikor megtartva a keresztelői ígéretében tett fogadalmát, elkezd hitre, Isten iránti bizalomra nevelni őt, s talán maga is ezt imádkozta először, esténként elalvás előtt.

Az a mondat, ami Jézus szájából utoljára felhangzik a Golgota keresztyén, az a korabeli zsidó kisgyermekes esti imádsága volt. A 31. zsoltárnak általunk is olvasott 6. verse volt ez, amelyet Jézus egy kicsit másképp mondott ott el, mint a zsidó gyerekek: *„Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, Uram, igaz Isten!”* – *„Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet.”*

Nem különös ez? Egy gyermeki, esti imádság a kereszten? Ráadásul úgy, hogy ezek Jézus utolsó, halála előtti szavai. Ez Jézus utolsó földi imádsága. Azért mondom így, mert Jézus nem hagyta abba az imádságot a mennyben. Szüntelenül közbenjár értünk az Atyánál. Most is. Akkor is, amikor eszünkbe se jut imádkozni. De itt a földön ez volt az utolsó imádsága. Érdemes hát alaposabban szemügyre venni.

Ma délelőtt Jézusnak erre a kereszten elmondott utolsó imádságára figyeljünk! Ássunk a mélyére ennek a különös imádságnak, s nézzük meg szinte szavanként, gondolatunként, hogy mit is üzen számunkra! Hogyan mondja el Jézus ezeket a szavakat, kihez fordul, és miről tesz bizonyosságot benne?

1. Hogyan mondja el? Úgy, hogy „hangosan felkiáltott”. Bevallom, hogy amikor elém jött készülés közben ez az Ige, akkor először még elsiklottam a mellett, hogy hogyan is imádkozta el Jézus itt ezt a pár szót. Az, amit mondott benne, olyan erősen visszhangzott bennem, hogy elnyomta ezt az egyébként rendkívül fontos kifejezést: „*hangosan felkiáltott*”. Pedig Máté is, Márk is megjegyzi, hogy Jézus hangos kiáltással az ajkán halt meg.

Miért fontos ez? Azért, mert az első három evangélium időmeghatározása szerint semmi sem történt véletlenül, esetlegesen nagypénteken. Mindennek jelentősége van, ami azon a napon történik. Lukács leírja, hogy sötétség borította be a földet déltől három óráig. A sötétség Isten haragjára, világítéletre emlékeztette Jézus kortársait. Délután három óra pedig a páskaünnep előkészítésének ideje. A templomi kürtök az ünnep közeledtét jelezték. A papok páskabarányok tömegét áldozták fel ilyenkor a templom udvarán, s a vérüket tálakba felfogva, kézzől kézre adva öntötték az oltár elé.

Ekkor viszont különös és megmagyarázhatatlan dolog történt: „*a templom kárpitja pedig középén kettéhasadt*”. A jeruzsálemi templomban két nagy kárpit volt: az egyik a szentély, a főbejárat, a másik a szentek-szentje, a templom legbelső bejárata előtt állt. Ott, ahová a főpapon kívül senki se léphetett be. Ő is csak évente egyszer, amikor engesztelő áldozatot mutatott be a nép bűnéért. Ott őrizték ugyanis a szövetség ládáját, Isten szimbolikus jelenlétének a tárgyát. Ez hasadt ketté Jézus halálakor, jelezve, hogy végérvényesen megnyílt az út Jézus áldozata révén az Éden-kertben elveszített Istenhez. Az évről-évre megismételt, elégtelen emberi áldozatok idején Isten Báránya a városon kívüli vesztőhelyen hangosan felkiáltva hozta meg az egyszeri és tökéletes áldozatot minden ember bűnéért, s így tette le Atyja kezébe lelkét.

Jézus kiáltása imádság. Egészen szokatlan, hogy egy keresztre feszített ember hangosan kiált, hiszen a lassú, fulladásos kínhalál miatt fokozatosan halkult el az agonizálók halálhörgése. De ahogyan a halál időpontja, úgy ez sem véletlen. Azt jelzi, hogy az Isten Fián nem egyszerűen erőt vett a halál, hanem pontosan akkor, amikor a páskabarányokat levágták a templomudvaron, akkor fejezte be, tette le földi életét mennyei Atyja kezébe. Mert Jézus még a kereszten is, meggyalázva is, megkínózva is, elgyötörten is, agonizálva is, mindenható Úr! Pontosán erről beszélt már a halála előtt is. János evangéliumának a 10. részében így olvassuk ezt: *„Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet”. „Magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam.”* (Jn 10,17-18) Ezért tud – ellentétben a többi keresztre feszített – hangosan felkiáltani. Jézust nem utoléri a sorsa, rajta nem beteljesedik a végzet, nem bekövetkezik az elkerülhetetlen, hanem önként és tudatosan adja oda magát a halálba a kereszten!

Azért kell ezt világosan látnunk, hogy nehogy valami emberi tragédiának gondoljuk a golgotai kereszthalált. Ez a hangos kiáltás formájában, éppen délután három órakor elimádkozott pár szó annak a jele, hogy itt valami isteni dráma és isteni katarzisz történik! Az valósul meg, amit Isten már a bűneset után megígért a kígyó átkában, amikor elmondta, hogy eljön majd egyszer egy asszonytól született, aki a kígyó, a sátán fejére tapos és legyőzi őt. Az valósul meg, amit az ószövetségi próféták döbbenetes pontossággal, már évszázadokkal korábban megjövendöltek, hogy akinek átlukasztják majd kezét és lábát, az a mi vétkeink miatt kap majd sebeket, és azért bűnhődik, hogy nekünk békességünk legyen. Tehát mindez az Atya előre elhatározott akarata, terve, megváltói szándéka volt. Nem is lehetett másként. Ami nem menti a Kajafások,

Pilátusok, Heródesek, vagy épp a Júdások és Péterek felelősségét.

Az következik ebből a tényből, hogy ez a világ bármit is mond, vagy tesz Krisztus követői ellen, semmit sem tehet úgy, hogy arról ne tudna az Atya, amit ne Ő engedne meg neki! Amikor Jézus ellenségei a legdühödtebben tomboltak, amikor József Attila szavaival élve *„megőrült a sátán”*, akkor is csak Isten akaratát hajtották végre, és ez így van ma is. Ezért amikor lefejezett hívőkről, otthonaikból elüldözött keresztyénekről, feldúlt, felgyújtott, lerombolt templomokról, vagy saját hitüket megtagadó, Megváltójukat eláruló egyházakról hallunk, ne rettenjünk meg! Jézus, aki még a saját életét is maga adta oda, ő ma is úr ezen események és erők felett! Ami nem azt jelenti, hogy egyet kell értsünk, vagy bele kell törődjünk mindabba, ami ma történik, sőt! Nekünk annál inkább elkötelezetten kell vállalnunk a mi Urunkat, annál inkább hűségesebben kell szolgálnunk őt, annál bátrabban kell az ő nevééről bizonyosságot tennünk, de úgy, hogy minden gúny, hátratétel, üldöztetés közepette sem szabad elfelejtenünk, hogy aki a kereszten is hangosan tudott kiáltani, az, ha ma elkiáltja magát, akkor *„beleremeg a föld, amikor megszólal”*. A másik, amit vegyünk észre ebben az imádságban, az az,

2. Kihez fordul? Az „Atyához”. Ez is csodálkozást válthat ki belőlünk: *„Atyám”*. De mi ebben a furcsa, meglepő? Hiszen Jézus mindig így szólította meg Istent, és nekünk is azt tanította, hogy így forduljunk Őhöz? Ezt a kifejezést, amelyet arámul *„Abbá”*-nak mondunk, maga Jézus hozta a korabeli zsidó köztudatba. Szó szerinti fordításban ez még kifejezőbb: *„Atyácskám, apácskám, apucim”*. A zsidó kisfiúk így szólították meg édesapjukat, amikor különösen is mély, bizalmas kapcsolatban voltak velük. Szemben az akkori félelmetes, távoli, haragvó és ítélő Isten egyoldalú képével, Jézus épp arra tanított, hogy általa szerető mennyei Atyánkká lett az Isten, aki

még a hajszálainkat is számon tartja. Mi meglepő van abban, hogy most is „*Abbának*”, „*Atyának*” nevezi Őt?

Megfigyelték a teológusok, hogy az evangélisták közül Jézus csendes, magányos imádságairól elsősorban Lukács ír. Bemutatja, hogy nyilvános működése, szolgálata során minden döntő pillanatban imádkozott. Az ima által az Atyával állt bensőséges kapcsolatban: amikor megkeresztelkedett és vállalta küldetését, amikor kiválasztotta a tizenkettőt, amikor először beszélt szenvedéséről, amikor kinyilvánította isteni dicsőségét, és amikor tanítványait imádkozni tanította. Mindezzel Lukács azt mutatja be nekünk, hogy Jézus szüntelen kapcsolatban volt az Atyával, és minden fontos dolgot Vele megbeszélve, az Atyával egyetértésben tett az emberek között, az emberek érdekében, tehát nekünk is ugyanezt kell tennünk. Ha valaki végigolvassa Jézus elfogatását, a Nagytanács, Pilátus, illetve Heródes előtt lezajlott kihallgatását, mindezekben való megaláztatását, feltűnik neki, hogy Jézus jobbra hallgat.

Ahogy Ézsaiás prófétálta: „*Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki.*” (Ézs 53,7) Ritkán szólt, és akkor sem keresett védelmet, nem háborgott az őt ért igazságtalanság miatt, nem fogadott bosszút, nem jajveszékelt a halállal szemben. Némaságában méltóságot hordozott. Megfeszítése után, a kereszten már semmit sem mond vádlóinak, illetve az őt gúnyoló tömegnek. Egyedül a megtérő latorhoz, illetve anyjához szól, menyei Atyján kívül. De Jézus a kereszten ismét imádkozik. Kivégzés alatt, haldoklás közben imádkozik. Atyjához szól, aki nem vette el tőle a keserű poharat, bár háromszor kérte. Ahhoz fordul, aki kiszolgáltatta őt, egyszülött Fiát, ellenségeinek. Őszintén és bizalommal beszél azzal, akinek akarata teljesedik be rajta. „*Atyám*” – így szólítja meg Őt a gyermeki bizalom hangján. Nem liturgia ez, nem szokás, nem előre megírt imádság. A szenvedő Fiú

szívéből fakadó közlés a szerető Atya szívéhez. Azzal, hogy imádságba kezd, elismeri az Atya hatalmát, fennhatóságát, megközelíthetőségét, figyelmét és törődését. Lehetne Jézus néma, összeszorított ajkú, bezárt szívű. Végigcsinálhatná azt, ami felőle megíratott úgy, hogy nem beszél az Atyával. Mondhatná, hogy végigcsinálom, amit kívánsz, de azt ne várd, hogy közben bizalommal legyek irántad. De nem így történt. Az, aki engedelmes Fiúként önként fogadta el az Atya akaratát, bizalommal cselekszi meg azt. Ezért képes még itt is, még most is imádkozni. Ezért képes hinni és bízni halálában is.

Te vajon hogyan hordozod a szenvedéseidet? Legyenek azok akár fizikai, akár inkább lelki nyomorúságok? Némán az ajkadba harapva, fogcsikorgatva? Vagy hangos jajveszékeléssel, fűnek-fának panaszkodva, magadat sajnáltatva? S hogyan gondolsz, gondolsz-e egyáltalán valahogy ezek közben Istenre? Váddal, számonkéréssel, keserűséggel, tompa beletörődéssel? Vagy ott van benned ez a gyermeki, ez a jézusi bizalom? Ami nem azt jelenti, hogy akkor nem fáj, ami kínoz, akkor jól esik, ami gyötör, hanem azt, hogy mégis tudok közben imádkozni, és bizalommal vagyok az iránt az Isten iránt, aki megengedte azt, ami velem történik. „Atyám”-nak tudod szólítani Őt akkor is, ha nem érted mit miért tesz? Rá mered hagyni a sorsodat akkor is, amikor minden emberi kapaszkodó elvesztett? Ott van benned az a bizalom, ami Jóbban volt, aki borzalmas kínjai között is ezt vallotta: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk?” (Jób 2,10)

3. És legvégül, miről tesz bizonyoságot? Arról, hogy az Atya kezébe teszi le a lelkét: „a te kezedbe teszem le a lelkemet”. Ha jobban belegondolunk, akkor ezek a szavak is meg lehetnek hallgatva. Honnan ez a bizalom és ez a biztonságérzet, ami kicsendül Jézus szavaiból? Pár perccel, vagy talán csak egy órával korábban nem ő tette fel a kérdést a 22.

zsoltárt idézve: „*én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” Akkor most nem hagyta el az Atya? De, természetesen igen. A golgotai szenvedés legmélyebb gyötrelmét pontosan ez jelentette számára: hogy ő, aki isteni természetére nézve örökre egy az Atyával és a Szentlélekkel, emberi természetére nézve át kell, hogy élje az Atyától való elszakítatást. Mert az ember bűnének minden következményét magára kellett vállalnia, nemcsak a szenvedést, hanem a halált is, s a végső halált, a kárhozatot, az Atyától való elvettetést is. Fenéig kellett ürítenie a keserű poharat, amitől annyira rettegett a Gecsemáné-kertben. Mégis azt mondja ezután: „*Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet*”.

Mi történt? Az, hogy azt az áldozatot, amit Jézus bemutatott, az Isten elfogadta. Jézus elvégezte, a mennyei Atya elfogadta. Az ő szava ezért hangzott el dicsőségesen. Jézus, az egyszülött, feláldozta magát és ezt az ő helyettes áldozatát elfogadta az Isten.

Jézusnak ez az imája azt jelenti, hogy mivel ő elvégzett mindent, mint engedelmes Fiú, engedelmes volt haláláig, a kereszthalálig, ezért az Isten felmagasztalta őt, ami a feltámadáskor lesz dicsőségesen látható. Így Jézusnak ez az imádsága azt is jelzi, hogy az Atya elfogadta az áldozatot, amit bemutatott. Számunkra pedig azt jelzi, hogy csakugyan elvégeztetett mindaz. Jézus tudta, hova kerül meghalása után.

Két helyen azonban Urunk megváltoztatta az idézett 31. zsoltárt, és ebben kifejeződik nagypéntek üzenete. Az ősi idézet helyett, hogy „*Uram, igaz Isten*”, azt mondta: „*Atyám*”, s kihagyja a zsoltárból azt a szakaszt, hogy „*te váltasz meg engem*”, hiszen neki nincs szüksége megváltásra, mert Ő a Megváltó! A zsoltáros átélte, hogy a legnagyobb bajban, még a halál közelében is, ha odakerülnék, megvált engem az én Istenem. És Jézus úgy hal meg a kereszten, mint Fiú. Mint a

gyermek, aki édesapja karjaiban alszik el. Jézus imádságával azt jelzi, hogy aki halálakor az Istennel való közösségbe lép át, az ahhoz hasonló, mint aki egy fárasztó, munkás nap után hajtja álomra fejét. Jézusnak ez az utolsó szava ezért nem egy haldokló ember utolsó kétségbeesett kiáltása volt, hanem a gyermeki bizalom rendíthetetlen bizonyossága.

A haldokló hívő ember ezért élete utolsó leheletével is imádkozhat, talán éppen ezt a mondatot. Ezért nagy kérdés, hogy így éljük-e le az életet? Mert az nem úgy van, hogy soha életemben nem tapasztalom és nem élem át a személyes imádság, csendesség áldott élményét az Istennel, hanem majd a halálos ágyon valamikor. Persze, adott esetben meg lehet térni még a halálos ágyon is. De látnunk kell, hogy mennyivel másabb az, amikor valaki már életében, fiatakorától fogva tudja mit jelent Istennel kapcsolatban lenni, imaéletet élni.

A 31. zsoltár éppen erről szól, hogy életünk bármilyen nehéz helyzetében elmondhatjuk: Istenem, Uram, Atyám a te kezébe teszem le most az életem, mert baj van, akadályokba ütközöm. Titkon hálót vetettek nekem, ellenségeim üldöznek, nem tudom, mit tegyek. Elhagyott a társam, elszállt az erőm, elveszítettem az egészségemet, elfogyott az életkedvem, „*kezedre bízom lelkemet*”! Nehéz döntés előtt állok, súlyos terheket cipelek, összeroskadok a felelősségeim és feladataim alatt, rád bízom magam, Uram!

Igen, Jézus ezzel az imádsággal, ezzel a bizalmas mozdulattal engem is hordoz. Amikor én a bizalom helyett az aggodalmaskodást választom; amikor szeretnék mindent a kezébe tenni, mégsem tudok semmit kiengedni a kezemből; amikor bánt, hogy aggodalom vagy félelem tölti be a szívem, és nem a hit és a bizalom uralkodik bennem, ilyenkor felemelhetem a tekintetem arra, aki a kereszten így is elhordoz

engem ezzel a bizalmas imádságával: *„Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet.”*

Tudjuk-e, akarjuk-e egész lényünket az Atya kezébe tenni? Vagy inkább úgy véljük, jobb, ha én tartom kezemben az életemet, a gyermekeim jövőjét, a családom sorsát?

Testvérek! El kell döntenünk, hogy kinek a kezében látjuk jobb helyen a dolgainkat! Lehet a magunkéban, de akkor ne csodálkozzunk, ha Isten leveszi rólunk a kezét. Akkor ne Őt kérjük számon, ha nincs áldás a házasságunkon, ha nincs növekedés a gyülekezeti életünkben, ha kiürülnek a templomaink, ha elutasítja a világ az általunk kínált evangéliumot. Kinek kellene egy színtelen, szagtalan, ízetlen keresztyénség? Mire jó a só, ha már megízetlenült? Csak arra, hogy kidobják és eltapossák az emberek. Nem magánügy hát, hogy kinek a kezére bízuk az életünket, már földi ittlétünk idején sem. Ha nem adjuk Jézusnak oda magunkat, nem fogjuk tudni betölteni küldetésünket.

Aki ezt el akarja kerülni, az akár most is, letehet mindent az Ő kezébe. Jó lenne ezt az imádságot őszintén elmondani: Atyám én a te kezébe teszem le magamat, feleségemet, férjemet, gyermekeimet, szüleimet, tanulásomat, munkámat, egyházamat, népemet, ezt a földrészt, a bűneimet, kísértéseimet, kételyeimet, betegségemet. És ezért tudom, hogy *lesz* idő, amikor már a szerettem keze érintését sem érzem, s talán nem lesz ott semmilyen kéz, amely segítsen az utolsó percekben, de én tudhatom, hogy az én Atyám keze ott lesz, megragad engem, tart. Mert a meghalásunk azt jelenti, hogy egyik kezéből áttessz a másikba. Az egyik keze azt jelképezi, hogy itt a földi életben tart és velem van, a másik pedig, hogy a halálban is tart és velem van. Jézus megígérte az övéinek, hogy *„az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből”* (Jn

10,29). Ezért amikor eljön utolsó óránk is, akkor is mondjuk majd együtt Megváltónkkal, István vértanúval, a sok millió keresztyénnel együtt: „*Atyám a te kezébe teszem le az én lelkemet*”. Vagy mondhatjuk így is: „*Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem. De a tiéd, nyitva Atyám, amíg alszom, vigyáz reám*”. Ámen.

Imádkozzunk! Áldunk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy Jézussal együtt mi is a kezedre bízhatjuk lelkünket, életünket. Hiszen a Te kezedben vagyunk a legjobb helyen. Mert ebből a kézből senki és semmi, sem magasság, sem mélység, sem eljövendők, sem jelenvalók, sem élet, sem halál ki nem ragadhatja azokat, akik már a Tied.

Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy azért vállaltad értünk a kínt, a gyalázatot, a szenvedést és a halált is, hogy általad mi az Atya gyermekeivé legyünk. Hiszen nem úgy jövünk erre a világra, mint akik ismerik az Atyát. Mi születésünktől fogva csak a Te teremtményeid vagyunk. De köszönjük, hogy amikor megszületik bennünk a hit és igent mondunk a Te hívásodra, amikor újjászületünk és megtérünk, akkor már a Te fiaiddá leszünk. Kérünk, tedd ezt világossá mindnyájunk számára, mert élet és halál, üdvösség és kárhozat múlik ezen.

Segíts, hogy hátralévő napjainkat hadd tudjuk bizalommal atyai kezébe helyezni. A jelenünket éppúgy, mint a holnapunkat és a jövőnket! Hadd növekedjen szívünkben a beléd vetett bizalmunk napról-napra! Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat! Ámen.

„Nincs, ami kincs”

Nagy Gábor (Debrecen – Szabadságtelep)

Húsvét első napján délelőttre

Lekció: Márk 16,1-8

Imádkozzunk! *Dicsőítünk és magasztalunk téged mennyei Édesatyánk, mert nem engedted, hogy a te Szented rothadást lásson, nem hagytad a te Fiadat halálban, hanem harmadnapra ígéreted szerint feltámasztottad őt. Dicsőítünk, mert ezáltal legyőzted az ember legnagyobb ellenségét, a halált is. Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy te a halálba mentél értünk, hogy nekünk örök életet szerezz. Köszönjük, hogy te alászálltál a poklokra, átélted az Atyától való elvetetettséget, hogy mi elmondhassuk, hogy az Isten szeretetétől senki és semmi nem választhatja el a benned hívőket.*

És dicsőítünk azért, mert feltámadásod után megjelentél a benned hívőknek, hogy eloszlasd szívükből a félelmet, a kétséget, a reménytelenséget, és ezek helyébe örömet, bizonyosságot és reménységet hozz nekik. Arra kérünk, hogy a mi szívünkben lévő félelmet és reménytelenséget, gyászt és keserűséget, szomorúságot és fájdalmat is te oszlasd széjjel. És add cserébe a te örömet, békédet, derűdet, a Szentlélek minden gyümölcsét. Ezért könyörgünk, hogy a Te igéd hadd szólaljon meg hatalmasan közöttünk. Mert a te szavad ma is életet teremtő hatalom. Hadd tapasztaljuk ezt meg ma is! Ámen.

Textus: Márk 16,6

Kedves Testvérek, Ünneplő Gyülekezet! A mai húsvéti igehirdetés ezt a címet kapta: „*Nincs –, ami kincs*”. Ne gondoljátok, hogy itt valami tévedés történt! Nem tévesztettem el a címet, én is ismerem, és nagyon szeretem Bud Spencer és Terence Hill klasszikus filmjét, melynek címe: „*Kincs, ami nincs*”. Én ma mégis arról szeretnék beszélni, hogy „*Nincs – ami kincs*”. És ez nem egyszerű szójáték részemről, hanem az életünk legnagyobb jó híre. Mert ma a „*nincs*” evangéliumáról szeretnék szólni. Lehet, hogy ez első hallásra furcsának hat, mert az evangélium örömmüzenetet, jó hírt jelent. A „*nincs*” viszont valami hiányra, ürre utal, amit pótolni kell, ami sokszor szomorúsággal és fájdalommal jár. Mégis léteznek olyan isteni „*nincsenek*”, amelyek igazi örömmüzenetek a számunkra. Ady ezt írta Csinszkának: „*Nézz drágám, kincseimre, Lázáros, szomorú nincseimre*”. Lehetnek tehát olyan „*nincsen*”-ek az életünkben, amelyek viszont áldott kincssé válhatnak. Márk evangélista húsvéti beszámolója is erről tanúskodik.

1. Az első húsvéti örömhír így hangzik ma: **nincs a kő a sír száján**. „*Krisztus támad és eszmél, Odúkat és kriptákat pattant. Van-e gyönyörűbb ennél?*” – így összegzi „*A szép húsvét*” című versében Ady a feltámadás örömhírét. Odúkat és kriptákat pattant. Ezzel kezdődött a világtörténelem új korszaka Jézus feltámadásakor, s ezzel ér majd véget ennek a világnak a történelme Jézus második eljövetelekor, amikor az összes halott feltámad a végítéletre. Megnyílt tehát Jézus sírja valamikor húsvét vasárnap hajnalban, mert az Atya feltámasztotta az Ő Fiát a halálból. Mert a követ nem az örök, hanem Isten angyala hengerítette el Arimátiai József sírkamrájának szájáról. Mikor támadt fel? Hogyan jött ki onnan? Ezt senki nem tudja. Ez az Isten titka, ennek nincs szemtanúja, mint

ahogy a teremtésnek sincs, mert Krisztus feltámadása a teremtéshez hasonló jellegű és horderejű, példátlan isteni tett.

Mindenesetre, amikor kora reggel az asszonyok kimennek, hogy megkenjék Jézust illatos kenetekkel, nincs ott a kő a sír száján. Ők akarnak valamit tenni, de Isten már megelőzte őket. Márk kihangsúlyozza, hogy amilyen hamar csak lehetett, útnak indultak: *„A hét első napján, korán reggel, napfelkeltekor elmentek a sírbolthoz.”* De akárhogy igyekeznek, a világ Világossága akkor már felkelt, Jézus feltámadott! Istent nem lehet beelőzni.

Hatalmas örömhír van ebben: **nincs a kő a sír száján**. Az, hogy Krisztus előtt ma sincs semmilyen akadály! Hiszen sokszor érezzük mi magunkat is úgy, mint itt az asszonyok. Olyan nehéz az élet, mint a kő Jézus sírja bejáratánál. Felemelhetetlennek, félretehetetlennek, megoldhatatlannak látszik a probléma: *„Ki hengeríti el nekünk a követ a sír bejáratáról?”* Mi is hányszor mondjuk, vagy csak gondoljuk: ki lenne az, aki ezt a nehéz helyzetünket meg tudná oldani? Ki tudná elhengeríteni a követ az emberi kapcsolataink, a fizikai állapotunk, az anyagi nehézségeink sírjáról? Gondoljunk azokra a szimbolikus sírboltokra, ahová mostanában lélekben nap, mint nap elmegyünk. Amiről az a véleményünk: ez már halott ügy, ezt már csak temetni lehet. Megkenegetni, bebalzsamozni, megsíratni, szépeket mondani róla. Élettelen házasság, kihunyt hivatástudat, lepecsételt múlt, halott hit. Egykor élet volt bennük, de ma már csak emlék. Nincs erőd felkapni életed fonalának a szálait. Nem tudod elhengeríteni a szívedről a fájdalom és a csalódás mázsás súlyát. Gyengének és öregnek érzed már magad ehhez. Ki fog neked segíteni? Ki segített a húsvéti asszonyoknak?

Azt olvastuk, hogy *„amint felnéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve”*. Egyszerűen nincsen más megoldás. Amikor

elcsüggedünk, újra meg újra fölemelni a tekintetünket, kinyitni a szívünket, hitttel fölnézni a feltámadott Jézusra. Ő megnyitotta a halál börtönét. Ha azt meg tudta nyitni, akkor nincs olyan halott ügy, amit ne tudna megnyitni. Amiből ne tudna kihozni valami jót, valami élet, valami újat! Őt nem lehet bezárni sehová sem, mert „*odukat, s kriptákat pattant*”. Nem lehet bepecsételni Jézust sem poros könyvekbe, sem az idők emlékezetébe, sem régi szertartásokba, de még a templomokba sem. Hányszor próbálták őt hiába bezárni egyházi gettókba, és próbálták őt kizárni az életből, a társadalomból, az ifjúság életéből, az emberek tudatából, de ez soha nem sikerült, mert Jézus él. Nincs a kő a sír száján!

2. A második húsvéti örömhír még egyértelműbb Márk evangéliuma alapján: **nincs a holttest a sírban!** Ahogy halottuk, a holttest bebalzsamozására igyekvő asszonyokat így szólította meg az angyal: „*Ne féljete! A názáreti Jézust keressétek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt.*” (Márk 16,6)

Hadd hangozzék ez most elemi erejű örömhírként: a sír üres! A halott Jézust nem lehet tisztelni, mert ő feltámadt és ma is él! A keresztyénség nem egy régen meghalt nagy gondolkodó szellemi hagyatéka, nem egy halott vallásalapító kultusza, nem egy valaha élt próféta emlékének az ápolása, hanem élet, erő, elevenség! A mi hitünk középpontjában ezért nem díszes síremlék áll valahol, hanem maga a feltámadott, élő Jézus! S ezért ő nem mögöttünk kullog valahol a távoli múltban, hanem mindig előttünk van. Isten mindig megelőz! Az asszonyok elsőnek akarnak belépni a sírba, ám odabenn már van valaki: küldötte, angyala várja őket.

A feltámadás, mint történelmi tény mögöttünk van, de a Feltámadott nem! Ezért nekünk nem a feltámadásban, mint egy csodában kell hinnünk, hanem a Feltámadottban, mint élő valóságban! A feltámadás pontos időpontja és hogyan-ja örök

titok marad, nem lehet emberi ésszel megérteni, de a Feltámadott azóta is velünk van, és lehet vele találkozni! A feltámadás lehet, hogy csak kételyeket ébreszt bennünk, ugyanúgy, mint a tanítványokban, de a Feltámadottal való találkozás ugyanúgy bizonyosságot ad, mint amikor Jézus megjelent közöttük! Mert a megfeszített Jézus nincs a sírban!

Ne ott keressük hát Jézust, ahol nincs: szertartásokban, erkölcsi tanításokban, vallásos előírásokban, hanem ott, ahol ő van. *„Előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.”* – mondja az angyal a megdöbbszent asszonyoknak, és ebben a találkozás majdani színhelye is rendkívül fontos. Mivel Galilea volt az a hely, ahol a tanítványok otthon voltak. Ez volt az ő szűkebb hazájuk, itt volt korábban a munkahelyük, itt töltötték együtt a legtöbb időt Jézussal. Mintha ezt mondaná az asszonyokon keresztül Péternek maga a Feltámadott: menjetek haza, oda ahol a barátaitok, a családtagjaitok, a munkatársaitok vannak! Menjetek a hétköznapiakba, az emberek közé, a világba! Ott fogtok találkozni velem, ott fogjátok megtapasztalni, hogy én élek!

Olvastam egy történetet egy értelmi fogyatékos kisfiúról, akinek a vasárnapi iskolai tanítója igyekezett mindent elkövetni, hogy bevonja őt a csoportba, nehogy véletlenül kigúnyolják a többiek. Húsvét előtt néhány héttel a csoport mind a nyolc tagjának egy üres, műanyag kindertojást adott, azzal a kéréssel, hogy húsvétra tegyenek bele valamit, ami az új élet létrejöttét jelképezi. Amikor eljött a húsvét a hitoktató elkezdte kinyitni a tojásokat. Az elsőben egy pici virág volt. *„Milyen szép jele ez az új életnek.”* – mondta. Az egyik gyerek rögtön megszólalt: *„Azt én hoztam.”* Aztán egy kő következett. A tanítónő azt hitte, hogy ez lehet a beteg kisfiúé, mivel a kő nem jelképezhetett új életet. Ám egy másik fiú bekiabált, hogy a kőn moha van, és az az életet jelképezi. *„Nagyon jó!”* –

dicsérte meg a tanítónő. A harmadik tojásból egy kis lepke repült ki, és egy kislány büszkén mesélte el, hogy amikor beletette, még hernyó volt. A negyedik tojás üres volt. Biztosan ez lesz a beteg kisfiúé – gondolta a hitoktató, s gyorsan egy másik után nyúlt, hogy ne hozza őt zavarba. „Az *enyémet ne tessék kihagyni!*” – szólalt meg Stephen, mert, hogy így hívták a fiút. „*De hiszen ez üres!*” – mondta szelíden a tanítónő. „*Bizony*” – válaszolt Stephen. „*A sír is üres volt, és ez az új élet legszebb jele.*” A nyár végére Stephen állapota rosszabbra fordult. Végül meghalt. A temetésén a kis koporsó tetején nyolc kis műanyagtojást láttak a gyászolók. Mind üres volt.

3. S itt következik a harmadik, a legkülönösebb húsvéti örömhír, a harmadik „nincs”. **Jézus még nincs az asszonyok szívében.** Szinte hallom, ahogy kérdések sokaságát zúdítjátok most magatokban rám: honnan lehet ezt tudni? Miért örömhír ez? Miben lehet akkor ez példa számunkra? – Haladjunk szép sorban!

Eddig nem tértem ki rá, de lehet, hogy felfigyeltünk azokra a rendkívül nyomatékos szavakra, amelyekkel Márk az asszonyok lelkiállapotát jellemzi ebben a részben. Megrettentek, félelem lett úrrá rajtuk, remegés és rémület fogta el őket. Kétséget nem hagy az evangélista afelől, hogy nem voltak az érzelmeik, a gondolkodásuk, a testük urai. A félelem, a rémület, a rettegés, – könnyen belátható, hogy elég távol állnak a Jézusban békeességet, örömet, kiegyensúlyozottságot kapott hívó ember lelkiállapotától.

Mint ahogy nyilvánvalóan az sem az élő hitről árulkodik, hogy az asszonyok „*senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.*” Mennyivel szebb, kerekesebb és számunkra is használhatóbb lenne, ha azt olvasnánk itt, amit a többi evangéliumban, hogy „*az asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik.*” (Lk

24,10-11) Márk, a legelső evangélium írója azonban nem idealizálja a húsvéti örömhír első fültanúit. Az asszonyok sem merték, ők sem tudták felfogni, elhinni, komolyan venni az örömhírt! Egyszerűen sokkolta őket az, amit láttak és hallottak.

De akkor miért, hogyan lehet ez örömhír számunkra? Abban mi az evangélium, hogy az élő Jézus, és az ő áldásai nincsenek a szívükben? – Az, hogy ez a jelenet is világosan alátámasztja, hogy addig nem lehet a sokszor olyan nagyon áhított lelki békét, körülményektől független örömet, derűt és nyugalmat tartósan elnyerni, míg valaki nem találkozik magával a Feltámadott Jézussal. Nem azért nem hittek az asszonyok Krisztus feltámadásának a valóságában, mert megátalkodottak voltak, hanem azért, mert Jézus feltámadásának a valóságáról senki sem győzhet meg senki ma sem. Erre ma is csak egyedül ő maga képes. De ő igen. Nem voltak ezek az asszonyok rosszabbak egyikünkénél sem, de amíg az élő Jézus meg nem jelent nekik, addig nem tudtak hinni benne, és addig nem is élhetett a szívükben.

Miben lehet akkor mégis példa számunkra ez a harmadik „*nincs*”? Abban, hogy ezek a derék húsvéti nők nem maradtak érzelmileg kívülállóak annak hallatán, amit az angyal üzent nekik. Félnek és remegnek. Az egésznek az hatása alatt vannak. Nem századszorra hallott, unalmas papos beszédnek, elcsépett vallásos közhelynek tartják, amire csak legyintenek, hanem egész valójukkal rezonálnak arra, amit látnak és hallanak. Öntudatlanul is érzik, hogy ha az igaz, hogy feltámadott, akkor az mindent megváltoztat. Valahogy talán megsejtik, hogy akkor mostantól minden másképp lesz. Akkor a halál után is van élet, akkor igaz volt Jézus minden szava, akkor ő tényleg az Isten Fia, akkor nincs nála hatalmasabb ezen a világon, akkor „*minden most kezdődik el, ahogy hinni sem mered*”! Az asszonyok elfutnak a sírbolttól, mert amit hallottak azt nem tudják másképp feldolgozni, csak a feszültség ilyen külső

levezetésével. Ezért biztatlak: fuss ahhoz a Jézushoz, aki önmagával, a maga életével, Lelkével tudja megtölteni üres szívedet, hogy békesség, öröm, értelmes földi lét és örök élet lehessen a tiéd!

4. És végül van még egy örömteli „nincs”. Az, hogy **nincs befejezve ez a történet.** Befejezetlen Márk beszámolója, amit felolvastam. A feltámadás története egy új kezdet története, de mindannyian érezzük, hogy mintha ez az új kezdet itt nem tudna kibontakozni. Elhangzik az örömhír: *„Feltámadt, nincsen itt”,* de egyelőre nem jut el senkihez. Az asszonyok *„senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.”* Ez a váratlan, szinte félbeszakított befejezés erős hiányérzetet kelt. Ez Márk evangéliumának a vége. Két magyarázat létezik erre a bibliatudósok között. Az egyik tábor szerint vagy elveszett az eredeti befejezés, vagy esetleg valami ok miatt Márk nem tudta megírni ezt a részt. De az egész mű logikus következménye az lett volna, hogy Márk – a többi evangélistához hasonlóan – elbeszéli Jézus megjelenését, hiszen Jézus ígéretet tett a tanítványoknak arra, hogy találkozni fog velük Galileában.

A magyarázók egy másik csoportja szerint azonban Márk tudatosan hagyta befejezetlenül a Jézus Krisztusról, Isten Fiáról szóló evangéliumot. Azért hagyja az asszonyok kudarcát az utolsó szónak – és ezzel bizonytalannak mutatja az evangélium ügyének jövőjét –, hogy az olvasóra helyezze annak felelősségét, hogy továbbmondja az örömhírt. Márk meghív minket a történetbe, hogy legyünk annak folytatói, hordozói, továbbadói a feltámadás, a *„nincs, ami kincs”* elbeszélője. Mondjuk el, adjuk tovább, hogy a názáreti Jézus, aki meghalt a kereszten, Isten Fia, szabadító és megváltó. Ő feltámadt, él, uralkodik, előttünk jár, kész velünk találkozni, újat kezdeni, és olyan húsvéti örömet adni nekünk, amely által a *„lázáros, szomorú nincseink”* átváltozhatnak drága, elveszíthetetlen jézusi kincsekké, s akkor őszinte szívvel tudjuk énekelni: *„Nincs*

már szívem félelmére nézni sírom fenekére, mert látom Jézus példájából, mi lehet a holtak porából. Szűnjetek meg, kétségeim, változzatok félelmeim reménységgé, örömökké, mert nem alszom el örökké.” Így legyen! Ámen.

Imádkozzunk! Áldunk és magasztalunk téged Megváltó Úr Jézus Krisztus! Te voltál, te vagy, és te maradsz Úr mindenek fölött! Dicsőítünk azért, hogy bár te hatalmas Úr vagy, mégis halk és szelíd szóval jössz közel hozzánk. Zörgetsz a mi szívünk ajtaján. Sokszor a mi szívünk olyan nehéz, mint amilyen nehéz volt a te sírod száján lévő kő.

De köszönjük a húsvéti örömhírt, hogy neked nincs lehetetlen és ma is el tudod hengeríteni a követ. Kérünk, cselekedd ezt meg velünk. Hisszük, hogy te életünk minden akadályá, nyomorúsága és szomorúsága felett úrrá tudsz lenni. Lehet, hogy nem úgy, ahogy mi azt elképzeljük, hanem annál sokkal hatalmasabb módon. Ezért kérünk, adj bizalmat a szívünkbe, hogy ezt elhiggyük.

Köszönjük, hogy te mindig előttünk jársz. Köszönjük, hogy az üres sír ma is örömhírt jelent nekünk. Jelenti azt, hogy Te élsz és ma is munkálkodsz ebben a világban, akkor is, ha szemünkkel ezt olykor nem látjuk. Kérünk, adj élő hitet a szívünkbe, amely fölnéz rád, és tőled vár minden megoldást. Így könyörgünk most azokért, akik valamilyen nyomorúságban, bajban, szenvedésben vannak. Legyen az akár egy gyógyíthatatlannak tűnő betegség, akár egy nagy családi válság, legyen az akár gyász, egy fájó, friss seb. Kérünk, könyörülj rajtuk, hogy hadd tudjunk ezekben a nyomorúságainkban hozzád fordulni.

Adj élő hitet számunkra, hogy viuessünk téged a magunk Galileájába, hogy ne legyünk némák és gyávák. Újítsd meg

gyülekezetünket, hogy aki minket lát, rajtunk keresztül téged láthasson feltámadott dicsőséges Urunk. Így köszönjük, hogy még a „nincsenek” is drága kincsekké válhatnak életünkben. Ámen.

„Eljött Jézus”

Lovász Krisztián (Hajdúsámson)

Délutánra

Előima: Mindenható Urunk, mennyei Édesatyánk a Jézus Krisztusban! Hálatelt szívvel érkeztünk hozzád, hogy velünk közölt kegyelmességedet, és a szavakkal alig kifejezhető szeretetedet megköszönjük. Felragyogott szívünkben az a véghetetlen fény, mely véges életünk mélységeibe ezen az ünnepen is éltető erőt adott.

Dicsérünk és magasztalunk azért a szent csodáért, hogy az első húsvét reménysége a mi húsvétunk reménységévé is lett, amikor szent Fiad, Jézus Krisztus halálból való feltámasztását a mi életünk alapjává teszed. Köszönjük az értünk hozott áldozatot, mely a halál mélységét és az abból való felemeltetést együtt adja tudtunkra. S köszönjük azt is, hogy már most úgy tekinthetünk életünkre és annak végére, hogy nem az elmúlásé, nem a halálé az utolsó szó, hanem a tied. Azt az éltető és feltámasztó szót add a szívünkbe szent igéd által, amely képes minket formálni, újítni és üdvözíteni!

Hajolj hát közel a szívünkhöz, és vedd el onnan mindent, ami akadályozhat minket a menny üzenetének megértésében. Szentlelked ereje járjon át, hogy másképpen mehessünk haza, mint ahogy elindultunk! Az értünk született, meghalt és feltámadott Fiad, Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket imádságunkban! Ámen

Textus: János 20,19-23 (19) „... eljött Jézus...”

Húsvét üzenetét sokféle módon meg lehet közelíteni, de mai igeszakaszunk az egyik legrövidebbet és egyben a leglényegesebbet adja tudomásunkra. Eljött Jézus. Ebben a két szóban benne van minden, amit húsvét ünnepéről és a mi Megváltónkról tudni kell. Ez a két szó igazolja a leghitelesebben, hogy a feltámadás művének valósága semmivel sem bonyolultabb, mint amikor az Ige testté lett, azaz amikor karácsonykor eljött Jézus.

Mert ez a két szó nem idegen a világnak. A betlehemi éjszakában, angyalok imádatának ölelésében, amikor mennyei fényesség ragyogta be a mezőt és a pásztorok szívét, akkor nem kevésbé erről volt szó. Eljött Jézus. Ha tehát a karácsonyi híradás megérintette a szívünket, akkor ne hagyjuk, hogy a húsvéti híradás zárt ajtókat találjon. Mert eljött Jézus.

Ebben a két szóban minden benne van, ami az ószövetségi reménységnek és az újszövetségi beteljesedésnek a valóságát jelenti. Sőt, az is, ami személyes életünk megerősödésének a záloga! Isten nem hagyta el az ő népét, hanem alászállt, ezzel mindent vállalt ebből a világból és még inkább belőlünk, emberekből. Vállalta nyomorúságos életünket, szenvedéseinket, vállalta a bűneinket, és azt is, hogy Nagypénteken meghaljon. Ezért mondhatjuk tehát ezt a jánosi igeközlést a mi megváltásunk és örök életünk alfájának és omegájának.

Sokszor túlbonyolítja az ember a lényegét. Így a húsvét lényegét is. Sokkal több benne az emberi gondolkodás és magyarázkodás, mint amilyen figyelemmel kellene lenni annak az egyszerű ténynek az irányában, ami egyszerre csak nagyszerűvé teszi a húsvét ünnepét; és még a modern kor szokásairól, üzleti alapokra épített fogásairól nem szoltunk. Nem is szükséges, mert a mai istentiszteletünk alapja, ami az egész életünk alapja kell, hogy legyen ez a két szó: eljött Jézus.

Azért jó erre a két egyszerű szóra és egyben nagyszerű tényre figyelni, mert alapvetően **húsvétkor az egyetlen biztos dolog, hogy nincs meg Jézus Krisztus holtteste.** Minden evangéliumban arról olvasunk, hogy már kora hajnalban elindulnak az asszonyok, hogy bebalzsamozzák a holttestet. S milyen érdekes, egyik evangéliumban sem találják meg. Ez a biztos. Majd angyali útmutatással kezdik szépen megérteni, hogy itt valami elképesztően nagy csoda történt. Azt sem tudták hirtelen, hogy most örüljenek, vagy rettegjenek.

Tehát látjuk a kereső embert. A cselekedni akaró asszonyokat, majd a megérkező tanítványok néhány tagját is. Asszonyok és tanítványok együtt járták meg a poklok poklait, hiszen onnan indultak el, hogy „*Elvitték az Urat...*”. Kereső embereket látunk, akik bátor tettekkészséggel akarnak végtisztességet adni Jézusnak, keresik a holttestet, de addig semmi nem történik, amíg ez a Feltámadott meg nem mutatja magát.

Ez még akkor is rajta múlik, amikor a sírnál - János evangéliuma szerint - a magdalai Mária mellett állt meg. Eljött Jézus.

Mert ebben a Jézusban, de különösen is a Feltámadott Jézusban válik nagyon egyértelművé, hogy az Atya Isten megkeresni és megtartani akarja az embert. Mert nem csak az ember keres húsvétkor, és látjuk, hogy eredménytelenül, hanem **keres az Isten is**, mégpedig nem akármilyen eredménnyel. Mária Magdolnától kezdve, a többi asszonyon át a tanítványokig, mindegyiket megkeresi. Eljött Jézus.

Keres az Isten! Eljött ebbe a világba, mégpedig tette készen, hogy a cselekvőképtelen embert megérintse, szeresse és mozgásba hozza. Keres az Isten. Keresi az embert, de nem azért keresi, mert régi életének folytatását akarja, hanem azért, hogy valami egészen más, valami egészen új, egy hatalmas fordulat történjen életében.

Mintha erről írta Pilinszky János a Harmadnapon c. versében, amikor azt mondja, hogy „*És megérzik a fényt a gyökerek.*” **A fényhez jutás mindig életet jelent.** S ha szükséges, akkor az emberi ésszel felfoghatatlanig, a legmélyebb sötétig is elér, s újra éled az addig életképtelen, ahol valami egészen más, egészen új, valami hatalmas fordulat történik.

A húsvét így lesz a nagy fordulat ünnepe az asszonyoknak és a tanítványoknak egyaránt, és fordulata lesz az egész világnak is.

Bár a tanítványok nagy valószínűséggel abban a felházban gyűltek össze, ahol Nagycsütörtökön megették az utolsó vacsorát. Ettől többet az ő húsvéti ünnepükről nem nagyon olvasunk. Összegyűlni. Eddig jutnak el önerőből. Bizonyára újra és újra átbeszélték a nagypénteki eseményeket, újra és újra átélhették annak borzalmait, s talán azon morfondírozhattak, hogy vajon ők mit rontottak el. Hogyan lehetett volna megvédeni a Mestert, segíteni neki, hogy az a csőcselék, vagy azok a megátalkodott főpapok és tanácsosok, meg az a gyáva Pilátus ne bántassa. Ennyi.

Ezzel a fajta tanítványi körrel nem lehet folytatni semmit. Ide fordulat kell! Egy isteni, egy meglepő, egy megmagyarázhatatlan és felülről irányított. És így, és ezért jött el Jézus.

Hozza az istenit, hozza a meglepőt, amely bizony abból táplálkozik, hogy neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Fordulatot hozott Jézus. A vereségre álló világba beszáll és harcra indul a gonosszal, és könyörtelenül leszámol az embert megkötöző bilincessel, a bűnnel. Ebből kell a fordulat, innen kell a győzelem! Aminek első lépcsője a golgotai kereszt, hogy húsvét hajnalban kiderüljön, teljes a diadal a halál felett.

Eljött Jézus, de nem akárhogy érkezik. Szó szerint **„betoppan” abba a házba; minden emberi elképzelést és időzítést**

felülírva, s egyszer csak megjelenik. Azon a helyen, ahol meg kell újírtani a tanítványi szív oszlopait. Ahol szó sem lehet arról, hogy minden úgy menjen, ahogy eddig, hanem fordulatot hoz. Megáll a középén, mindenki őt figyeli, s ezzel a keresztyén istentisztelet ősképletét láthatjuk. Hiszen ahol ő van középén, ott a gyülekezet a húsvéti békesség elnyerésének részesévé válik. Mert Ő meg is szólal: „*Békesség néktek!*”! **Ez a középén álló Jézus ajándékkal érkezett és érkezik minden istentiszteletre.** A békesség ajándékát hozza, azaz olyan erőt, amikor azt érzi a megajándékozott, hogy benne összhang, azaz minden a helyén van. Mert a békesség eredeti jelentése éppen ez: ahol minden a helyén van.

Mert sem az akkori tanítványok, sem a maiak szívében nincs helyén minden. Nincs békesség. Sok minden van itt legbelül, sok, amit meg kell becsülni, de mégsem a helyén van. Nem úgy van meg bennünk, ahogy az élő Isten nekünk szánta. Hit, remény, szeretet és ezek kis- és nagytestvérei nyomokban megvannak bennünk, és mégis olyan szegénynek és elesettnak érezzük magunkat. S ebből az elesettségből egyenesen következik az, hogy mintha célt tévesztett volna az életünk. Sötétség, bizonytalanság, ami magával hozza azt a kimondott, vagy kimondatlan vágyat, hogy kell, hogy valaki ezeket helyre, és rendbe rakja. **Hadd érje el a húsvét fénye a lélek gyökereit!** Jézus feltámadott! É! Ezért kell, hogy megérintsen a húsvéti ünnep mély értelme, mert aki él, az mozog. Jön!

Eljött Jézus. Építsük rá az életünket, mert ebben az Ő eljövételében és feltámadásában van a mi életünk fordulata. A valami egészen más, a teljesen új.

Én nem tudom, hogy te most mit keresel, azt sem, hogy meg fogod-e találni. Kérdésekre választ, házasságban szövetséget, kapcsolatban bocsánatot, betegségben gyógyulást, magányból kiutat, a szív háborgásából összhangot..., de azt tudom, hogy

Isten ma rád talált. Eljött Jézus, hogy 2020 húsvétján betoppanjon a szívedbe, és mindent a helyére rakjon. Ámen

Utóima: Mindenható Istenünk! Legnagyobb vágyunk ebben a szent órában, hogy lelkünk legmélyéig, gyökeréig hatoljon a te isteni fényed. Hálásan köszönjük, hogy ennek sugara és ereje győzelemre fordította a világ életét, és máig elér annak valósága. Köszönjük Fiad feltámadását, hogy ebben a világban, ahol szinte semmi sincs a helyén, békességet hoz, s ezáltal rakja rendbe az emberileg kezelhetetlent.

Hála van a szívünkben, hogy nemcsak a régi, hanem a mai tanítványi sereg is abból élhet, hogy eljött Jézus. Üzeni erejét, feltartóztathatatlanlanságát és azt, hogy a vele való találkozás a mi személyes életünk győzelemre jutását jelentheti. Így lehet a mi összes istentiszteletünk a nagy fordulat alkalmává, ahol Jézus Úrrá, az emberek pedig a megszabadítottak közösségévé válik. Tedd helyére szívünket, gondolatainkat és keresd meg az eltévedt, elveszett juhaidat, akik világosan láthatják meg, hogy boldogulásuknak és boldogságuknak kulcsa, hogy te eljöttél.

Urunk, fordulj kegyelmesen a betegekhez, gyászolókhöz, a testi-lelki ínségben kínlódókhoz, hogy veled győzelemre forduljon életük, a tőled kapott reménység és megváltó szeretet által.

Hallgass meg minket! Ámen

„Egyszerű beszélgetés az Élő Krisztussal”

Bukáné Zakar Zsuzsanna (Debrecen-Ebes-Szepes)

Húsvét 2. napjára

Lekció: Jn 20,11-18

Előima: *Mennyei Atyánk, Dicsőséges Krisztusunk! Hálatelt szívvel, örömmel jöttünk ünnepelni az Életet, a feltámadást. Köszönjük, hogy a szeretet hatalmával legyőzted a sötétséget, a halált és az üdvösség reménységét kínálad nekünk. Áldjuk és magasztaljuk Szent nevedet, köszönjük irántunk való jószágodat. Megvalljuk, hogy szükségünk van az örömhír erejére, Lelked vezetésére, hogy érezhessük, hittel megragadhatjuk, Igédben itt vagy velünk, köztünk, s mi megváltott gyermekeidként figyelhetünk szavadra, üzenetedre.*

Bocsásd meg nekünk gyengeségeinket, alkalmatlan voltunkat, ugyanakkor kérünk, hogy emelj fel, te tégy alkalmassá, hogy néped lehessünk, itt ebben a gyülekezetben, ezen a településen.

Erősítsd most is hitünket, növeld ismeretünket, Te adj célt, értelmet életünknek, s munkáld a közösséget önmagaddal, a mi Feltámadott Urunkkal! Kérünk téged, hallgasd meg imádságunkat! Ámen.

Textus: Jn 20,16

Kedves Testvéreim, Szeretett Gyülekezet! A Szentírás mind a négy evangéliuma beszámol arról a fontos tényről, hogy Húsvét vasárnap hajnalban üres volt a sír. Számtalan teória

született már arról, hogy miért volt üres ez a sír. Nekünk nem teóriánk van, emberi magyarázatunk, nekünk bizalmunk van Isten ígérében: azért volt üres ez a sír, mert Jézus feltámadt a halálból. Nem egy holttestet loptak el, nem egy tetszhalottat temettek el, hanem Jézus meghalt Nagypénteken és harmadnapon feltámadott, ahogyan énekeink is megfogalmazzák, és ahogyan az ige is élénk adja.

A mai szent ünnepnapon egy fontos történet van előttünk és abból egy fontos mondat, mely azt a kérdést veti fel, hogy hogyan is lehet az élő Jézussal találkozni. Hogyan történik ez? Mi van egy ilyen találkozás mögött? Hogyan történhet meg az emberrel, hogyan történhet meg velünk is, hogy találkozunk az élő Istennel? Ez azért is fontos kérdés, mert tudjuk, hogy hitben járunk, nem látásban. Nem látjuk az Istent, mi már nem látjuk az üres sírt sem, nem látunk lepedőt sem, „csak” az igéből tudjuk, milyen volt akkor és ott, húsvét hajnalán a helyzet abban a sírkertben. Nekünk közvetett bizonyítékaink vannak. És érdemes számba venni azt, milyen közvetett bizonyítékaink vannak az élő Jézus Krisztusra nézve.

Olyan ez, mint amikor egy iskolás gyermek haza megy, nincs otthon senki, de az asztalon várja egy üzenet: *„Kisfiam, nagyon szeretlek, a vacsora a sütőben van, a ruhák holnapra előkészítve. Puszi, szeretlek, majd jövök.”* Tudja ez a gyerek, hogy van anyja? Tudja. Látja az anyját? Nem látja, mégis tudja, hogy az anyja létezik. Ez az egyszerű hasonlat segít megérteni, hogy valahogy így vagyunk mi is Jézussal, Istennel magával. Nekünk is otthagya az üzenetet, nem is rövidet, itt van a Szentírás, arról szól, hogy kisfiam, nagyon szeretlek, adok (adtam) neked vacsorát, el van készítve minden. Gondoskodó szeretetét érezhetjük és tapasztalhatjuk, és várjuk is őt, ahogy a gyermek általában várja az anyját haza, ha az nincs otthon. Krisztus ma is várt bennünket, az üzenet el van készítve, hogy érezzük az ő szeretetteljes jelenlétét és ne kérdőjelezzük meg

az ő létezését. Hogyan lehet Jézussal találkozni? Három üzenete vezet bennünket ezen az úton, hogy megértsük és átéljük ezt.

1. Az első üzenetnek az a talányos címe, hogy Valaki.

Mária Magolna az, aki János evangéliuma szerint először mozdul, megy még a sötétség idején a hajnalt várva Jézus sírjához. És ő az, aki találkozik is Jézussal. A történet elénk adja, hogy nem ismerte őt fel. Nagyon szerette Jézust, azért is megy elsőként, és mégsem ismeri fel. Nagyon sokszor, sőt szerintem mindig így van, az első találkozásunk az Istennel arról szól, hogy ő már tud rólunk, de mi még nem ismerjük fel őt. Csak azt éljük át, hogy valaki segít. Csak azt éljük át, hogy valaki meghallgat. Csak azt éljük át, hogy valaki gondoskodik rólunk.

Istennek kedves, egyszerű módszere az, hogy embereket von be az ő gondviselő szeretetébe, ilyen alap munkatársai Istennek a szülők. Merthogy mindannyian megszületünk, két ember révén megkapjuk a testi életünket és jó esetben azt éljük át, hogy a szüleink gondoskodnak rólunk. Sokszor utólag jön rá az ember, hogy a szülei gondoskodó szeretete az az Isten gondoskodó szeretetét is jelentette. Isten döntése volt az, hogy akkor és oda születünk és Isten döntése volt az, hogy azokat az útmutatásokat, amelyeket a szülői házban kaptunk, azt megadja nekünk.

Bizony az ember jó esetben, ha megnyílik a szeme, az értelme, akkor rádöbben arra, hogy valóban a teremtető Isten munkája a létezése, és Ő milyen mélyen és mennyire mindenben jelen van. És utána persze, nagyon jó tudni, hogy kik azok, akiket mellénk állít, akik gondoskodnak rólunk, és nagyon sokszor szembesülhetünk azzal, hogy Isten embereken keresztül szól hozzánk, gondoskodik rólunk, segít bennünket. Pont akkor van

egy találkozásunk, pont akkor mond valaki valami fontosat, pont akkor átéljük azt, hogy ennek értelme van, mert Isten úgy vezetett bennünket. A kérdés az, hogy csak az emberi oldalt látjuk-e, vagy túl látunk rajta?

Mária Magdolna a kertésszel kezdett el beszélgetni. Mert számára az a valaki, aki ott megjelent, -az ő gondolata alapján- a kertész volt. Ez teljesen érthető: Egy sírkertben vagyok korán reggel, ki megy oda? Nyilván az, akinek muszáj, a temető őre, a kertész, a sírkert gondozója. Abszolút logikus emberi következtetés. Nagyon jó emberi következtetéseket vonunk le, körülbelül olyan jól, mint Mária Magdolna, nagyon sokszor. Így gondolkodunk egymásról, így mondunk egymásról véleményt, mint Mária Magdolna a „kertésről”. Mi be vagyunk avatva, mi már tudjuk, hamarabb, mint Mária Magdolna, hogy nem a kertész, hanem a feltámadott Jézus az, akivel beszélgethet a sírkertben. Húsvét ünnepén eszméltet bennünket az ige, hogy gondoljuk át a megtett útjainkat, utunkat, amely mögöttünk van, hogy csak embereket látunk rajta, valakiket, akik jöttek egy-egy darabon velünk az úton, csak kertészeket látunk-e, vagy már felismertük, hogy minden egyes arcban, minden egyes emberi szeretetben, gondoskodásban Isten szeretete és jelenléte volt jelen.

Óriási a különbség a kettő között. Mert azt is meghatározza, hogyan tekintünk egymásra és azt is, hogy tekintünk mi Istenre, hogy felismerjük-e az ő jelenlétét életünk minden pillanatában, minden történésében, minden rezdülésében, vagy azt gondoljuk, hogy Istennek a helye az ünnepekben van csak, azok meg ritkán vannak.

Mi pedig látjuk az életünket a saját szemszögünkéből és az Isten néha jó, ha jön, de azért ne vigye túlzásba. Lehet így is. Meg lehet úgy is, hogy minden Istenről szól, minden Istenről üzen, minden Isten akaratára vezet rá bennünket. Kit keresünk, kit

találunk, ez a nagy kérdés. Abban a valakiben kit látunk meg, csak a kertészt vagy Jézust magát?

2. A második üzenet egy kérdés: Mit mond?

A történetben szóba elegyedik a két ember egymással. A gyászat, a fájdalom, a zaklatottságát és az értetlenségét vivő Mária Magdolna, aki szembesül az üres sírral és bolyong és látjuk, még nem kerültek helyükre a dolgok. Valamint az a kertésznek gondolt személy, aki mint tudjuk a feltámadott Jézus. Mit mond ez az ember, a feltámadott Jézus az asszonynak? Hol a fordulópont ebben a történetben? Hogyan találkozunk Jézussal? Honnan ered a felismerésünk, hogy megismerjük őt?

Az egész Szentírásban nagyon-nagyon fontos, az egészen végig ívelő motívum az, hogy minden kapcsolat Isten és ember között azzal kezdődik, hogy Isten néven szólítja az embert. Isten az, aki nevet ad az embernek, és Isten az, aki ezen a néven megszólítja az embert. Emlékszünk az alap történetre? A bűneset után Ádám elbújik Isten elől, mert szégyelli magát, és mit mond neki Isten? „*Ádám, hol vagy?*” Néven szólítja és hívja. Lehet folytatni sokáig: Ábrahámval, Mózesval és a csipkebokorral: „*Mózes, Mózes*” kétszer is szól az Úr, hogy ne kelljen széjjelnezní, hogy van-e itt még Mózes, ő volt egyedül ott. Neki szólt az üzenet. Ezt élte át a fiatal Sámuel is. Éjszaka szólította őt az Isten, s bár nehezen, de megtudta, mit kell válaszolni: „*szólj uram, mert hallja a te szolgád*”.

Ézsaiás próféta könyvében van ez a gyönyörű mondat: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy.*” Ezt üzeni Isten az ő népének. De így történik a tanítványok elhívása is. Jézus néven szólítja őket. Sőt, ha kell nevet is változtat, így lett Simonból Péter. Amit Ézsaiás leír „*Ne félj, mert*

megváltottalak, neveden szólítottalak, hívtalak, enyém vagy” ez ma már igaz, mert mindez beteljesedett, a megváltásnak az ígérete valósággá lett. Kié ez a megváltás? Aki meghallja, hogy az ő neve elhangzik, hogy szól hozzá az Isten. Hogy az ige nem a szomszédra illik rá, hanem pontosan énrám. Nem a szomszéd gyarlóságára ismerem rá benne, hanem a magamé világlik ki. És nem azt gondolom, hogy mást szeret az Isten, hanem azt gondolom, hogy engem szeret és hozzám jött el.

Beteljesedett ez az ige. Úgy, hogy Isten nekünk is mondja a mi nevünket, személyes szeretettel. Nem egy a sok közül, mert sokszor ezt érezzük, egy vagyok a sok közül. Hét és fél milliárd ember. Ki tudja ezt számon tartani? Kinek vagyok én fontos? A nagy gépezetben egy icike-picike kis csavar vagyok. Ha meghibásodok, megrozsdásodok, kiveszik, kicserélik, ennyi. Istennél pedig egészen más a helyzet: ismer, nevemen szólít, számon tart, egyen-egyenként adja nekünk az ő szeretetét, megszólít bennünket. Keresztyénnek lenni ezt jelenti. Mit mond Isten, a feltámadott Krisztus? A nevünket, ezzel megszólít bennünket, felhív bennünket arra, hogy éljünk hitben. Meghív bennünket a vele való közösségre. Halld meg! Halljuk meg, hogy mondja a nevünket! Halld meg, hogy téged is hív és befogad.

3. A harmadik üzenetet: Mi mit mondunk neki?

Van mondanivalónk? Olyan sokszor felvetődik az, hogy mikor és mit szoktunk imádkozni? Ó, hát csak akkor, ha baj van. Dolgozat előtt – szokták mondani a hittanos gyerekek. Az a nagy kérdés tehát, hogy mi mikor, mit mondunk Istennek? Csak dolgozat előtt? Csak bajban szólunk hozzá? Mit mondott Mária? Akkor, amikor megszólította Jézus, amikor személyes

kapcsolat felvételre szólította őt fel, hívta őt meg, azt mondta neki, hogy „mester”. Ilyen egyszerű a válasz. És mit jelent ez?

Ez azt jelenti, hogy Mária Magdolna felismerte, hogy aki megszólította őt, ugyanaz a Jézus, akit ismert testi életében, földi életében, másodszor pedig, hogy mesternek szólítja őt, kifejezi azt, hogy pontosan tudja, hogy kicsoda Jézus, hogy ő az úr: az ő kezében van a hatalom. Ő az, aki a kezében tartja a szálakat. Ő nem elszenvetője a történetnek, hanem aktív cselekvője. Jézus az úr. Mit mondunk akkor, amikor megszólít bennünket? Mit gondolunk a magunk életéről? Ki az ura a mi életünknek? Mondhatjuk, hogy mi magunknak vagyunk az urai, de aztán jön egy betegség, ami ledönti az embert a lábáról. Akkor nem biztos, hogy azt gondoljuk, hogy olyanok vagyunk, mint egy úr. Fiatalon még könnyen elhiszi az ember, hogy az én életem, döntéseket hozok, én uralom, amire vágyom, azt megszerzem és ennyi az élet. Aztán elég csak öregedni, meg szenvedéseket hordozni, amikor az ember elgondolkozik azon, hogy tényleg úr vagyok én az életem fölött? S akkor rádöbbenünk arra, hogy valakinek lennie kell ott a háttérben. Valakinek lennie kell, aki a kezében tartja a dolgokat. A nagy csoda, a néven szólítás után gyönyörű a felismerés: van nekünk Mesterünk, van nekünk feltámadott Krisztusunk, és az ő kezében van a hatalom!

Ha meghalljuk, mikor bennünket szólít, induljunk azon az úton, ahová bennünket küld, és válaszoljunk neki az egész életünkkel! Vigyük a szívünkben ezt a bizonyosságot, hogy minden körülmények között Jézus az úr. Amikor tudunk az elmúlásról, amikor temetőbe megyünk, amikor szenvedés ér bennünket, amikor kínzó hiányokat hordozunk, akkor sem szabad elfeledkeznünk arról, tudjuk, hogy ő az úr. Ezt jelenti hinni. Túl látni a kerten és a kertészen, túl látni sok földi gondon, és hallani a néven szólításunkat, azt, hogy egyenként fontosak vagyunk. Isten minden nap szólít

bennünket. Minden nap hív bennünket közösségre és nekünk minden nap válaszolnunk kell, ahogy egy normális családban minden nap szóba állnak egymással a családtagok. Így kell nekünk Isten családját alkotnunk, Isten népét alkotnunk. Válaszolnunk neki. És indulni, ahová küld. Mert feladat az van, bőséggel. A válasz, az küldetéssel jár. Elmennni és mondani: láttam az urat. Ahogyan Mária Magdolna megtette ezt. Eltelik az ünnep a mai nap folyamán, holnap folytatódnak a hétköznapiak, feladatok, próbatételek. Ne felejtsük el: Isten nem ünnepi Isten, Krisztus nemcsak húsvétkor szól hozzánk élő Istenként, élő úrként, hanem minden nap. Néven szólít bennünket, halljuk meg. Keres bennünket, ismerjük fel. Válaszoljunk neki és éljünk ebben a közösségben, békességben és világosságban. Így legyen. Ámen.

Utóima: *Mennyei Atyánk, Jézus Krisztus által! Szent nevedet dicsőítve köszönjük meg, hogy ismersz bennünket, nevünkön szólítasz. Ránk bízod a jó hírt, az élő Krisztusról, küldesz bennünket, hogy az örömmüzenet hordozói legyünk. Te adj ehhez erőt, Szentlelket, értő szívet és elmét. Úgy szeretnénk mindennap a Te utadon járni, úgy szeretnénk érezni a veled való közösség teljességét!*

Reménységgel és bizalommal tesszük kezedbe mindenünket: életünket, családjunkat, szeretteinket, gyülekezetünket. Te adj ránk áldást! Hozzád könyörgünk a szenvedőkért, a mai napon is gyászt hordozókért. Légy az árvák és özvegyek oltalmazója, Te légy betegeink gyógyítója.

Eléd hozzuk Egyházunkat, népünket, magyar hazánkat. Eléd hozzuk a teremtett világot, melyről tudjuk, teremtetője, magtartója, megváltója Te vagy egyedül, Igaz Isten.

Szent Fiad nevében kérünk, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

„Áldozat és jutalom”

Zsoldos Tibor (Debrecen - Kistemplom)

Húsvét második napjára

Lekció: János 20,1-10

Előima: *Köszönjük a mai reggel áhítatát, a húsvét ünnepét, de még inkább a húsvét örömhírét, a feltámadás történetét, mert ez által változhat meg mindenestül az életünk.*

Köszönjük azt az új életet, amelyet a feltámadás örömeiben kínálsz nekünk ma. Vágyunk erre az új életre, de annyira földhöz ragadtak a gondolataink, olyan homályos a látásunk, hogy magunktól képtelenek vagyunk odáig felemelkedni. Urunk, kérünk, hajolj le hozzánk, és Te magad taníts a Te legnagyobb titkodra, az örök életre bennünket.

*Köszönjük az elődeink kitartását, életpéldáját. Segíts minket, hogy méltók legyünk a nyomdokaikba lépni. Mi Urunk, Jézus Krisztus! Jöjj közénk, Te magad magyarázd nekünk az Igét, a feltámadás örömhírét. Erősíts meg bennünket egyen-
egyenként a jóban! Fiad áldozatáért. Ámen.*

Textus: János 11,49-50

Nem kifejezetten húsvéti Ige szólalt meg most a húsvéti igehirdetés alapigéjeként. Kajafás főpap felolvasott mondása valójában a nagyheti események kezdetén hangzik el. János evangéliuma szerint itt, a nagytanács megbeszélésénél dől el véglegesen Jézus sorsa, vagyis az, hogy a Názáreti kereszten fogja végezni.

Ugyanakkor, bizonyára érezzük azt is, hogy ez a mondat – jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen – túl mutat önmagán, és összefoglalja az egész nagyhetet, végső soron az egész Jézus eseményt is. Így Kajafás mondása alkalmas arra, hogy – ha kicsit sajátos megközelítésben is –, de segítségével megpróbáljuk megfogalmazni a húsvéti evangéliumot.

1./ Az első gondolat, ha kicsit messziről is indul, mégis kapcsolódik a húsvéti eseményekhez és a húsvét ünneplésünkhöz is. A főpap által kimondott mondat mögött egy sajátosan emberi gondolat húzódik meg. Így fogalmazhatjuk meg a lényegét: Kajafás életében az önérdék felülírta az igazságot.

Kajafás élete során elért egy társadalmi rangot, ami kiemelkedően tekintélyes tisztség volt akkoriban. A rómaiak által megszállt Júdeában főpapként ő volt a zsidók első embere. Egy olyan időszakban, amikor előfordult, hogy a római helytartók néhány hónap után menesztették az egyébként általuk kinevezett főpapot, Kajafásnak 18 éven át sikerült ezt a tisztséget betöltenie. Nyilvánvalóan fontos volt számára ez a pozíció, és annak megtartása.

Újra és újra ismétlődő esemény minden ember életében, ami itt Kajafással történik. Az ember járja a maga útját, halad kitűzött céljai felé, és közben találkozik egy addig ismeretlen gondolattal, igazsággal, ami teljesen más színben tünteti fel szinte az egész addigi életét. Mit tesz ilyenkor az ember? Legtöbbször azt, amit Kajafás is: veszni hagyja az új igazságot, hogy mentse a régi önmagát, az addig befektetett munkát, az addig elért eredményeit.

Jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen. Ez az önzés szépen be van

csomagolva a nép sorsáért való aggodásba. Talán mellékesen ott lehetett ez a gondolat is Kajafás fejében, de ami a leginkább motiválhatta őt ennek a mondatnak a kimondására, az mégiscsak önmaga, a saját hatalmának a féltése volt.

Az önző én és az igazság egy örökös küzdelem, amelyben legtöbbször az igazság kerül a vesztes posztra. Persze mindez sohasem maradhat következmények nélkül az egyes ember és egy közösség életében sem.

Kajafás önmagát félti, a népet, papi tisztségét. János evangéliumáról tudjuk, hogy az jóval azután íródott, amikor a templom, a főpapi tisztség és Izráel országa is befejezett történet volt már. A negyedik evangélium első olvasói valószínűleg egyszerre olvasták elborzadva és ugyanakkor mosolyogva is Kajafás szavait. Elborzadva, hiszen az ártatlan Jézust Kajafás a halálba adja. Ugyanakkor megfontoltnak látszó szavai akkor már nevetségesen hatottak, hiszen a főpap kijelentése után néhány évtizeddel, a sorozatos lázadások miatt a rómaiak Jeruzsálemet, benne a templomot a földdel tették egyenlővé. Nem volt már főpapi tisztség, Júdea népe szétszóródott, semmi sem maradt abból, amit Kajafás Jézus halálba adásával meg szeretett volna tartani. Ahol önző érdekeim felülírják az igazság keresését, ott végül mindig ez történik: ha kell, ég és földindulás közepette, de az igazság előbb vagy utóbb legyőzi az önzést.

2./ Kajafásnak eszébe sem jut, hogy esetleg neki kellene megváltoznia, a nép első embereként áldozatot hoznia Istenért, a népért. Jézust ajánlja maga helyett. Mi hogy vagyunk ezzel a problémával, hogy áldozathozatal? A modern kor embere meddig jutott el ebben a kérdésben?

Egy külföldi tudós ezt a problémát vizsgálva erre a meghatározásra jutott: „áldozat-társadalomban” élünk. Úgy

érti, szeretünk magunkra áldozatként tekinteni: a család, a politika, a gazdaság, a mindenféle körülmények, és ki tudja, még mi minden áldozatának gondoljuk magunkat. Vég nélkül lehetne folytatni a sort...

Ma már alig akar bárki, bármit is feláldozni mások érdekében, helyette egyre többen hangoztatják magukról azt, hogy ők azok, akik másoknak az áldozatai.

A már emlegetett tudós szerint az „áldozati szerepkör” ilyen típusú felfedezése mögött valószínűleg ez áll: egyre bonyolultabb a világ körülöttünk, egyre kevésbé látjuk a magunk helyét a világban, egyre kevésbé érezzük, hogy bármit is meg tudunk még változtatni magunk körül. Egy ilyen veszélyes világban már csak egy logikus lépés lehetséges: csak magammal törődni, egyedül magamra vigyázni. Mindenütt érezhető ez: párkapcsolatokban, családokban, munkahelyeken. Bibliával a kézben, lehet-e itt még bármit is mondani?

3./ Hiszem, hogy lehet. Két gondolatban szeretném összefoglalni a lehetőségeket:

a./ Ma sokan úgy hiszik, hogy lehet áldozathozatal, áldozatvállalás nélkül élni. Pedig, ha mélyebben belegondolunk, ez egyikünk életében sem lehetséges. Köztudomású az, hogy az egész élővilágban az ember az az élőlény, aki a leggyámoltalanabbul érkezik meg erre a világra. Szüksége van mások, elsősorban az édesanya önfeláldozó jelenlétére, gondoskodására, ölelésére, simogató szeretetére. Az, hogy életünknek ezt a legkiszolgáltatottabb időszakát magunk mögött tudhatjuk, az nem ment mások áldozatvállalása nélkül. És ha a későbbiek is nézzük, azt, hogy többé-kevésbé képességeink birtokában vagyunk, további áldozatokat magukra vállaló embereknek, családtagoknak,

rokonoknak, tanároknak köszönhető. Hogy a boltokban megvehetjük mindazokat a dolgokat, amelyekre szükségünk van, mások áldozatos munkájának az eredménye. Ezek ismeretében kimondhatjuk: minden valamire való élet áldozatokat hozó élet.

b./ Nagypéntek és húsvét óta hihetünk abban, hogy nincs hiábavaló áldozat, ha azt Jézus szellemében vesszük magunkra: csendesen, nem lármázva, valódi célok érdekében, igazi szeretettel a szívünkben. Jézus halála óta az áldozat fogalma elválaszthatatlanul összekapcsolódik a feltámadással, mert a legkínosabb, legértelmetlenebb halálból, a legnagyobb jó, a feltámadás örömhíre származott.

Az áldozatbemutatók hosszú történetében az emberi logika évezredek át azt diktálta, hogy nekem kell áldozatot hoznom azért, hogy aztán Isten ne haragudjon, ne bántson engem. Jézus keresztfeszítésében végérvényesen nyilvánvalóvá válik, hogy nem nekem kell kezdeni, mert Isten mindig hamarabb kezdi. Jézus keresztje számomra nem a haragvó Istenről szól, hanem Isten mindeneket felülmúló szeretetéről: nincs olyan mélysége az emberi gonoszságnak, amelynél nem volna nagyobb az Isten szeretete. Ezt minél valóságosabban átélem, annál inkább leszek kész magam is áldozatot magamra venni, másokért vállalni.

4./ Kajafás főpap gondolkodása az örök emberi dilemmát tárja elénk: vagy a magam kényelme érdekében áldozok be másokat, vagy én vállalom áldozatot azért, hogy másnak jobb legyen. Krisztus áldozatára tekintve, annak az életemben megmutakozó áldásait tapasztalva leszek képes én magam is áldozatokat hozni másokért. Éppen a húsvét ünnepe bizonyítja azt, hogy a másokért magamra vett áldozat sohasem lesz hiábavalóvá.

Krisztus áldozata segítsen bennünket arra, hogy egyre kevésbé érezzük magunkat mások, a környezetünk áldozatainak, de egyre több erőt érezzünk magunkban arra, hogy egyre inkább másokért áldozatokat vállalni tudó emberek legyünk.

Utóima: *Édesatyánk, köszönjük azt, hogy Te most is szóltál hozzánk, és tanítottál bennünket. Segíts minket abban, hogy jobban értsük a húsvét titkait! Add, hogy Krisztus húsvéti győzelme világítsa meg az életünket: gondolatainkat és tetteinket! Tégy bennünket érzékenyebbé a mások szükségére, adj erőt a több szolgálatra és áldozatvállalásra! Tégy bennünket engedelmes gyermekeiddé, hogy újra és újra hallgassunk a Tőled jövő szóra!*

A feltámadott Krisztus megtartó szeretetedbe ajánljuk a szenvedőket, a magányosokat, az öregeket, az árvákat. Vigasztald azokat, akiknek szomorú a szíve az örök élet evangéliumával.

Áldj meg bennünket, szeretteinket, ezt a gyülekezetet minden tagjával együtt! Tégy minket erőssé a Te szolgálatodban. Ez a világ, ha sokszor nem is akar Rólad tudni, valójában mégis „sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését”. Munkálkodj bennünk úgy, hogy mi is a Te fiaid lehessünk, akik, ha a maguk egyszerű módján is, de mégis igyekeznek a több jószágot és szeretetet vinni ebbe a békétlen világba. Urunk, Istenünk, szentelj meg bennünket és általunk ezt az egész világot! Ámen.

PÜNKÖSDI ÜNNEPKÖR
2020

„A hangos pünkösd halk és szelíd hangja”

Nagy Gábor (Debrecen – Szabadságtelep)

Pünkösd 1. napja délelőtt

Lekció: ApCsel 2,1-13

Imádkozzunk! *Szentháromság egy Isten! Pünkösd ünnepén hálaadással, szégyenkezéssel és reménységgel állunk meg előtted. Hálaadással azért, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus mennybemenetele után nem hagytad a Te népedet árván, hanem Szentlelkedben, a mi Vigasztalónkban jelen is akartál lenni, és jelen is vagy közöttünk. Köszönjük, hogy általa hihetünk és bízhatunk a mi Atyánkban, általa vallhatjuk Úrnak, Megváltónknak Jézus Krisztust. Általa van egyházad a földön, amelynek mi élő tagjai lehetünk, és azok is maradunk. És szégyenkezéssel is ünneplünk, Atyánk, mert olyan lélektelenül élünk, mintha a Te Lelked nem volna velünk.*

Olyan erőtlene az imádságaink, keresztyénségünk, olyan langyos és megkopott az életünk. Világítanunk kellene és mi inkább füstöt árasztunk. Erővel kellene szólnunk rólad és mi sokszor félünk és visszahúzódunk. Bűnbánattal valljuk meg ezt és kérjük, hogy a te Lelked oldozzon fel minket. Részesítsen a Te megbocsátó atyai szeretetében, hogy igazán feltöltekezhessünk erővel, mert ez a reménységünk. Szentlélek Úristen, kérünk, töltsd ma ki ránk az erőnek, a szeretetnek, a józanságnak lelkét.

Különösen is kérjük a Te Lelked tüzét és világosságát a mi istentiszteletünkre, a hirdetett ígére és a látható szent jegyekben való részesedésre. Tedd azt üzenetté és formálj minket igazi közösséggé Vele és egymással. Atyánk, Istenünk, köszönjük, hogy Szentlelked hatalmasabb minden gonosz léleknél, és átélhetjük, hogy ha mi gonosz létünkre tudunk

gyermekeinknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább adsz te nekünk Szentlelket, ha kérjük tőled. Alázatosan kérjük hát, „Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le ránk!” Ámen.

Textus: ApCsel 2,14-21

Kedves Testvérek, Ünneplő Gyülekezet! Azt gondolom, tapasztaljuk, hogy a keresztyén ünnepeink közül pünkösd a legmostohább gyermekünk. Néhány évvel ezelőtt megkérdezték az utca emberét, hogy mit tud karácsonyról, mit tud húsvétról és mit tud pünkösdről. A végeredmény megerősítette azt, amit azt gondolom a legtöbben amúgy is sejtettünk. Az emberek legtöbbször karácsonyról tudtak, és a legkevésbé pünkösdről. Pedig különös mód az első pünkösd története pontosan ennek az ellenkezőjéről szól.

1. Pünkösd hangossága. Pünkösd volt a legzajosabb, leghangosabb, leglátványosabb ünnep. A karácsony, ahogy énekeljük is az énekben, egy csendes ének a története. Csak néhány pásztorember hallja az angyalok énekét. Bármennyire is nagy dolog, hogy az Isten emberré lett, ez elrejtetten történt. Húsvét, a feltámadásnak még emberi tanúja sem volt, a feltámadott Jézus pedig nem jelent meg a világnak nyilvánosan. Nem rémítette meg az ellenfeleit. Gondoljuk csak végig, milyen rémület támadt volna, ha a feltámadott Jézus megjelent volna a főpapoknak vagy Pilátusnak a házában. Csúpsán az övének okozott örömet, amikor megjelent előttük. De ahogy hallottuk a leírásban, a pünkösd történet egészen más. Azt olvassuk, hogy szélrohamhoz hasonló nagy zúgás támadt és ezt nemcsak a tanítványok hallották, akikre tüzes nyelvek formájában szállt a Lélek, hanem azokra is, akik az aratási ünnepre, a sáni törvényadás ünnepére zarándokként

feljöttek a diaszpórának, a szétszórtságnak minden helyéről. Hallották ezt a zúgást, az apostolok elvegyültek közöttük, és az Isten hatalmas dolgairól beszéltek. Mindenki a maga nyelvén hallotta ezt a dicsőítő prédikációt.

Valójában tehát nem egy csendes összejövetel volt pünkösöd. Nem így kell magunk elé képzelnünk, hanem úgy, mint egy zavarban lévő sokaságot, mint egy megdöbben sokaságot. Könnyen össze lehetett téveszteni az apostolok csoportját egy megrészegetett társasággal. Mindezek ismeretében most már mi is feltehetjük azt a kérdést, amit ők is feltettek: Mi akar ez lenni? Miért történt mindez így? Miért ez a zúgás, miért ez a zaj? Miért ez a nagy erő: a szélviharnak és a tűznek ereje? Mi történt? Erre ad választ a folytatás!

2. Pünkösdi munkamódszerváltás. Isten változtatott a munkamódszerén. Úgy tűnik, hogy most már nem csendben cselekszik az Isten, hanem kilép az utcára és az Ő korábbi tetteit nyilvánossá teszi. Igen, itt egy új korszak hajnalán vagyunk. A Szentlélek által meg akarja mutatni Isten, hogy az egész világot át akarja formálni. Most már egészen nyilvánvaló, hogy a föld végső határáig el kell terjednie az evangéliumnak, minden népnek, minden nyelvnek hallania kell. És Isten gyönyörködik abban, hogy „minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (Fil 2,11).

Amikor Isten kegyelme kiárad a Lélek által, akkor egy olyan forrás fakad fel, amelyik az egész világmindenséget átfogja. Jézus erről beszél Nikodémusnak azon a bizonyos éjszakai beszélgetésen, aki nem egészen érti, hogy mit is jelent az újjászületés. Mit is jelent Isten újjáteremtő munkája? Mit jelent az, hogy „a szél fúj, amerre akar; hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy”? (Jn 3,8)

Zúgását hallod. Mit jelent ez? Azt, hogy Isten malmai elkezdtek örölni. Nem lassan örölnék. Bár az is igaz, hogy néha ki kell várni, de néha hatalmas erővel jelenik meg ebben a világban, páratlan sebességgel. Azért van ez, mert az utolsó nagy világekorszak, az üdvtörténet utolsó nagy világekorszaka a jóeli prófécia szerint teljeseedett be. Ezt idézi Péter is. És itt az utolsó napokat, amiben élünk – mert abban élünk Krisztus eljövetele óta, pünkösöd óta –, olyan erőként ábrázolja a Szentírás, mint amilyen a teremtés ereje volt. Mit is olvasunk a teremtéstörténetben? Sötétség volt a mélység színén. Káosz volt, és az „Isten Lelke ott lebegett a vizek felett” (1Móz 1,2). Régi bibliafordítások így adják vissza: „ott kotlott a vizek felett”. Mert tulajdonképpen erről van szó. A Szentlélek, mint egy anyamadar a fészek felett, úgy vigyázott erre a kaotikus, összevisszaságban lévő világra. És ebből az anyai szeretetből született meg az élet, a szép rend, a világ.

Most is, Jél prófécijában hasonló kozmikus jelekről olvasunk. Vér, korom, füstfelleg. Ezek már az ember munkáját és bűneit is jelzik, és egyfajta ítéletet. De mit is mond a pünkösdi üzenet? Isten Lelke ezek felett a kaotikus jelek felett ott van. Ott lebeg az Isten Lelke. Nem ezekben a különös, furcsa és rémisztő jelekben van jelen a Szentlélek, hanem ezek felett, és készíti elő az Úr nagy és dicsőséges napjának a felragyogását.

Tudod-e így látni ezt a világot, a sötétséget, ami körülvesz bennünket? Azt a világot, amelyben eltakarja a füstfelleg, a vér és a káosz a napot? Sokszor a mi életünk is ilyen. Tele van káosszal, rendezetlenséggel, zűrzavaros dolgokkal, ám Isten Lelke ezek felett is ott van. Hallod-e már, hogy Isten malmai örölnék? Isten országa közelít. Ez volt Péter apostol prédikációjának is a nagy üzenete: a káosz felett ott lebeg az Úrnak Lelke. Mindig felette van annak, ami minket megrémít vagy elcsüggeszt. Ez adjon nekünk reménységet és bátorságot!

3. Pünkösdi erő. A pünkösdi Lélekben erő van. Ez az isteni energiaáram át tudja törni azokat az akadályokat, amelyek áttörhetetlennek tűnnek. Például a nyelvi akadályokat. Olyan sokféleképpen beszélünk, s bizony sokszor milyen nehéznek tűnik számunkra, hogy a különféle nyelveket egyező hitre vezéreljük. Ugyanakkor ez a pünkösdi Lélek át tudja törni az életkori akadályokat is. Át tudja hidalni a generációk közötti hozzáállásbeli és kommunikációs szakadékokat. Mert amikor Isten Lelke működésbe lép, akkor minden akadály elhárul az útból. És egyszer csak megszólalnak azok is, akik eddig némák voltak.

A pünkösdi Lélek biztat, hogy „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek” (ApCsel 1,8). „Amint vagyok, nincs semmi gát, kegyelmed mit ne törne át.” Pünkösdi nagy üzenete, hogy Isten minden nagy emberi akadályon keresztül is, sőt, annak ellenére is tud munkálkodni. Amikor azt mondjuk: „Hiszek Szentlélekben”, akkor éppen ebben a nagy pünkösdi erőben és munkában hiszünk.

De mindarra, amit eddig elmondtam, valaki azt mondhatná: de hát ez rajtunk kívül álló dolog, mint ahogyan az is, hogy a szél arra fúj, amerre akar. Nem tudunk semmit se tenni se ellene, se érte. Legfeljebb a vitorláinkat tudjuk előkészíteni. Ez tőlünk független munkája az Istennek. Valóban, Isten Lelke szabad. Nem mi irányítjuk, nem is az egyház irányítja. Isten ott és akkor mutatja meg magát, amikor akarja. De mindig látnunk kell, hogy amikor pozitív mozgás támad, akkor az mindig felülről jön.

4. Pünkösdi elcsendesedés. Hol vagyunk mi mindebben? – kérdezhetjük utoljára. Az utolsó mondat a jóeli próféciaiban éppen erre mutat rá. A Szentlélek megtanít minket imádkozni. Így olvassuk: „*De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét*” (ApCsel 2,21). Bármennyire tőlünk függetlenül

munkálkodik az Úristen, nélkülünk nem akar munkálkodni. Megvárja azt, hogy hívjuk Őt. Ezért mondja Jézus: „*Kérjetekek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitvatik néktek*” (Mt 7,7). Ez a mondat ismert volt Jézus kortársai előtt is. A kumráni tekercsekben azonban ezt a mondatot másképp találjuk: „*Keressetek, hogy találjatok. Zörgessetek, hogy megnyissák nektek*”.

Hogyan is változtatta meg ezt Jézus? Zörgessetek és megnyitvatik néktek: vagyis azért kopogtass, mert valaki biztos meg akarja nyitni az ajtót. Arra vár, hogy ajtót nyisson, befogadjon és eléd lépjen. A tékozló fiú Atyja vár erre a kopogtatásra. Keressetek és találtok: azaz keressetek azért, mert Isten engedi magát megtalálni. És végül kérjetekek és adatik néktek, mert „*aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni*” (Róm 10,13).

A Lélek munkája az, hogy bármennyi káosz legyen körülöttünk és bennünk, bármilyen sötét jelek vegyenek is körül minket, megtalálhatjuk azt a belső szobát – ahogy Jézus mondja –, amelynek a csendjében megszólíthatjuk a Lélek által a mi Atyánkat éppen úgy, ahogy Jézus tette: „*Abbá, Atyám!*”

Ünneplő Gyülekezet! Jézus a kisgyermek bizalmára tanít minket pünkösdkör, a segítségkérésre. Atyám, segíts! Egyedül nem boldogulok, nem mennek a dolgok. Az igazi pünkösöd az lenne, ha Isten népe ezzel a gyermeki ősbizalommal tudná hívni, kérni a segítséget az Atyától: „*Atyánk, tele vagyunk félelemmel, de milyen jó, hogy Te közel vagy, hogy Lelked által a szívünkben vagy*”. Pál apostol azt mondja, ez a Lélek kiált a mi lelkünkkel együtt, amikor imádkozunk. Bárcsak így lenne! Miközben imádkozol, a te lelkeddel együtt kiált a Lélek az Atyához, és kéri Jézus segítségét, kéri az Atyát, hogy fogja a kezedet, vezessen és bátorítson téged. Ez a pünkösdi evangélium. Mert ez már nem a sebesen zúgó szélnek a hangja,

hanem a halk és szelíd hang. „*Ne félj, mert én megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” (Ézs 43,1) Adja Isten, hogy ezt a hangot halljuk válaszul akkor, amikor segítségül hívjuk most és bármikor az Úr nevét! Ámen.

Imádkozzunk! *Atyánk, Istenünk, köszönjük, hogy a Te nagy kegyelmed kiáradt Szentlelked által erre a világra. Köszönjük, hogy a Te malmaid ma is örölnek, Te pedig mindeközben szüntelen örködsz mindenk felett. Így szeretnénk mi látni nemcsak a teremtett mindenséget, amely a Te örök szeretetedből és akaratodból jött létre, hanem így szeretnénk tekinteni a történelem alakulására is, amelyben helyet készítettél nekünk, magyar református népednek is.*

De köszönjük, hogy így gondolhatunk személyes életünkre is, ami felett Lelked által most is úgy örködsz, mint anyamádár a fészek felett. Köszönjük, hogy Te mindig felette állsz minden furcsa és rémisztő hírnek és jelnek, amiket látunk, hallunk és tapasztalunk ebben a világban. De így köszönjük meg azt is, hogy felette állsz azoknak a dolgoknak is, amelyek félelemmel és keserűséggel töltenek el minket saját életünk és családjunk felől.

Megvalljuk előtted Urunk, hogy a fejünk sokszor hangosabban zúg, mint odakint a szél. Zúg azoktól a rossz érzésektől, gúnyos megjegyzésektől, dühös indulatoktól, keserves panaszoktól, hangos sóhajoktól, amelyek úgy cikáznak át a fejünk fölött, mint zúgó paripák. De Te ezek felett is ott vagy, Te ezek felett is Úr vagy! Ezért kérünk, segíts minket, hogy gondviselő szeretetedből minden körülmények között erőt, reménységet és bátorságot tudjunk meríteni!

Atyánk, Istenünk, olyan jó volna nem csupán énekelni, hanem élő hittel bele is kapaszkodni abba, hogy „nincs semmi gát,

kegyelmed mi ne törne át". Töredelmes szívvel valljuk meg előtted, hogy bizony annyi gát és megannyi gátlás van bennünk, ami nem engedi, hogy közeledjünk Hozzád és közeledjünk egymáshoz. Egyedül nem megy, magunktól nem megy, bármennyire is szeretnénk. Akármennyire is egy nyelvet beszélünk, sokszor mégsem értjük egymást. Ezért hívunk segítségül Szentlélek Úristen, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám”, jöjj, és lény segítségemre!

Erre a gyermeki bizalomra juttass el minket, hogy ne csak a szél vagy a fejünk zúgását halljuk meg, ne csak a hangos emberi véleményekre, a felénk zúduló negatív kritikákra vagy elismerő szavakra figyeljünk oda, hanem vágyjuk meghallani a Te halk és szelíd hangodat is.

Köszönjük, hogy imádságban eléd hozhatjuk betegeinket és ápolóikat, a magányosokat és egyedül lévőket, az örülőkét és a gyász terhét hordozókat, s minden hozzád fohászkodó testvérünket.

Köszönjük határtalan szereteted látható jelét a megterített asztalt. Köszönjük, hogy nemcsak ebben a szent vendégségben akarsz minket részeltetni, hanem örök találkozóra, mennyei lakomára vársz minket. Segíts, hogy megnyissuk szívünket előtted és betölthess bennünket, megújító Szentlélek! Ámen.

„Pünkösöd, amikor minden a helyére kerül”

Lovász Krisztián (Hajdúsámson)

Lekció: ApCsel 2,1-6.11b-24.29-33.36.41.

Előima: Áldunk és magasztalunk téged mennyei Atyánk, hogy a közöttünk való újabb látogatásoddal jelzed felénk szeretetedet. Hálát adunk neked azért, hogy nem mondasz le rólunk, nem legyintesz ránk, hanem Szentlelked tiszta és megújító fényét és erejét kínálod számunkra. Urunk, a Lelked világosságában vesszük igazán észre, hogy mi mindent megtettünk azért, hogy elfordulj tőlünk, de te „csakazértis” ragaszkodással állsz mellénk.

Köszönjük a Lélek jelenlétét, mert csak így lehetünk kedvesek előtted, általad kapott lélekjelenléttel. Így növelj bennünk a hitet, mely bátor lépések megtételére segít, a reményt, mely túllát minden akadályon, és a szeretetet, mely elválaszthatatlanul köt össze minket egymással és veled. Szívünk edényét ürítjük ki előtted, hogy ami tőled számunkra elkészült, Szentlelked által átvehető legyen. Áldásra és bátorításra vár a te néped, hogy ezen az istentiszteleten még erősebb kötődéssel álljon melletted.

Szentháromság, egy, örök és igaz Isten, a te drága igéd erejével csendesítsd el bennünk a zajokat, a hasztalan hangokat és hadd csendüljön fel bennünk a pünkösdi örömhír, mely az életet, és az üdvösséget munkálja lelkünkben. Szent csodád pedig megtapasztalt valósággá hadd legyen: szeretnénk másképp hazamenni, mint ahogy elindultunk! Kérünk téged Jézus Krisztus drága nevében, hallgasd meg fohászunkat! Ámen

Textus: ApCsel 2,32-33

„Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is.”

Kedves Testvérek! Joggal merül fel bennünk az a kérdés a pünkösdi események kapcsán, hogy vajon, milyen prédikáció hangozhatott el Péter ajkáról azon az ünnepen? Hiszen amikor az apostol „előállt”, egy igehirdetésnyi idő is elég volt neki ahhoz, hogy mintegy háromezer lélek megtérjen. Ez aztán a hatékonyság! **Egy prédikáció háromezer megtérőt eredményez.** Sem előtte, sem utána nem hallunk ilyen eredményes igehirdetésről.

Ennek a csodának a kiindulópontja az a kérdés, hogy „**Mi akar ez lenni?**”(12), mely ugyan bizonytalanságból és zavartságból fakadt, de nem sokkal később oda formálódott, hogy a kőszikla apostolt arról kérdezik, hogy „**Mit tegyünk...?**”(37).

El lehet képzelni azokat az idegen földön született, szétszórtságból érkezett főleg idősebb zsidókat, akik már megették a kenyérük javát, akik sok mindent láttak és éltek már meg, és most csak arra vágytak, hogy az a „nyugdíjas” idő, ami még hátra van, az végre tényleg nyugodalmas legyen, befelé és felfelé tekintéssel. S ott voltak azok is, akik, mint ünnepi zarándokok, csak átmeneti időt akartak Jeruzsálemben tölteni; akik csak megélni, vagy letudni akarták az ősi kötelességből fakadó ünnepet. Aztán biztosan ott vannak a bámészkodók - mert ilyenek mindig voltak és lesznek -, akik éppen, „véletlenül” belekeverednek egy istentiszteletbe, ahol egy galileai férfi úgy prédikál, hogy még értik is. S nem is csak értik, hanem a hatása alá kerülnek. **S amikor egy prédikáció**

hat, akkor szokott az ember zavarba jönni. Amikor nemcsak a fülelégig hatolnak a szavak, hanem a szívekig, „mert a Lélek adta” azokat az egyébként nem zavart okozó, hanem a megértést adó és a belső rendeződést munkáló szavakat.

Prédikáció. Csodálatos szó, csodálatos esemény, csodálatos lelki út, mely itt és egyébként mindig a „*Mi akar ez lenni?*” kérdéssel kezdődik, és a „*Mit tegyünk...*” kérdéssel zárul. Amikor valaki azt érzi, hogy „kiprédikálja a lelkész”, vagy, hogy a „lelkére beszél”, tehát a prédikáció hatással van rá, az mind azért van, azért okoz zavart, mert elkezdődik a megértés, ezáltal a belső rendeződés.

Megértés. Kedves Testvérek! Ez a legfontosabb ajándéka az első pünkösdeknek. A tömegből sokan megértik a tanítványokat. Megértik az Isten felséges dolgainak sorát; és itt álljunk meg egy szóra. Pünkösdkor nincsenek olyan nagy külsőségek, mint akár karácsonykor, vagy húsvétkor. Nincs olyan kényzszeres előkészület. Nincsenek olyan mozgások, mint Betlehemben, vagy Kajafás udvarán, vagy akár a Golgota hegyén. **Pünkösdkor csupán annyi történik, hogy elkezdődik a megértés. Pünkösdkor minden a helyére kerül.** Igaz, hogy az az első kérdés, hogy „*Mi akar ez lenni?*”, s ez teljesen természetes, mert abban a pillanatban még nem értették meg, hogy itt az égből, most nem angyalok tucatjai érkeznek, hanem a Szentlélek mindent legyőző ereje, és megvilágosító fénye.

Péter apostol igehirdetésének a témája nem is lehet más, nem is lehet több, mint Jézus Krisztus. „Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is.” Péter prédikációjának a témája Jézus Krisztus. Ugyanaz, mint a Felséges Istennek a mentő szeretete, Aki azért jött, hogy

ebben az elveszett világban megkeresse és megtartsa az elveszett embereket, azaz, hogy **mindenki a helyére kerüljön**.

Nem akármilyen élmény olvasni Mózes első könyvét, a teremtés sorait. Az ember teremtése kapcsán mindig megdobban a szívünk, hogy az az éden-kerti állapot mekkora boldogságot jelenthetett Ádámnak és Évának. No, nem azért, mert nyugalmasabb volt az élet, vagy, mert lépten-nyomon nem hívták őket telefonon, és nem is azért, mert nem kaptak napi rendszerességgel sokkoló híreket a nagyvilágból - még ha lettek is volna, - hanem azért, mert **az első ember a helyén volt**. Ez szűnt meg; mert zavart okozott a bűn, és az ember azóta is értetlenül áll a dolgok felett.

Mintha fordítva ülne azon a bizonyos lovon. Mintha elfelejtette volna, hogy az ő helye Isten mellett van kijelölve. Elfelejtette, hogy az életet csak Neki köszönheti és minden előrevívő lépése, minden hajszála az Úristen kezében van. Tulajdonképpen ennek a feledékeny embernek egyetlen egy esélye maradt: Jézus Krisztus. Akiről Péter prédikált. Nem mond róla újat. Semmi új, semmi meglepő nem hangzik el ebben a pünkösdi prédikációban. Egy viszont nagyon hangsúlyos: mindenki érti! Ez azt jelenti, hogy **a Szentlélek kitöltetésének az a kézzel fogható jele, amikor minden a helyére kerül, amikor a fül és a szív megmozdul**. Most, már csak a korábban Róla tudott dolgokat kell összerakni, megérteni, élni. Ez a pünkösdi csoda!

Pünkösdt Ünnepelő Gyülekezet! **Pünkösdi csoda nélkül, azaz Szentlélek nélkül nem érthető az élet**. Akkor marad csak igazán a zavar. Gondoljunk bele! Amikor élet-halál kérdése, megbocsátás-bocsánatkérés feszültsége, családi viszályok gyökere, vagy betegség, műtét feszíti az embert, a leggyakrabban csak odáig tudunk eljutni, hogy „Mi akar ez lenni?” Tehát a meg nem értésig, a tehetetlen dühig. Hányan

vagyunk most itt a templomban, akik átérzik és átélik ennek súlyát, hogy zajlik élet, mert bizony nagyon mennek az évek, de nem értjük, hogy hogyan történnek, és milyen céllal, a dolgaink.

S ebben a zavarban, mely átláthatatlan, mert kesze-kusza, és sötét, bizony el kell, hogy hangozzon az az evangélium, amely csak Jézusról szólhat. Micsoda helyzetek keserítik a családjaink, a munkahelyünk, vagy a gyülekezetünk mindennapjait? Rendetlenség és fejetlenség, lelketlenség és „helytelenség”, azaz amikor nincs a megfelelő helyén az ember. Pünkösdkor viszont az örök élet evangéliuma tör utat magának, melyet élessé, hatóvá csak egy valaki tehet, ez pedig a Szentlélek; és igen, az ő ereje látható és hallható.

Tudunk-e még zavarban lenni, amikor egy prédikáció a Szentlélek által ígérel megmozgatja azt a nagyon drága izomcsomót, azt a belső motort? Emlékszünk-e még arra, amikor még a helyünkön voltunk? Hogy hol? Tudjátok, az Úristen ölelésében. **Elvászthatatlanul.** Amikor kevesebbet tudtál, kevesebbet láttál, mint ma, de azt érezted, hogy értesz. Amikor talán kevesebbed volt, mint ma, de azt érezted elég. Amikor nem az ész vezetett, hanem a szív. Amikor gyermeki hittel néztél előre és így találkoztál emberekkel, előítéletmentesen. Amikor füled legkedvesebb zenéje az volt Istentől, hogy „*Kedvesem*”.

Az először úrvacsorázó konfirmandusokkal kiegészült gyülekezet erre a „*Kedvesem*” megszólításra mozdulhat. Hiszem, hogy ezekkel a kamaszokkal az élen, mi is itt vagyunk igazán a helyünkön. Ahol megértjük a kereszti titkát, ahol letehetjük bűneinket, ahol látjuk a feltámadott Krisztust, és ahol valóban megkavarodnak bennünk az érzések. Mert ami ezután jön, az a pünkösdi csoda: a Szentlélek hatására elkezdjük érteni és élni a prédikációt.

Mert akkor nekünk ebben a gyülekezetben a „Mit tegyünk...?” kérdésre is, pünkösdi választ ad a Szentháromság Isten! Így legyen! Ámen

Utóima: *Szentlélek Úristen! Mi eddig azt hittük, hogy látjuk a lényegét, és, hogy éljük az életet. De Szentlelked ereje által megvilágosodott bennünk az a felismerés, hogy bizony csak tükör által homályosan látunk, és vegetálva élünk. Ez mind az önerős próbálkozásainknak köszönhető. Ezért vagyunk hálásak neked Szentlelked munkája miatt, melyet bennünk végez el, hogy visszakaphassuk látásunkat, és új életre segítsen minket a mindennapokban.*

Fel nem foghatjuk, hogy az a szent erő, aki a teremtés hajnalán rendet tett a káoszban, az első pünkösdi óta különösen is keresi az emberi szíveket, hogy azoknak káoszában áldott rendet munkáljon. Dicsőítünk és magasztalunk azért a kegyelemért, hogy mindez bennünk is végbe mehet.

Bevalljuk Urunk, sokszor zavart okoznak bennünk szavaid és műveid, de azok mégis épülésünkre lehetnek, hiszen élettél töltöd meg őket Szentlelked jelenlétében. Ugyanakkor a sötét mindennapjaink során is érezhetjük segítségedet. Légy kegyelmes hozzánk, hogy akár betegség, akár gyász, csalódás, vagy kísértés csapdájában is vergődjön szárnyszegett lelkünk, a szabadulás útját benned találjuk meg Szentlelked által!

Hallgass meg minket Atyánk, Jézus Krisztus nevében kérünk! Ámen

„Kitartás Lélek által”

Bukáné Zakar Zsuzsanna (Debrecen-Ebes-Szepes)

Lekció: ApCsel 2,37-41

***Előima:** Mennyei Atyánk, Megváltó Krisztusunk! Hálatelt szívvel köszönjük meg, hogy kiárasztottad Szent Lelkedet reánk. Köszönjük, hogy a Te Lelked vezet és pártfogol bennünket. Köszönjük, hogy indított ma is a Lélek ide, a Te házádba. Vágyakoztunk utánad, az Élő Isten után. Köszönjük, amikor éhezünk és szomjazzuk a Te igazságodat és Te megelégytesz bennünket. Könyörgünk Hozzád, add ma is önmagadat Igédben, szólj hozzánk.*

Megvalljuk, hogy érezzük a magunk kicsinységét, méltatlan voltát, és tudjuk, hogy mindenben szükségünk van Rád.

Hisszük, hogy ha Te szólsz az ige eljut nemcsak az értelmünkig, de a szívünkig is. Hadd éljük át a mai ünnepen, Pünkösd szent ünnepén mindezt. Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Textus: ApCsel. 2,42

Szeretett Testvéreim, Kedves Gyülekezet! Mindenekelőtt boldog születésnapot kívánok! Kinek? Magunknak kívánom a boldog születésnapot, hisz ma mindnyájunkat érint, mert a Pünkösd az **egyház születésnapja**.

Hallottuk az igét: Pünkösdkor Péter kiáll a nép elé, elmondja az első alap prédikációt Jézusról, a haláláról, a feltámadásáról, és

a sokaság, aki hallja a maga nyelvén Péter üzenetét, szíven találva érzi magát, 3000 ember Krisztus követővé válik s megszületik az egyház. 3000 lélek akik – és ez már a mi utunk – nem azért hisznek, mert csodát láttak Jézustól, mert látták őt, hallották személyesen. Azért hisznek, mert kiáll egy tanítvány, kiállnak a tanítványok és elmondják, hogy kicsoda Jézus.

Azóta is ez az egyháznak az útja, hogy nem test szerint ismerjük Jézust, hanem úgy kapjuk a hitet, az istenismeretet, hogy valaki beszél róla. Akkor 3000 lélekkel megszületik az egyház, a tanítványok bizonyoságtétele nyomán. Ehhez kellett a Léleknek az ereje. Mert ha nincs a Szentlélek, akkor hiába beszél az ember, az Úrról, a hallgató nem érti, mit jelent. Ma is sok ember van így. Ha nem jön a Lélek, aki megadja az értelmet, akkor hiába tesz bizonyoságot az ember. De, ha érezzük, hogy születésnaposak vagyunk ma, akkor már jó úton járunk, ha tudjuk, és belülről is érezzük ezt: mi vagyunk az egyház itt és most.

Ha végig gondoljuk, van ebben valami csodálatos dolog: 2000 éve létezik az egyház. Nem azért, mert olyan kiváló emberek, mindig olyan jó döntéseket hoztak. Sokszor épp a rossz döntések ellenére létezik az Egyház. Azért létezünk, mert Isten lelke éltet, és azt akarja, hogy legyen egyház. Én boldog születésnapot kívánok magunknak, ha érezzük ennek a mondatnak a súlyát és készek legyünk tovább gondolni az ígét, ami előttünk van, hiszen a keresztyén élet lényege van előttünk egy mondatban. Mit jelent keresztyénnek lenni? Hogyan kell keresztyénnek lenni? Előttünk van a tengely, amire felépül a keresztyén életnek, a Krisztuskövetésnek a lényege. Kiviláglik előttünk, hogy hogyan és miképpen kell élni az életünket. Egy olyan lehetőség van előttünk, amit Isten Szent Lelke kínál nekünk Pünkösöd ünnepén, hogy megértsük az ő szavát.

Volt ebben az egy mondatban egy nagyon-nagyon fontos szó: kitartóan. Ezt a jelzőt érdemes figyelembe venni magunkra nézve, mert ez a kitartóan jelző jellemzi azt, ahogyan a keresztyén gyülekezetnek élnie kell.

Kitartónak lenni, nem könnyű dolog, holott Isten mindig kéri a kitartást az ő népétől. A teljes Szentírás üzen erről: kitartóan várni Isten ígéreteinek a beteljesedését. Azt mondja ez az egyetlen egy mondat, ami előttünk van, hogy négy dologban kell kitartónak lennünk. Négy dologban volt ott kitartó ez a 3000 ember, az első gyülekezet és azóta is ez a keresztyén életnek az alapja, a tengelye, az a négy dolog, amihez kínálja minékünk Isten az ő Szent Lelkét, a vezetését.

1. Kitartás az apostoli tanításban. Szépen hangzik ez, hogy apostoli tanítás, de tudjuk-e hogy mit jelent? Szerintem igen. Azt, amiről már volt szó röviden. Hogy ez a 3000 ember nem azért jutott hitre, mert csodát látott Jézustól. Egy prédikáció révén, által jutottak hitre, s ez a prédikáció nem volt más, mint az apostoli tanítás. Azt mondta el Péter, amit látott. És itt van jelentősége annak, hogy ismerjük a Szentírást, hogy tudjuk, szemtanúk által lett leírva mindaz, ami Jézussal történt. Szemtanú volt Máté, Jézus tanítványa, ott volt, átélte mindent. Szemtanú volt János, a legfiatalabb, a leghosszabban élő, a legtöbb mindent ő látta, hosszú élete során meg is tapasztalta. Szemtanú volt Márk is, hiszen ott volt fiatalon, mikor Jézust elfogták, ő volt az a fiatalember, aki az ingét hátrahagyva, mezítelenül futott el Nagycsütörtökön a Gecsemáné kertből. Márk mögött Péter áll, mert arra építi Márk az evangéliumát, amit Péter elmondott neki, a saját maga által megélt történetekről. Lukács, a görög orvos személyesen nem volt szemtanú, de ő volt az az „oknyomozó riporter”, aki visszament a helyszínre és minden szemtanút felkeresett. Mert az

események után 30 évvel még éltek a szemtanúk és le is írja az evangéliuma elején, hogy csak azt írtam le, amit hiteles tanúk állítottak és bizonyítottak. Csak azt írtam le, amiről meggyőződtem, hogy az igaz.

Apostoli tanítás? Mindaz, ami benne van az evangéliumokban. Erről beszél már Péter is, az első pünkösdőn, és erről szólnak az igehirdetéseink mind, ezt kell megismerni. Az igének ereje van. Az ige nem romlik el. Ez nem olyan, mint az a fülbesúgós játék, hogy elindul az elején, súg a másinak valamit, és mire a sor végére ér, már egészen más jön ki, és ezen kell nevetni. Az Isten igéjére pont az ellentétje igaz ennek: leírták az evangélisták és azóta is az van leírva, mert ez a hiteles, ez az apostoli tanítás, ez az az ige, ami kőszálként megáll, ahogy Luther megírta az énekében és megszágyenül, aki bántja, mert ez Istennek az örök igazsága. Nem változik. Ezért tudhatjuk pontosan, hogy kicsoda az Isten. A kérdés, hogy fontos-e nekünk, hogy értjük-e, hogy átéljük-e, hogy van-e a szívünkben vágyakozás az apostoli tanítás iránt. Tudjuk-e azt, amit a tanítványok tudtak, hogy kitartóak vagyunk-e mindebben, hogy megértsük az Isten igéjét és a tanítását.

Isten igéje valóban megszólal. De melyik ige szólal meg? Az, amelyik felé odafordítjuk fülünket, a szívünket, amit megismerünk. Az az ige sosem fog megszólalni, amit nem ismerünk. Isten abban az igében szólal meg, amit ismerünk, megértünk, amit hallunk, amit befogadunk, amit hiszünk a szívünkben és hiszünk a gondolatainkban.

2. Kitartóan a közösségben. Az egyháznak fontos, kiemelt feladata, lényege, a közösség. És a közösségnek az az értelme – legyen szó akár minimális közösségről, akár a házasságról, családról, de a gyülekezetről is- az a lényege a közösségnek,

hogyan az közös, és a közösbe mindenki beletesz, és a közösből mindenki kivehet. Ma mit várnak el az egyháztól általában? Szeretnék kivenni belőle! Sokan szeretnék megmondani, hogy mit csináljon az egyház, mindenkinek van erről véleménye. Ma az egyházat szolgáltató egyháznak akarják látni nagyon sokan. Ezek mindig kívülálló véleményei, akik tudják, hogy mit kellene csinálni az egyháznak, de ők maguk nem tesznek bele semmit a közösbe, csak azt gondolják, hogy mindenkinek joga van kivenni belőle. Ezen szoktak házasságok, emberi kapcsolatok is tönkremenni, hogy valaki semmit sem tesz be a közösbe, mindig csak kivenni akar. Mert azt gondolja, hogy jogom van ahhoz, hogy törődj velem, jogom van ahhoz, hogy megtegyed nekem azt, amit én kérek, de a másik irányba nem működnek a dolgok.

A közösség arról szól, hogy mindenki hozzájárul a közösséghez, azzal, amit bele tud tenni. Az erejét, a munkáját, a szolgálatát, az imádságát, a figyelmét, az odaadását. Van aki többel tud hozzájárulni, van, aki kevesebbel. A lényeg, hogy ami a mienk, amiből adni tudunk, azt tegyük be a közösbe, jó lélekkel. És éljük át a „kivevésnek” az örömét, ami abból fakad, hogy beletettem a jó szót, a vigaszt, amit tehettem, amit adhattam és amikor én szorulok vigaszra és jó szóra, akkor megkapom. Talán anélkül, hogy kivenném, mert magától megérkezik hozzám, mert így működik a közösség.

Boldog, aki érti ezt. Boldog, aki önként hozzájárul a közösséghez azzal, amit szívvel-lélekkel oda tud adni. És boldog, aki megéli ennek a közösségnek az erejét. Volt már szó sokszor arról, hogy magányos keresztyének nincsenek, és ez igaz is. Már az indulás is közösségről szól. Az indulás is arról szól, hogy megszületik az Isten Fia egy közösségben, családban, elindul, munkálkodik egy közösségben. És az egyház létrejötte is a közösségről szól. Hallottuk: rögtön második helyen ott van,

hogy kitartóan részt vettek a közösségben. Együtt éltek át. Együtt imádkoztak. Együtt kaptak áldást.

3. Kitartóan a kenyér megtörésében. Ez a harmadik, ami fel van sorolva az igében. Mi is megtörtük tegnap a kenyeret. (Megtörjük ma a kenyeret) Mindig része a református úrvacsorának, hogy a lelkipásztor a kis kenyér darabot kettétöri. Valóban megtörjük a kenyeret. Valóban fontos pillanat az, mert kiábrázolja, elénk adja, hogy ahogy megtöretik a kenyér, úgy töretett meg Krisztus teste a kereszten, úgy halt meg értünk és ahhoz, hogy szét tudjuk osztani, hogy közösségben tudjunk lenni egymással, ahhoz az kell, hogy a kenyeret törjük és adjuk és mindez a közösséget erősítse.

Ha belegondolunk, mindkét sákramentumunk, a keresztség és az úrvacsora furcsa, a mai kívülálló ember számára már idegennek tűnhet. Egy kicsinyke víz. Egy falat kenyér és egy korty bor. S mégis mi tudjuk, hogy benne van az is, amit nem lehet szavakba önteni. Hisz nem foglalható minden szavakba, s amit nem tudunk szavakkal elmondani, azt elmondja a sákramentum, a keresztelés, az úrvacsora, a kenyér megtörése. Mert hiszen úrvacsorához sem lehet, csak közösségben járulni. Legalább két ember kell hozzá. Az egyik, aki adja, a másik, aki veszi. Ketten már tudnak úrvacsorát venni. Egyedül csak kenyeret tud enni az ember, meg bort tud inni. De ha már ketten vannak, ott már lehet úrvacsora, ott már van közösség, ott már át tudjuk élni azt, mit jelent Krisztus befogadása, mit jelent az, hogy odaadta magát értünk, hogy ebből tudunk meríteni.

Ez igazán a közösségünknek az alapja, ez készlet bennünket arra, hogy igenis, hozzuk, amink van és odaadjuk Isten színe

elé, mert azon lesz majd áldás. Csak azon van áldás, amit odaviszünk Isten elé. Engedi, hogy sok mindent megtartsunk magunknak, de áldás, azon lesz, amit elé teszünk le. A kenyér megtörése is pontosan erről az áldásról szól, hogy csak egy falat kenyér és egy korty bor, de milyen nagyra tud növekedni az emberben! Mert növekszik benne a kegyelem, növekszik benne az Isten szeretete, növekszik benne a felszabadultság, hogy megszabadított a bűneimtől, elfogadott engem, szeret és visz előre engem Isten. A kenyér megtörésében benne van az értünk hozott áldozata az Úrnak. A kenyér megtörésében ott van a Krisztussal való kapcsolatunk. A kenyér megtörése érzékenyít bennünket, hogy egy mai kifejezést használjuk, érzékenyít bennünket arra, hogy megértsük, mit tett értünk Krisztus és megértsük azt, aki esetleg szenved mellettünk, s akivel megoszthatjuk a kenyerünket.

4. Végül azt hallottuk, hogy kitartóan az imádságban. Az imádság fontos, elengedhetetlen része a közösségi alkalomnak és eseménynek. Divatos „szlogen” a gyülekezethez, egyházhoz nem tartozóknál, hogy imádkozni otthon is tudok. Az igazság az, hogy mindenki tud otthon imádkozni. Sőt, ajánlatos is, hogy otthon is imádkozzon az ember. De az imádság ereje a templomban, a közösségben többszörösen érezhető. Nem véletlen, hogy vannak alkalmak, talán itt is, ahol megfogják egymás kezét és úgy imádkoznak. Mert a közös imádság megsokszorozza az elmondott imádságnak az erejét. Mindenki tudna csak magában, magáért imádkozni, de mennyivel szebb és igazabb az, ha együtt egy szívvel és lélekkel fordulunk Isten felé.

Az imádság közösségi alkalom, és nemcsak a lelkész feladata. A keresztyén ember szent kiváltsága és kötelessége, hogy szóba álljon Istennel, hogy megszólítsa Istent, hogy segítségül hívja

Istent. És pontosan az imádság az, ami részünkről a kapcsolódási pont Isten felé. A Biblia valóban minden napi kenyér, megérthetjük belőle Isten szándékait, üzenetét, beavat az ígén keresztül a terveibe Isten, s mi válaszolhatunk neki, mintegy beszélgethetünk vele, az imádság által. Szent kiváltságunk tehát imádkozni egymásért, imádkozni az Isten országáért, vinni az imádságban is egymást Isten színe elé.

Az imádság pontosan az, amikor vihetem a másikat nemcsak magammal, de vihetem Isten elé, vihetem felfelé is, emelhetem a másikat. S talán azok a legtisztább imádságok, amiket azokért mondunk, akikért senki nem imádkozik. Akik lehet, hogy távol vannak és lehet, hogy soha nem is fogják megtudni, hogy imádkoztunk értük. S hányszor van úgy, hogy mondjuk a bajban lévő ismerősnek, barátunk, hogy imádkozni fogok érted, s bizonynyal meg is tesszük. Mindezt Isten Szentlelke munkálja bennünk. Talán önerőből nem lenne elég a kitartásunk, de a Lélek érkezik, s ezt is megadja szent ajándékként.

Születésnapunk van ma- az egyház születésnapja. Kívánom, hogy szülessen meg ennek az ígének a gyümölcse bennünk is és általunk is. Legyen kitartásunk mindezekben: az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Így legyen, ámen.

Utóima: Felséges Istenünk, Élő Jézus Krisztusunk! *Köszönjük neked, hogy a megszólító ige által valóság vagy a mi számunkra. Köszönjük a hit áldásait, hogy megismerhettünk, tudunk értünk hozott áldozatodról. Köszönjük a közösséget, melynek tagjai vagyunk, és köszönjük, hogy most is imádkozhatunk Hozzád, azzal a bizonyossággal, hogy előtted*

van a mi imádságunk. Segíts megmaradni a veled való közösségben!

Ugyanakkor könyörgünk hozzád azokért, akiket szeretünk, a családunkért, a gyülekezetünkért. Könyörgünk hozzád azokért, akik most is szenvedésben, betegségben vannak, légy gyógyító Istenük. Eléd hozzuk a gyászolókat, a szegényeket, az üldözötteket. Különösképpen is imádkozunk azokért, akikért senki sem könyörög, hisz Te ott tudsz lenni a legnagyobb mélységekben is. Könyörülj Egyházunkon, nemzetünkön, az egész teremtetett világon. Jézus Krisztus nevében kérünk hallgasd meg imádságunkat! Ámen.

„Pünkösdi szelek”

Zsoldos Tibor (Debrecen - Kistemplom)

Pünkösdhétfő

Lekció: ApCsel 2,1-13

***Előima:** Urunk, Istenünk. Akárhányszor is olvassuk, valahogy mindig érthetetlen marad számunkra az első pünkösöd csodája. Add, hogy mindez ne keserítsen el bennünket, hanem ösztönözzön és bájtasson minket arra, hogy jobban megértsük Lelked csodálatos munkáját. Mi másért is könyöröghetnénk hozzád, mint a Szentlelked ajándékáért. Kérünk, jöjj hozzánk egészen közel, és Lelked által szólíts meg bennünket!*

Mi most eljöttünk ide, ebbe a neked szentelt hajlékba. Megtettük az első lépéseket, de segíts bennünket, hogy ne elégedjünk meg ennyivel, és ne álljunk meg itt! Vezesd a gondolatainkat, az érzéseinket úgy, hogy készsé legyünk a Tőled való tanulásra! Légy hű a magad ígéretéhez! Szentlelked erejével szólj bele az életünkbe, és formáld azt!

Szólj úgy hozzánk, hogy amit mondasz, az a szívünkig érjen! Ámen.

Textus: ApCsel 2,1-2

Azt gondolom, nem véletlen, hogy a három nagy egyházi ünnepünk közül a pünkösdről készült a legkevesebb képzőművészeti alkotás. A karácsonyi és a nagyheti események jól megragadhatóak, lehet hatásosan megjeleníteni, ábrázolni őket. Pünkösdkor viszont szinte semmi sem történik. Pontosabban nagyon is sok minden történik, de ami történik,

az nem kívül, hanem belül, a tanítványok, a megtérők bensőjében, lelkében megy végbe. Ezt nehéz hitelesen ábrázolni, de nehéz értelmes, érthető szavakban továbbadni is.

Figyelmesen olvasva a pütkösi beszámolót, kiérződik belőle, hogy mennyire küszködött maga a szentíró is, amikor szavakba akarta önteni az eseményeket. Képekkel próbálja körülírni a történeteket. Nem azonosítja a kettőt egymással, csak azt mondja: olyan, mint..., ahhoz tudnám hasonlítani... Két képet hív segítségül Lukács: a szél és a tűz képét. Mindkettő nagy téma, mi ma az első alapján próbálunk megragadni valamit a Szentlélek titkából.

1./ Kissé bonyolítja a helyzetet az, hogy Izráel területében a szélnek két fajtáját ismerték. Ez alapvetően a térség földrajzi adottságainak köszönhető, az országot ugyanis nyugaton a Földközi-tenger, míg keleten egy nagy homoksivatag határolja.

a./ Amikor a szél kelet, tehát a sivatag felől fúj, az mindig nagy erővel tört előre. Mivel finom homokszemeket hozott magával, ezért gyakran még a Napot is elhomályosította. A legnagyobb baj azonban nem ez volt vele, hanem az, hogy nagy forróságot is szállított, így felszárította a földet, és képes volt felperzselni az útjába kerülő zöld növényzetet.

Jól szemlélteti a szélnek ezt a pusztító munkáját a 103. zsoltár egyik részlete. A zsoltáros itt az emberi élet végességét, törékenységét kapcsolja össze a keleti, sivatagi szélnek a pusztító erejével:

Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni. (15-16. versek).

b./ Palesztina térségét egy másik, az előbbivel ellentétes irányú szél is uralta: a tenger felől fújó nyugati, délnyugati szél.

Nyáron ez a szél hűvösséget hozott, ami enyhítette a nagy forróságot, míg télen és tavasszal nedvességet is szállított. Ez utóbbi életbevágóan fontos volt a talaj megnedvesítésére, a növényzet életben maradására, az élet fennmaradására.

Hóseás próféta Istenről szólva erre a szélre utal, amikor ezt mondja:

Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az Urat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet. (6:3)

c./ Isten Lelke, mint szél. Melyik lehet igaz a kettő közül a Szentlélek munkájára? A megsemmisítő, pusztító vagy az enyhét, éltető esőt hozó? Ne hamarkodjunk el a választ! Így is feltehetném a kérdést: Melyiket látnánk szívesebben az életünkben? A legtöbben valószínűleg azt, amelyik legalábbis enyhét ad, de lehetőleg felvirágoztat bennünk érzéseket, élményekkel, eseményekkel ajándékoz meg.

Isten Szentlelke ott működik jól, ahol a szél képében előttünk lévő két ellentétes munkája együtt van jelen az életünkben. Igenis vannak olyan vágyaink, gondolataink, önmagunkkal, Istennel, a másik emberrel, az élettel kapcsolatban, amelyek érettek arra, hogy „felperzselődjének”, mert hamisak, bűnösök, rosszak. És ugyanakkor ott vannak bennünk a szép tervek, a nagyszerű ötletek, amelyek valahol mégis elbuknak menet közben, ha csak a magunk erejére, bölcsességére támaszkodunk, de könnyebben megvalósulnak, ha Isten Szentlelkét vesszük, ha Ő erősít bennünket a jó kivitelezésében.

2./ Mindezeket szemünk előtt tartva, az eddig elmondottak alapján megkísérelhetjük megfogalmazni a magunk számára, hogy ki is a Szentlélek valójában. Egyszer egy gimnazista diák így adta meg erre a kérdésre a választ: „A Szentlélek a

láthatatlanul közlekedő Isten". Majdnem jó a válasz, egyetlen szót kellene kicserélni benne: A Szentlélek a láthatatlanul munkálkodó Isten. Ő maga „*láthatatlan*”, de a munkája eredménye látható, érzékelhető. Egyszer úgy, hogy „*felperzsel*” bennem valamit, mert az rossz, pusztulásra érett, másszor pedig úgy, hogy „*megöntöz*” bennem egy szándékot, egy érzést vagy egy gondolatot, mert annak növekednie kell bennem.

Végezetül egy másik, a természetben előforduló jelenséggel szeretném összefoglalni az eddig elmondottakat. A vándormadarakról mindenki tudja, hogy időről időre nagyon nagy távolságokat tesznek meg a levegőben. Hosszú útjuk során ezek a törékeny lények érthető módon minden lehetőséget megragadnak arra, hogy könnyebbé tegyék a repülésüket. A madarak fenn a magasban ösztönösen érzik azt, hogy az alattuk lévő tájon másként melegszenek fel a különféle felszínek: másként egy szántóföld, egy erdő, egy hegyvonulat, egy sárgálló gabonamező. Van, ami elnyeli, és van, ami visszaveri a meleget. Ahol az utóbbi történik, ott egy láthatatlan „*meleg légbuborék*” keletkezik, amely elkezd lassan felfelé emelkedni. A madarak érzékelik ezeket a „*légbuborékokat*”, és kiterjesztett szárnyakkal belerepülnek ezekbe a természetes „*liftekbe*”, amelyek aztán jó magasra emelik fel őket. Amint magasba értek, elkezdenek vitorlázni. Ezzel természetesen veszítenek a magasságukból, de amikor a földfelszín közelébe érnek, akkor egy következő felemelkedő légréteggel újra a magasba tornázzák fel magukat.

Összességében ez lehet a Szentlélek kettős munkájának az eredménye az életünkben: „*felemelkedő, felemelő légbuborékok*”. Isten Lelke csak azt akarja „*felperzselni*” bennünk, ami lefelé húz, ami akadályoz minket abban, hogy messzire jussunk, és azon van, hogy könnyebben, boldogabban járjuk az életünk útját.

Isten Szentlelke tisztogasson és erősítsen bennünket, vezessen bennünket az életünk útján! Ámen.

Utóima: *Urunk, köszönjük azt, hogy Te most is szóltál hozzánk, és tanítottál bennünket. Segíts minket abban, hogy helyesen értsük Lelkednek titkait! Add, hogy ez a Lélek bennünk is lakozást vegyen! Tégy minket érzékennyé és késszé arra, hogy engedelmeskedjünk Lelked fuvallatainak, akkor is, ha bírálni, de akkor is, ha bátorítani akar bennünket! Adj erőt, hogy újra és újra engedelmeskedjünk ennek a Tőled jövő szónak! Áldj meg bennünket, szeretteinket, ezt a gyülekezetet minden tagjával együtt! Tégy minket erőssé a Te szolgálatodban! Ez a világ, ha nem is akar Rólad tudni, valójában mégis „sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését”. Munkálkodj bennünk úgy, hogy mi is az „Isten fiai” lehessünk, akik ha a maguk egyszerű módján is, de mégis több emberséget, több jóságot és szeretetet visznek bele ebbe a békétlen világba. Szentlélek Úristen, szentelj meg bennünket, és általunk ezt az egész világot. Ámen.*

